BUCURIA DE A AVEA TOTUL

II 86.520

BONNIE FULLER

BCU "ASIC" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Bonnie are atitudinea potrivită pentru o viață împlinită; gândește la scară mare. Ba mai mult, trăiește pe picior mare. Cartea *Bucuria de a avea totul* cuprinde sfaturi sănătoase, așa că vă recomand s-o citiți bine, din scoarță-n scoarță, și eventual s-o învățați pe de rost."

Donald Trump

„Cartea lui Bonnie trebuie citită neapărat de femeile care vor să aibă totul în viață!"

Carmen Electra

„Această carte este obligatorie pentru orice femeie care vrea să împace planurile casnic, profesional și tot ce înseamnă viața, în general... Bonnie Fuller demonstrează că nu este deloc imposibil!"

Tommy Hilfiger

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BONNIE FULLER a coordonat cele mai populare reviste americane, printre care *Glamour, Cosmopolitan, Us Weekly* și *Star*, și a înregistrat nenumărate succese în domeniul publicistic. De două ori câștigătoare a prestigiosului premiu „Redactorul anului", oferit de compania Advertising Age, Bonnie Fuller este directorul editorial al conglomeratului American Media, unde monitorizează o mulțime de reviste, printre care și *Star*, un săptămânal despre celebrități de top din America. Locuiește în New York, împreună cu soțul său și cu cei patru copii ai lor.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BONNIE FULLER

669 120

Bucuria de a avea totul

Ţintiţi cât mai sus, spre o carieră excepţională, un partener perfect şi orice altceva v-aţi dorit vreodată (chiar dacă vă este teamă că nu aveţi ce trebuie pentru asta)

Traducere din limba engleză de
ZENOVIA POPA

ALE

1011796
BCU IASI

Curtea veche

BUCUREŞTI, 2011

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FULLER, BONNIE
Bucuria de a avea totul: ţintiţi cât mai sus, spre o carieră excepţională, un partener perfect şi orice altceva v-aţi dorit vreodată (chiar dacă vă este teamă că nu aveţi ce trebuie pentru asta) / Bonnie Fuller; trad. de Zenovia Popa. - Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2011
ISBN 978-606-588-248-5

I. Popa, Zenovia (trad.)

159.923

Coperta: GRIFFON AND SWANS
www.griffon.ro

BONNIE FULLER
The Joys of Much Too Much:
Go for the Big Life — the Great Career, the Perfect Guy, and Everything Else You've Ever Wanted (Even If You're Afraid You Don't Have What It Takes)

Copyright © 2006 by Bonnie Fuller
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2007
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-588-248-5

01 NOV. 2013

BCU ASE CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Pentru cele mai prețioase recompense
ale unei vieți pline, familia mea —
copiii mei, Noah, Sofia, Leilah și Sasha,
și soțul meu, Michael, care mi-e alături de 22 de ani...

și pentru cel mai devotat suporter și model,
mama mea, Tanya Warsh

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MULȚUMIRI

Aș dori să-i mulțumesc celui mai răbdător redactor dintre toți, Doris Cooper, care, dincolo de programele săptămânale ale revistei și de evenimentele neprevăzute din viață, și-a făcut timp să se dedice acestei cărți. Îi mulțumesc pentru sugestiile excelente și pentru redactarea atentă. Le mulțumesc, de asemenea, pentru entuziasmul și sprijinul lor, lui Mark Gompertz, Trish Todd, Cherise Davis, Marcia Burch și Chris Lloreda de la Simon & Schuster.

Îi sunt recunoscătoare agentului meu, Michael Carlisle, care m-a acceptat ca autor la prima carte și a încheiat un contract într-o perioadă foarte dificilă din viața mea, și lui Bob Bernstein, pentru că ne-a făcut cunoștință și i-a sugerat lui Michael să preia cazul.

Îți mulțumesc și ție, Pat Mulcahy, pentru munca grea, pentru bunăvoința de a ne întâlni și de a vorbi între termenele-limită săptămânale și pentru adevăratul tău profesionalism. Ai fost un colaborator minunat.

În perioada în care am scris această carte, am avut patru asistente grozave, care m-au încurajat și mi-au oferit feedback pozitiv. Mulțumirile mele merg, deci, și către Ingella Ratledge, Jared Shapiro, Kelly Will și Taryn Adler.

Nu aș fi putut scrie această carte fără multe alte femei — cu vieți pe deplin fericite — care s-au întâlnit cu mine și/sau mi-au împărtășit experiențele lor! Le mulțumesc lui Jane Hess, Lara Shriftman, Stephanie Green, Helen Gurley Brown, Mary Berner,

Nancy Haberman, Lisa Dallos, Barbara Corcoran, Amy Sacco, Pamela Wallin, Vaune Davis, Liz Heller, Dana Ardi, Barbara Sgroi, Pat Cook, Bobbi Brown, Karen Duffy, Gloria Feldt şi Donna Kalajian-Lagani.

Timp de mulţi ani am avut un complice la reviste, Donald Robertson, şi împreună ne-am gândit la multe idei de succes. Aş dori să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat, la început, să urzesc ideea acestei cărţi şi pentru contribuţiile importante de pe parcurs.

Nu ştii niciodată cine se va dovedi a fi colacul tău de salvare, atunci când te lupţi să nu te îneci. Cele mai profunde mulţumiri pentru ajutorul pe care mi l-au dat în momentele grele — dlui dr. Rock Positano, lui David Brown, Keith Mullin, Marcia Worthing, Neal Lenarsky, Adam Baumann, precum şi doctorului David Gottesfeld.

Îi mulţumesc şi şefului meu, David Pecker, care m-a sprijinit în mod constant.

Multă recunoştinţă prietenilor noştri de suflet care sunt *întotdeauna* alături de noi de-a lungul suişurilor şi coborâşurilor vieţii: Jenni Stern şi Jim Meigs, Edith şi Kevin O'Rourke şi Amy Brizer.

În sfârşit, nu e de ajuns să scriu, pur şi simplu, despre ei în această carte pentru a-mi exprima întreaga recunoştinţă pe care le-o datorez pentru sclipirea, competenţa şi umanitatea de care au dat dovadă. Aşa că vreau să le mulţumesc din nou pentru darul vieţii următorilor: dr. Stephanie Rifkinson, dr. Michael Weiner şi dr. Kara Kelly. Michael şi cu mine nu vă vom putea mulţumi niciodată îndeajuns!

INTRODUCERE

Mai mult înseamnă mai mult, nu mai puțin — bucuriile unei vieți dezechilibrate

Când mă apropii de un chioșc de ziare, analizez: în fond, lucrez în industria revistelor. Titlurile și imaginile care îmi atrag privirea în oricare zi variază de la știrea de ultima oră cu nunta unei celebrități până la cea mai nouă tendință în obținerea satisfacției sexuale. Uneori văd un articol despre cineva pe care-l admir; alteori mă opresc imediat pentru a mă uita mai îndeaproape la o fotografie cu o rochie grozavă sau poate citesc un articol cu ponturi extrem de utile unei mame ocupate.

Ceea ce nu funcționează la mine — mamă a patru copii, soție, director editorial al American Media, care deține peste 20 de publicații, unele dintre ele fiind reviste precum *Star*, care trebuie să meargă la tipar în fiecare noapte de luni — sunt acele coperte rare, de un alb imaculat, ale nou-venitelor în domeniul revistelor. Acestea sunt cele care vă spun cum să vă simplificați viața.

De-aș avea timp să fac curat în dulapuri în mod regulat, să-mi schimb garderoba în mod practic, sezonier, să gătesc feluri de mâncare sănătoase, organice, în fiecare seară, pentru familia mea și să-mi păstrez căminul și biroul în ordine!

Chiar dacă aș fi avut timp, aceste lucruri nu ar fi fost cele mai importante priorități pentru mine. Mai degrabă, aș merge pe bicicletă cu copiii mei sau aș citi o carte bună. Este mult mai amuzant și mai satisfăcător decât să mă las obsedată de perfecțiunea arătată în paginile acestor reviste.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Ele îmi arată mai degrabă un tărâm al fanteziei totale — și nu unul în care să doresc să mă avânt cu capul înainte. Lumea pe care o văd ilustrată în acele pagini perfect calibrate și colorate nu ar putea fi mai ireală. Este o lume în care nimeni nu mănâncă fast-food din mers sau nu se înghesuie la coada de la ieșirea din supermarket, deoarece copiii țipă că vor să iasă de acolo. Este o lume în care femeile pot vorbi cu prietenii la telefon fără să audă copiii care țipă sau râd ori soțul care fac ravagii în fundal. Este și o lume, după câte am observat, unde oamenii au puține bunuri. Au numai trei perechi de pantofi perfecți, citesc puține cărți, ziare sau reviste și se pare că deschid și triază corespondența în fiecare zi cu religiozitate.

După ani de zile în care am încercat să-mi câștig existența din ceva ce-mi plăcea să fac și să-mi cresc și copiii, am ajuns la concluzia că o existență complexă, plină cu adevărat este secretul unei vieți incredibil de fericite, indiferent de cât de ridicată în slăvi este simplitatea.

Am renunțat aproape cu totul la ideea de a avea pace și liniște în viața mea.

Bănuiesc că undeva pe drum am decis că mai degrabă duc o viață plină de neprevăzut decât una plicticoasă.

Nu sunt singura femeie din America, însă, care crede acest lucru. Să descoperi distracția — bucuria, vitalitatea și spontaneitatea — într-o viață supraîncărcată, care uneori pare că se clatină trecând dintr-o criză în alta, se rezumă pur și simplu la a vedea frumusețea în tot ceea ce nu putem schimba cu adevărat, chiar dacă suntem extrem de porniți să facem acest lucru.

Puterea furnizată de a vrea — și a obține — mai mult

În această carte, o să vă împărtășesc ponturi despre cum puteți avea totul: carieră, copii, dragoste și romantism. Intenționez să

vă arăt viaţa dintr-un alt unghi, din care să puteţi vedea că toate lucrurile care voi credeţi că vă copleşesc sunt, de fapt, o combinaţie de binecuvântări, de bogăţie şi recompense. Chiar dacă de-abia dacă aţi bifat un singur lucru de pe lista cu tot ce aveaţi de făcut pe ziua de azi, vă promit că vă veţi simţi bine şi fericită în pielea voastră când veţi vedea situaţia din punctul meu de vedere.

Nu accept credinţa larg răspândită cum că femeile dau greş când încearcă să facă prea multe, că ar trebui să-şi reducă din sarcini axându-se pe aşa-numitele lucruri mărunte, de exemplu, cum să frece o chiuvetă până când străluceşte sau cum să organizeze la perfecţie sertarul cu şosete. Vă asigur că la mine acasă nici măcar un singur sertar cu şosete nu este aranjat şi nici că-mi pasă!

Din fericire, nu e nevoie să porţi mărimea 36, să ai un IQ de geniu sau să fii vreo celebritate pentru a trăi viaţa din plin. Trebuie doar să aveţi o atitudine pozitivă, voluntară şi să nu vă lăsaţi înnebuniţi de alţi oameni care vă spun cum ar trebui să vă trăiţi viaţa.

O să vă arăt cum să vă faceţi o hartă cu drumul pe care îl aveţi de făcut.

Toate la timpul lor: *puteţi* avea totul, dar nu deodată

Deocamdată am renunţat să mai citesc o carte în parc, să grădinăresc ore întregi şi alte asemenea îndeletniciri plăcute, pentru bucuria de a avea şi de a creşte copii în timp ce îmi construiesc şi o carieră de succes. Adevărul este că am renunţat şi la o mare parte din somn. Dar prefer să fiu cu copiii mei acum — cât încă mai vor să petreacă ceva timp cu mine —, deoarece curând, ca toţi adolescenţii, nu vor mai vrea. Şi am muncit din greu ca să ajung unde mă aflu acum în industria revistelor. De ce m-aş opri acum? O să am timp mai târziu să plantez irişi.

Dacă, Doamne ferește, mi se va întâmpla ceva rău mâine, nu cred că o stau întinsă pe patul de moarte gândindu-mă: „Aș fi vrut să fi avut parte de mai multe weekenduri în care să meditez." Nu o să stau întinsă acolo regretând că nu am avut mai mult timp pentru mine *însămi*. Viața înseamnă alegeri și priorități.

O viață profesională fără angajamente și o viață de familie plată vă vor seca rezervele de energie mai rapid decât o săptămână de șaizeci de ore la birou. Cu toții visăm să ne petrecem zile nesfârșite întinși pe o plajă, să ne luăm concediu timp de trei luni vara sau să renunțăm la slujbă pentru a ne redecora casa. În realitate, ne-am plictisi, ca să nu mai vorbim de faptul că am fi și mai grași.

Să reducem viața doar la cele mai importante obiective și acțiuni ar duce la sterilitate, la drumul către ruina spirituală și mentală, un fel de *rigor mortis*! Cred în eliminarea lucrurilor și a oamenilor negativi, dar de ce să vrei să-ți reduci stimulii?

O înnebunesc pe mama, deoarece ea zice că, dacă am un minut liber, fac cinci lucruri deodată. Întotdeauna am mult prea multe de făcut; ea crede că acesta este un lucru rău. Da, uneori lucrurile par copleșitoare, dar acum chiar *vreau* să fac cinci lucruri deodată în fiecare minut liber. Nu speri neapărat la un mare moment de victorie, ci la acele mici realizări care se adună și formează o viață minunată și împlinită.

Ryan Kwanten, un star al spectacolului *Summerland*, a vorbit odată despre faptul că de la 15 ani — și acum are 27 de ani — nu a șomat mai mult de patru săptămâni.

„A fost o cursă incredibilă", a spus el în articolul din *Star*, hebdomadarul de celebrități pe care-l supraveghez.

Când intervievatorul îl întreabă dacă este obositor, răspunde: „Somnul nu este o prioritate în viața mea — sunt atât de multe lucruri de făcut. Pot să recuperez somnul după ce ies la pensie." Sunt de acord.

Trăiți-vă viața din plin

Nu sunt genul de persoană care tânjește să stea și să mediteze o săptămână. Cred că înveți despre tine însuți mai mult prin experiențe — atâtea câte poți duce. Când parcurgi etapele vieții — când te implici într-o relație, când ai copii, când socializezi cu prietenii sau cu colegii de serviciu — atunci înveți despre tine. Puține momente de revelație au loc stând într-o cameră goală și contemplându-vă ombilicul.

Mai important, cred că puteți câștiga empatie prin experiență. Unul dintre motivele pentru care cred că am reușit ca director editorial de reviste este faptul că empatizez cu cititorii mei. Ca și ei, agonizez. Sunt extaziată, frenetică, îngrozită, pierdută, epuizată. Știu cum se simt alții când experimentează toate aceste lucruri. Sunt norocoasă, pentru că această calitate m-a ajutat să devin o persoană mai bogată.

Nu fiți prudente!

Unul dintre motivele pentru care femeile vor ca viața să le fie „simplă" este acela că lumea poate fi, într-adevăr, un loc înfricoșător: dacă vă concentrați doar asupra evitării riscului, bineînțeles că e nevoie de foarte puțin ca să vi se inducă anxietatea. Și, totodată, vor fi foarte puține lucruri care să vă entuziasmeze. E ca și cum ați trăi într-un spațiu mic, îngrădit și nu în lumea mare, largă și primitoare, dar care e uneori și înspăimântătoare.

Chinezii legau odinioară picioarele femeilor pentru a nu le lăsa să iasă în lume — pentru a le împiedica. Uneori, cred că e vorba de un fel de întoarcere filozofică la acest tip de gândire. Femeile se poticnesc singure crezând că, dacă nu pot face ceva extrem de drăguț sau care să iasă perfect, sau nu pot fi cu bărbatul potrivit, atunci mai bine să nu o facă deloc. Eu zic să nu mai așteptați ca să vă bucurați de viața voastră pe deplin, chiar dacă

asta înseamnă să vă puneți la punct casa fără dl Potrivit sau să urcați pe Himalaya împreună cu un grup de exploratori.

Fiți pregătită de orice. Chiar dacă nu se zărește bărbatul perfect, ocupați-vă de apartament sau de casă.

Decorați.

Plecați în vacanțe fabuloase sau duceți-vă la petreceri singure.

Plimbați-vă prin țară sau la Paris.

Adoptați un copil.

Trăiți-vă viața cât se poate de plin — *acum*. Ceasul vieții continuă să ticăie și nu avem decât o viață în care să le facem pe toate. Nu există o a doua șansă, așa că profitați acum.

Învățați să vă bucurați de activitatea pe care o faceți în fiecare zi.

Însoțiți-mă în căutarea nu a unei existențe perfect ordonate, ci a uneia extrem de agitate, dar care să vă facă fericite. „Să fie simplă" este o sarcină imposibilă, ca și cum ai împinge un bolovan uriaș de pe o pantă abruptă în repetate rânduri. Viața este o afacere riscantă, complexă — dar bogată.

Credeți-mă, nu există o rețetă mai bună pentru fericire și pace interioară decât o viață încărcată până la refuz, care să vi se potrivească. Cine are timp să se îndoiască de sine, să se autopedepsească și să-și facă autocritica dacă este ocupat cu atât de multe alte lucruri interesante și pasionante?

Să ai mai multe înseamnă și să dai mai mult: familiei, partenerului sau iubitului, colegilor la muncă și celorlalți prieteni și asociați apropiați.

Mai mult înseamnă să fii generos pe cât posibil cu tine și să-i faci și pe alții să se simtă bine, de asemenea. O viață plină vă va permite să vă dezvoltați enorm ca persoană și va contribui la sentimentul de autosatisfacție și de fericire trainică pe care nu ți le poate reda nicio altă soluție rapidă, precum „postul spiritual" sau o sesiune în biroul unui psihiatru.

BCU UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 1

Nu acceptați niciodată faptele potrivnice: aspectele pozitive ale negării

Acum câțiva ani, în timp ce luam prânzul cu David Brown, producătorul laureat cu Oscar, care a realizat filme precum *Fălci* și *Chocolat*, am realizat câtă înțelepciune se află în cuvintele: **„Să nu acceptați sub nicio formă faptele potrivnice."** David a auzit prima dată această mantră încurajatoare de la legendara actriță Ruth Gordon.

David mi-a explicat că, dacă el și partenerul său de producție, Richard D. Zanuck, ar fi citit cartea *Fălci* mai atent și ar fi realizat că trebuie să creeze un rechin mecanic, care să facă povestea credibilă pe ecran, cu siguranță nu ar fi realizat proiectul niciodată. Deși ignoranți, ei au mers mai departe și chiar au angajat un director pe atunci necunoscut, de numai 29 de ani, care se numea Steven Spielberg. Restul este deja istoria unui succes cinematografic. *Fălci*, prima dintre marile superproducții din vară, a încasat 470 de milioane de dolari din întreaga lume și a rămas un record până la premiera filmului *Războiul stelelor.*

Imediat ce am pronunțat aceste cuvinte, am realizat că, fie conștient, fie nu, mi-am trăit viața conform mantrei lui David și a lui Ruth. Cum altfel ar fi ajuns o fată stângace, evreică din Canada, dintr-o familie disfuncțională, director editorial al unor reviste de succes în New York?

Dacă aș fi „acceptat faptele potrivnice" în ceea ce mă privește, nu aș fi făcut nici a mia parte din câte am reușit să fac. În

1989, în calitate de redactor-şef, am relansat *YM*, o revistă pentru adolescenţi, care a înregistrat un mare succes până să se închidă, mulţi ani mai târziu; după trei ani, am creat şi lansat *Marie Claire*, în America; după alţi trei ani am restructurat *Cosmopolitan;* apoi, în 1998, am adus revista *Glamour* la cel mai mare tiraj şi profit înainte de a fi abandonată public de redactorul-şef de atunci.

Opt luni mai târziu, am aterizat la revista de celebrităţi *Us Weekly*, unde am lucrat din greu pentru a o transforma într-un adevărat succes financiar. Acum sunt director editorial la American Media, ale cărei 20 de publicaţii includ *Shape, Men's Fitness* şi *Star*, pe care tocmai am transformat-o, cu ajutorul unei echipe grozave conduse de redactorul-şef Joe Dolce, dintr-un tabloid obişnuit într-o revistă *glossy*.

Ca să transform *YM* într-un succes, a trebuit să ignor faptul că *Seventeen* dominase piaţa de reviste pentru adolescenţi timp de ani de zile. Dacă m-aş fi oprit ca să mă gândesc la faptul că *Us Weekly* fusese sufocată de mass-media şi de lumea publicităţii înainte să o pot resuscita, aş fi fost paralizată de frică şi de neîncredere. Dacă m-aş fi gândit că mulţi credeau că *Star* era o revistă despre extratereştri, atunci când am început să lucrez acolo, aş fi fost disperată încă din prima zi. Acestea erau versiunile mele la rechinul mecanic al lui David Brown.

Imaginaţi-vă o brunetă minionă, cu unghiile roase până-n carne, cu părul fluturând, cu acnee de adult, fără cunoştinţe de familie sau bani, fără a deţine o diplomă atestată de Ivy League sau vreo recomandare în domeniul literar, fără apariţii în vreo emisiune de televiziune. Imaginaţi-vă cum se gândeşte că poate obţine slujba visurilor ei nu numai o dată, ci iar şi iar — ca să nu mai vorbesc de cum e în stare să găsească un bărbat minunat pe care să-l iubească şi cum reuşeşte să ţină în frâu o grămadă de demoni cu care se luptă. Am putut să realizez toate acestea şi o să vă arăt cum puteţi face şi *voi* acelaşi lucru.

Adoptați o atitudine constructivă

Nu trebuie să fiți doctorul Freud, ca să înțelegeți că a merge înainte pur și simplu — și a nu găsi motive să nu faceți asta — poate face minuni pentru abilitatea de a păstra „faptele" neplăcute, inutile, care vă arată imperfecțiunile, în cutia personală pe care stă scris „Nu deschideți!".

În Lumea Reală, cine poate sta pe o canapea în fiecare săptămână ca să-și reanalizeze problemele? Rămânând ocupați cu sarcini care merită cu adevărat efortul, chiar dacă sunt deseori obositoare, precum ar fi creșterea unui copil sau realizarea unui lucru care vă place, alungați autosuficiența și introspecția paralizantă care nu duce la nimic altceva decât la mai multe incertitudini.

Axați-vă pe lucrurile care aduc bucurie în viața voastră: obsesia de sine rareori face acest lucru. Mai degrabă, mă uit la copiii mei interpretându-și rolurile într-un musical la liceu ori fac un album de fotografii pentru mama mea, sau mai bine lucrez cu echipa mea pentru a reface o revistă decât să stau pe o canapea și să-mi analizez trecutul și problemele. Să faci cea mai bună treabă, atât la muncă, cât și în viața personală — indiferent dacă este vorba de a te vedea cu cineva, de a avea grijă de familie sau de a fi implicat în comunitatea ta —, este ceea ce îți poate aduce satisfacții adevărate pe termen lung.

Sunt sigură că un terapeut mi-ar spune că o parte din motivul pentru care muncesc atât de mult este că în acest mod îmi abat atenția de la demonii lăuntrici. Și știți ce? Probabil că este adevărat. Dar prefer să mă desfăt cu munca și cu celelalte părți ale vieții mele. În fond, cât timp poți s-o ții gândindu-te la copilăria ruinată, la tatăl care te-a abandonat și la nesiguranța cauzată de faptul că nu ai o familie solidă care să te susțină? Cum m-ar putea ajuta reflectarea asupra acestor lucruri?

Nu cred în analiza profundă pentru a afla rădăcinile problemei. În general, știu de unde vin problemele; cu ce m-ar putea ajuta mai multă analiză? La un moment dat, trebuie să-ți continui viața. Trebuie să mergi mai departe.

Reduceți negativismul la tăcere

Începeți prin a vă spune cu o convingere solidă ca roca, cu o siguranță de 100%, că *puteți* ajunge oriunde vreți. Nu este ușor. Toți avem acele dubii enervante, acele voci interioare din cap care ne spun: „Ești nebună, nu vei ajunge nici măcar aproape de vârf, nu meriți."

Când acele șoapte nefaste vă înnebunesc, opriți-vă din orice faceți și gândiți-vă o clipă: Cine vorbește în halul ăsta? Un critic permanent, un profesor care te descurajează, un părinte nesigur, care îți transmite propriile dubii și nesiguranțe, un iubit care de-abia așteaptă să te lovească atunci când ești la pământ? Un șef sau un colaborator care se simte amenințat de talentul sau de etica voastră de lucru? Sau este o voce interioară cicălitoare, negativă?

Ignorați-le, pur și simplu. Acestea sunt voci pe care știți că nu trebuie să le ascultați. De fiecare dată când auziți vocile negative, trebuie să vă spuneți în mod conștient: „Nu, nu, nu, nu ascult; o să mă gândesc la altceva", sau deschideți televizorul, sau începeți să citiți o carte, sau faceți orice altă treabă, sau dați un telefon.

Este o strategie foarte bine gândită, ca decizia de a nu mai fuma. De fiecare dată când vă gândiți la fumat, trebuie să faceți ceva diferit care să vă abată mintea de la asta. În acest caz, trebuie să renunțați la prostul obicei de a asculta vocile interioare negative. După un timp, pur și simplu renunță să vă mai asalteze. Sau voi încetați să le mai ascultați. Sau le faceți să înceteze mai repede. Nu vă mai pierdeți timpul ascultându-le și atunci vor dispărea pur și simplu.

Încă nu am întâlnit o femeie foarte sigură pe sine. Dacă o femeie este frumoasă, are toți banii din lume și un soț extraordinar, atunci are dubii în privința intelectului său ori a abilităților sale profesionale — sau se întreabă ce culoare de pantofi ar trebui să poarte la nunta celei mai bune prietene. Așa cum spuneau cei de la *Saturday Night Live*: „Mereu apare câte ceva." Nu ești femeia perfectă — cea mai inteligentă, cea mai amuzantă, cea mai plină de succes, cea mai iubită, cu cele mai multe relații, cea mai frumoasă, în cea mai bună formă fizică, cea mai la modă. Și nici eu nu sunt.

Dacă încetați să vă mai faceți atâtea probleme, este uimitor cât de repede își pierd puterea asupra voastră și cum încetează să vă mai bântuie visele noaptea. Atunci când îi veți fi lăsat pe acești drăcușori să se odihnească, veți fi eliminat cel mai mare obstacol din calea obținerii a indiferent ce vă doriți de la viață.

Cele mai mari obstacole cu care vă veți confrunta vreodată sunt cele pe care vi le-ați creat singure, în propria minte critică.

E adevărat, unii oameni se nasc foarte săraci sau cu dizabilități fizice reprezentând provocări mari; alții s-au confruntat cu accidente sau boli care nu sunt din vina lor. Dar majoritatea dintre noi nu au astfel de obstacole în drumul lor. Suntem sănătoși și capabili, deci putem să facem o pauză pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru aceste daruri extrem de importante, după care putem merge mai departe.

Dacă eu am reușit să las deoparte toate acele idei, sentimente și oameni care mă trăgeau înapoi, atunci și voi puteți să faceți același lucru. Dacă eu am reușit să deschid acele uși foarte bine închise și am spus: „Hei, intru", atunci voi de ce nu ați putea face la fel?

Vă recomand să luați o foaie albă de hârtie și să faceți o listă cu toate presupusele voastre defecte și deficiențe, cu toate lucrurile

acelea pe care obișnuiți să le verificați. Vocile mele interioare plângărețe spuneau deseori aceste lucruri:

„*Nu* ești atât de talentată! Trebuie să fie multe alte femei care *chiar* știu ce fac."

„Dacă ideile tale sunt atât de grozave, de ce nu s-a gândit altcineva la ele mai întâi?"

„*Niciun* tip grozav nu se va îndrăgosti de tine: nu ești chiar atât de specială."

Faceți o listă cu toate aceste gânduri îngrozitoare, apoi aruncați-o la gunoi sau în fundul dulapului, într-o cutie încuiată, adică exact acolo unde trebuie să rămână.

Să nu vă fie frică să vânați jobul cel mai râvnit, marea dragoste ori viața cea mai grozavă

Dacă sunteți pregătite să vă luptați cu forțele negative din interiorul vostru, atunci le puteți alunga, exact așa cum a făcut regina care s-a numit singură peste regatul său și apoi s-a descotorosit de supușii săi neascultători. Puteți să ziceți că sunt nebună, dar cred că în timpul vieții mele o femeie va deveni președinte. Cred cu aceeași fervoare că femeile din toată America și poate din întreaga lume pot realiza lucruri măreție cu puțin ajutor — o parte de la alții, dar cea mai mare parte chiar de la ele însele.

Vă pot spune un singur lucru cu o siguranță absolută: nu va fi nicio zână-naș, care să apară de niciunde și să vă pună într-un post în vârful ierarhiei; nimeni nu vă va înmâna un avans de 20 de milioane de dolari pe film, așa cum a cerut Julia Roberts. Ar fi grozav, așa e: cine nu a avut fantezii legate de astfel de lucruri?

Realitatea este că va trebui să vă duceți și *să faceți* în așa fel ca fericirea și succesul să apară în ciuda piedicilor. Pe termen lung, speranțele și visurile pot deveni realitate pentru acele femei care pot face distincția între ceea ce mulți oameni presupun că este adevărat și între ceea ce pot realiza ei cu adevărat. După ce ați

făcut lista cu „defecte" și ați și scăpat de ea, începeți să faceți una nouă, punând în capul listei: *de ce nu?*

Să zicem că vreți să fiți neurochirurg pediatru, să salvați copiii cu tumoare la creier. Din mai multe motive, printre care, fără îndoială, și numărul de ani necesari pentru a vă instrui în această profesie, se întâmplă să existe foarte puține femei în domeniul neurochirurgiei pediatrice. Cheia în atingerea scopului nu este, în mod necesar, să vorbiți cu fiecare expert în materie, dintre care mulți vă vor descuraja, ci să vă gândiți: „De ce nu?" și apoi să vă decideți să faceți pașii necesari.

Dacă cineva va fi următorul — sau chiar primul — în acest domeniu —, de ce n-ai fi chiar tu acela? Bineînțeles că trebuie să treceți prin școlile necesare, dar acum cel puțin v-ați decis mental și, fie datorită unei decizii chibzuite, fie naivității, fie ambelor, sunteți capabile să blocați toate vocile negative care vă vor spune că *nu puteți* face acest lucru. Acum aveți energia și focalizarea necesare pentru a vă concentra pe îndeplinirea scopurilor.

După cum veți vedea în exemplele care urmează, dacă nu aș fi ignorat obstacolele pe care urma să le confrunt, nu m-aș fi îmbarcat în noile aventuri.

Chiar de cunoașteți obstacolele, pretindeți că nu le cunoașteți. Nu conștientizați greutățile!

Înscrieți-vă în clubul „de ce nu?"

În colegiu, mi-a fost greu să reduc la tăcere vocile mele interioare care-mi spuneau „nu poți face asta". În facultate, la Universitatea din Toronto, exista un ziar de înalt profesionalism în campus, *The Varsity*, care apărea de trei ori pe săptămână. Numai în al treilea an am prins destul curaj să mă ofer voluntar pentru a face câteva reportaje pentru el. Deși scopul meu în viață, în acel moment, era să devin un reporter de ziar, nu eram deloc

sigură că eram o scriitoare talentată; într-un final, am încercat numai când am văzut un anunț în ziar, care susținea că au o nevoie disperată de reporteri. Dacă sunt atât de disperați, m-am gândit, poate am și eu o șansă.

La prima întâlnire, la care am participat, redactorul de la rubrica de sport mi s-a părut a fi cel mai disperat dintre toți. După ce m-am oferit voluntar să scriu pentru el și am primit feedback pozitiv, am fost încântată să descopăr că, de fapt, aveam aptitudine pentru scris. Am început să preiau sarcini săptămânale. Apoi un bărbat pe nume Doug Bassett, proprietarul de atunci al unui lanț de ziare locale, precum și al unui cotidian foarte important din Toronto, a ținut un discurs la un seminar despre cariere în campus. Dacă oricare dintre noi era cu adevărat serios cu privire la munca de reporter, a sugerat el, ar trebui să-l sunăm pentru un job de vară. Răspundea personal la telefon.

Nefiind sigură dacă vorbea serios, mi-am adunat tot curajul și l-am abordat după ce și-a terminat discursul. Apoi am revenit cu un telefon câteva săptămâni mai târziu: iarăși, m-am gândit, de ce nu? Și-a ținut cuvântul, a răspuns la telefon și, după ce a primit CV-ul meu și câteva articole în loc de probă, mi-a dat o slujbă adevărată la *Markham Economist and Sun*, ziarul local săptămânal dintr-un orășel situat la aproape 40 de km depărtare de Toronto. Am cumpărat o rablă de mașină și m-am dus acolo în fiecare zi.

Dacă m-aș fi oprit să analizez faptul că mai erau încă 75 de studenți la fel de interesați ca și mine la prelegerea lui Doug Bassett, dintre care mulți erau sigur mai inteligenți, mai arătoși și mai talentați decât mine, nu aș fi ajuns unde sunt astăzi. Orice persoană însărcinată cu recrutarea de personal vă va spune că numărul persoanelor care se vor angaja cu adevărat, după interviul inițial sau după exprimarea interesului pentru o slujbă, este șocant de mic.

1-0 pentru echipa „nu o pot face". Este deja destul de mare, fără să vă mai numărați și voi printre ei! Alăturați-vă clubului „de ce nu?" și rămâneți acolo.

Gândiți-vă la cei cu realizări importante, care nu ar fi reușit niciodată nimic, dacă ar fi petrecut prea mult timp concentrându-se pe motivele perfect logice pentru care nu ar fi trebuit să facă ceva. De ce credea Ted Turner că aveam nevoie de o altă rețea, CNN, când cele trei mari rețele prezentau deja știrile foarte bine? De ce Ben și Jerry credeau că oamenii vor cumpăra înghețată cu acele nume grozave, când aveam deja atât de multe alte opțiuni?

Sau luați în considerare povestea lui Larry Page și Sergey Brin, geniile din spatele Google, care au abandonat școala pentru a demara propria afacere. Lipsa de pricepere în afaceri era un plus. Aproape că trăiau pe internet, înainte să angajeze un profesionist; astfel încât, în timp ce concurenți uriași precum Yahoo completau paginile principale cu cotații bursiere și scoruri sportive, Google nu avea mai nimic, în afară de o casetă de căutare și un logo. Unii oameni ar fi fost îngroziți de această lipsă de surle și trâmbițe. Dar spunându-și mereu „de ce nu?", Page și Brin au mers mai departe în cercetarea lor și i-au ajutat pe oameni să obțină informații cât mai repede posibil. Acum Google are 200 de milioane de căutări zilnic și a intrat în vocabularul nostru ca verb. Eforturile lor au dat roade prin crearea uneia dintre cele mai profitabile companii ale erei paginilor web.

Există idei de explorat, CV-uri de scris, telefoane de dat care v-ar putea conduce unde doriți să ajungeți? Sunați, trimiteți un e-mail sau chiar o scrisoare de intenție, prin poștă. Dacă întrebați, cineva v-ar putea spune: „Da, veniți la bord." Dacă întrebați cu destulă convingere și destul de des, cineva vă va răspunde, cu siguranță, afirmativ mai devreme sau mai târziu.

Până acum ați transformat frica voastră interioară în cea mai puternică armă. Nu vă temeți că nu veți reuși, perseverați până când veți reuși.

CAPITOLUL 2

Îmbrățișați canadianul din voi: cum să transformați aspectele negative într-unele pozitive

Bucuria de a fi canadiană — pe bune!

Nu e un accident că în Canada apar cei mai buni comici: Mike Myers, Dan Aykroyd, Jim Carrey, Martin Short și mulți alții. Suntem obișnuiți cu toate glumele despre vastele tundre înzăpezite, despre poliția canadiană, despre accentele noastre haioase și afectarea în notele joase. Știm cum să râdem de noi înșine și chiar râdem!

Am fost o adolescentă cu nimic ieșită din comun și am crescut într-o casă veche cu multe coridoare pe care părinții mei o luaseră cu 47 000 de dolari și care era situată într-un cartier vechi din centrul orașului Toronto, care se numește Rosedale, și care avusese și zile mai bune. Părinții mei plănuiau să renoveze ceea ce fusese cândva o casă spațioasă, dar care, din păcate, nu mai văzuse vopsea de zeci de ani. Mama mea, tata, sora, fratele și cu mine ne-am mutat din suburbii, o aventură care mi-a plăcut foarte tare până când am intrat în clasa a șasea la noua mea școală, unde am descoperit că notele mele de fată bună și studioasă mă făceau să fiu antipatică. Eram tocilara din primul rând, cu mâna mereu pe sus, care aștepta să fie numită de profesor.

Venind din afara orașului, aveam haine mereu aiurea: purtam sarafan în loc de fustă și pantofi cu șiret în loc de mocasini, ba mai

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

aveam şi cea mai oribilă coafură — o tunsoare bob pornită din vârful capului, cu părul scurt, ţepos, cu un breton tip castron. Colegii mei dintr-a şasea recunoşteau o victimă uşoară atunci când vedeau una. Venind dintr-un loc unde vecinul de alături era cel mai bun prieten şi toţi doreau să fie preferaţi de profesor, eram complet nepregătită pentru grupul de fete răutăcioase în care intrasem.

În fiecare zi, când mă întorceam acasă de la şcoală, eram urmărită de două-trei colege, care şuşoteau în spatele meu suficient de aproape pentru a le auzi fiecare comentariu obraznic. Eram distracţia lor zilnică.

Aşa că m-am îngropat în cărţi şi reviste. În fiecare zi, când ajungeam acasă de la ore, mă ghemuiam pe canapea şi citeam. Poate nu am avut prieteni pentru o perioadă de timp, dar cel puţin puteam să evadez câteva ore în paginile din cărţile de istorie, romane şi reviste, în special *Seventeen*, singura revistă pentru *adolescente* din acea perioadă. De când îmi făcuse mama abonament, trăiam pentru momentul din lună când se auzea un „buf!" ce anunţa sosirea revistei în căsuţa noastră poştală.

Am citit fiecare cuvinţel de pe paginile groase, lucitoare şi chiar mi-am stricat ochii pe numeroasele pagini de publicitate. Cel mai fascinant, am decis, ar fi să trăieşti o viaţă precum Katie şi Lacey, fiicele lui Eileen Ford, fondatoarea faimoasei agenţii de modele Ford, care locuiau în aceeaşi casă cu manechinele, într-un apartament situat deasupra agenţiei. Manhattan era la mare depărtare. Părinţii mei au fost acolo în luna de miere, dar m-au avertizat că între timp devenise un loc înspăimântător, plin de crime.

După ce am trecut cu bine de clasa a şasea, m-am mutat la o şcoală unde ceilalţi elevi m-au acceptat mai repede. Am adăugat revistele *Glamour* şi *Mademoiselle* la lista mea de lecturi obligatorii lunare.

Apoi îmi amintesc de anii de după colegiu, când mi-am schimbat preferințele de la reviste la ziare. Apoi am mers la școala de drept pentru un an, la porunca tatălui meu avocat: era ca și cum ar fi încercat să potrivească un paralelipiped dreptunghic într-o gaură rotundă. Bucuria mea principală în viață era să alerg seara pentru a afla știrile dintr-un sediu suburban al ziarului *Toronto Star*, apoi să fug înapoi în camera de cămin ca să-mi scriu articolul și apoi să îl transmit unui redactor la ziar (cu ajutorul laptopului, bineînțeles) — toate acestea în timp ce jonglam cu studiile de drept. Să lucrez pentru un ziar, unde era agitație 24 de ore, 7 zile din săptămână, era ceea ce eu consideram a fi un job incitant!

Când a venit vremea să vânez o slujbă de vară, am depus câte o cerere la fiecare ziar important din partea de sud a provinciei Ontario și am obținut un post de reporter pentru publicația *Ottawa Citizen*, în capitala națională a Canadei. Au intervievat peste 200 de candidați pentru opt locuri. Eram singura care nu studia jurnalismul, dar tot am ieșit în evidență și mi s-au pus mai multe întrebări decât celorlalți: Cum găseam timp să lucrez pentru *Toronto Star* și să mă duc și la școala de drept? Care erau planurile mele? Faptul că eram atât de diferită m-a avantajat, mi-am dat seama, și se pare că am impresionat recrutorii dovedind că puteam face față orelor lungi de muncă, sarcinilor multiple și unui mare stres.

Mai târziu, am aflat că mulți dintre cei specializați în jurnalism nu scriseseră niciodată pentru vreun ziar de colegiu sau pentru oricare altă publicație; s-au dus, pur și simplu, la ore și și-au făcut doar temele, ceea ce demonstra puțină inițiativă sau entuziasm, calități despre care am aflat mai târziu că sunt extrem de apreciate de posibilii angajatori.

Oamenii de succes sunt numiți așa dintr-un anumit motiv

Dacă vă depășiți atribuțiile pentru a demonstra ce puteți face, știind, în același timp, că veți fi judecate aspru, veți reuși, fără îndoială, să vă situați deasupra grupului.

Dacă vreți să reușiți în ciuda competiției mari, faceți tot ce trebuie pentru a ieși în evidență din mulțime, dovedind că aveți mai multă experiență și mai multe recomandări decât concurenții voștri. Îmi plăcea așa de tare ce făceam la *Toronto Star*, încât să lucrez acele nopți suplimentare nu era chinuitor pentru mine, ci chiar distractiv. Începusem să văd că regatul tocilarelor își avea recompensele sale, una importantă fiind o creștere a stimei de sine.

Sarcinile de reporter pe care le aveam nu numai că mă entuziasmau, dar îmi dădeau și un sentiment de încredere în mine și de realizare. Eram tratată ca un reporter adevărat! Practic, lucram pe nimic, dar cui îi păsa? Era primul pas. Puteam supraviețui din salariu pe termen scurt. Îmi închipuiam că banii vor veni când voi fi promovată sau când voi avea și alte atribuții.

Fiți atente la oportunitățile care apar

După ce ați muncit din greu și vi s-a ivit în sfârșit o oportunitate, trebuie să faceți orice vă stă în putere pentru a reuși. În timp ce lucram în calitate de reporter de vară la *Ottawa Citizen*, de exemplu, m-am oferit bucuroasă voluntar pentru tura din intervalul 20:00–4:00 timp de șase săptămâni, după care am petrecut alte șase săptămâni scriind pentru rubrica dedicată stilului de viață al femeilor. Ba chiar am fost suficient de curajoasă pentru a poza în

bikini pentru un articol de prima pagină, despre o femeie care făcea costume de baie pentru toate măsurile.

La sfârșitul verii, am fost devastată când nu mi s-a cerut să rămân mai departe la ziar, în primul rând, pentru că îmi înghețasem un an la școala de drept ca să văd dacă pot reuși în lumea jurnalismului, prima mea dragoste, și pe de altă parte, pentru că eram falită. Nu prea realizam atunci că articolul despre bikini și altele pe care le scrisesem în Ottawa vor duce mai târziu la marea mea lovitură.

Când *Ottawa Citizen* nu mi-a oferit un loc în echipă la sfârșitul verii, mi-am făcut bagajele, le-am aruncat în rabla mea huruitoare, un Camaro, și m-am întors în Toronto, în casa unde încă mai locuia mama mea, după ce ea și tatăl meu divorțaseră. În acea perioadă, economia mergea dezastruos, iar rata șomajului era foarte ridicată, în special pentru proaspeții absolvenți. Am sunat imediat toți redactorii pe care îi cunoscusem pe vremea când mergeam seara la *Toronto Star,* după ce studiam ziua la școala de drept.

Eram hotărâtă să trag din greu până găseam alt job. În cel mai rău caz, eram dispusă să-mi iau și o slujbă cu jumătate de normă — orice, numai să mă întorc în domeniu, chiar dacă o luam de la cel mai jos nivel.

Ziarul tocmai mărea secțiunea dedicată modei și câteva cunoștințe mi-au spus că redactorul rubricii despre familie căuta un reporter tânăr pe secțiunea *fashion.* Moda nu era încă un domeniu de foarte mare interes și pe atunci nu erau prea mulți reporteri în domeniu. Dar eu aveam articolul meu despre bikini pe care-l puteam arăta la interviu.

Am văzut o oportunitate și am profitat de ea. Scopul meu nu a fost niciodată să devin reporter de modă: mai degrabă, eram gata să schimb macazul și să-mi modific planul dacă era nevoie,

pentru că voiam o slujbă — oricare — și aceasta era singura disponibilă.

Și ce m-am gândit: nu am fost niciodată pasionată de modă. La liceu, iar apoi la colegiu, eram conservatoare, mă îmbrăcam în pantaloni reiați și purtam pantofi vechi, uzați, ori îmi puneam rochii țărănești, cusute în casă, și saboți. Eram genul care-și dădea ochii peste cap când venea vorba să cheltuiesc banii pe pantofi. Eram o fată cu picioarele pe pământ căreia nici prin cap nu-i trecea să poarte pantofi cu toc înalt: păreau dificil de purtat. Nimic sexy — eram un șoarece de bibliotecă și o vegetariană.

Prin urmare, nu eram prea încrezătoare că voi fi acceptată la interviu. Pentru întrevedere, m-am decis să recurg la o fustă roz cu volane, o cămașă albă, bărbătească, cu mâneci scurte, o cravată albastră, îngustă, lăsată nelegată în mod deliberat, și sandale albastre cu toc ortopedic. Sigur nu modul cum eram îmbrăcată m-a ajutat să fiu acceptată.

Mai degrabă, aceste cuvinte mi-au asigurat slujba: „E posibil să găsiți pe cineva cu mai multă experiență, dar nu veți găsi pe cineva care să muncească mai mult." Caracterul a învins stilul.

În doar câteva săptămâni, o situație negativă a devenit una pozitivă. Nu aș fi ajuns niciodată la *Toronto Star*, dacă cei de la *Ottawa Citizen* mi-ar fi făcut, într-adevăr, o ofertă. Era un ziar mai mare, într-un oraș mai mare, mai sofisticat și cu știri mult mai haioase decât aș fi putut cere vreodată.

Conta că nu știam practic nimic despre modă, în afară de ceea ce spicuisem prin revistele mele preferate? Dacă m-aș fi fixat pe ideea că nu aveam experiența necesară pentru slujba respectivă, aș fi fost paralizată. În schimb, m-am concentrat pe obținerea slujbei. Apoi am încercat să compensez ignoranța în materie de modă, adică m-am străduit să învăț... și încă rapid.

„Înainte de a fi considerat extraordinar la slujbă, cel mai bun mod de a fi remarcat este să faceţi totul imediat.“ (Helen Gurley Brown)

Acum, după ce am condus şapte reviste pentru femei — ultima fiind *Celebrity Living*—, pot să vă spun că în fiecare loc sunt doar câţiva care se luptă *cu adevărat* să iasă în evidenţă. Într-o slujbă nouă, nu ştii suficient încât să fii inovator; dacă tot ceea ce puteţi face este slujba în sine, faceţi-o repede şi bine.

Nu numai că am făcut tot ceea ce mi-a cerut redactorul, dar am învăţat să acţionez în regim de urgenţă.

Nu am înţeles niciodată reporterii tineri care întârzie îndeplinirea sarcinilor. Este important să daţi rapid primele telefoane, pentru că nu ştiţi cât va dura până când vă vor contacta oamenii, plus că uneori nici nu o mai fac. Sau v-ar putea chiar conduce la surse mai bune de informare.

Indiferent de sarcină, este mai bine să depăşeşti norma decât să te mulţumeşti cu un suficient.

Sarcina mea la *Toronto Star* era să scriu trei articole pe săptămână pentru rubrica de modă, de joi. Întotdeauna mă asiguram că am un articol pregătit în plus pentru situaţia în care aveam un spaţiu suplimentar. Pe lângă toate acestea, mai aveam o misiune complicată: în fiecare săptămână trebuia să găsesc o costumaţie foarte ieftină de la un magazin de vechituri sau de la un second-hand, apoi trebuia să fac pe modelul pentru o fotografie în studioul sărăcăcios de la *Toronto Star*. Nu aveam deloc stofă de fotomodel şi nu exista buget pentru asistenţi profesionişti la coafură sau machiaj. Eram pe cont propriu în fiecare săptămână la paginile de la rubrica de stil de viaţă, cu fotografia mea şi cu un

articol despre costumația mea care se numea „toată furia"; păream cu adevărat ridicolă.

Dar am făcut ce trebuia, pentru a-mi îndeplini sarcinile. Care ar fi lecția? Păstrați-vă simțul umorului, pentru că în fiecare slujbă este ceva care n-o să vă placă în mod special. Încercați să vedeți imaginea de ansamblu și nu vă împotmoliți la detaliile enervante. Nu suspinați: înghițiți neplăcerile și acționați ca un profesionist. Atitudinea voastră va fi observată și apreciată de superiori.

Fiți disponibile și pregătite să rezervați un zbor dacă trebuie!

Eram la *Toronto Star* de aproape trei ani când am început să cochetez cu ideea de a mă muta în New York. Aveam o relație serioasă de patru ani cu un fotojurnalist originar din New York. Își iubea orașul natal, așa că mi l-a arătat și îl vizitam des. A început să vorbească despre obținerea unei slujbe acolo și despre faptul că a fost la niște interviuri la unele ziare foarte serioase, *New York Post* și *Daily News*. Deși nu-și găsise încă de lucru, tot eram îngrijorată că se va muta. Eram îndrăgostită nebunește de el; el era alesul pentru mine, indiferent dacă el realiza sau nu încă acest lucru. Fiind hotărâtă să nu fiu lăsată în urmă, am trimis scrisori tuturor revistelor și ziarelor din New York la care m-am putut gândi. Deși inițial iubitul meu a fost cel care m-a încurajat să mă mut, ulterior am realizat că eram pregătită pentru o nouă aventură, că eram gata să risc într-o nouă provocare.

Primul meu interviu în oraș a fost la *Seventeen*, unde mi s-a arătat ușa prompt și politicos.

Am avut ceva mai mult noroc la *Women's Wear Daily*, care apărea de cinci ori pe săptămână, era considerată biblia în industria modei și ar fi picat excelent în CV-ul meu. Din nefericire,

nu mi s-a răspuns la scrisorile și telefoanele ulterioare date din Canada. Când, în sfârșit, am ajuns în New York, după ce m-am forțat să ridic receptorul și să sun din nou, am obținut un călduț „Veniți la sediu, dacă trebuie."

Partea amuzantă este că atunci când am intrat în biroul deloc strălucitor al *Women's Wear Daily* și m-am prezentat la interviul cu redactorul-șef, acestuia nu i-a păsat că eram o canadiană fără recomandări și fără experiență în ceea ce privește moda: nu a contat, mi-a oferit o slujbă. Urma să mă ocup de îmbrăcămintea tricotată și de toate colecțiile pentru tineret. A reieșit că *Women's Wear Daily (WWD)* găsea cu greu reporteri de modă cu experiență. Perseverența mea dăduse roade. Nu voiau să-i incomodez — până când s-a eliberat un post. Odată ce am ajuns acolo, au văzut că am aptitudinile necesare. Am fost omul potrivit la locul potrivit.

Singură mi-am făcut norocul.

Managerii sunt ocupați. Nu vor să străbată pământul pentru a angaja pe cineva și nu vor să vadă solicitanți până când nu au un post liber. Majoritatea companiilor nu au timp, personal sau energia necesară pentru a căuta în stânga și-n dreapta angajatul perfect. Odată ce postul este liber, de obicei sunt disperați să-l ocupe repede cineva, pentru că nu are cine face treaba, iar persoana care pleacă din poziția respectivă le-a dat un preaviz de numai două săptămâni. Chiar și în perioade de criză, companiile nu au neapărat oameni potriviți pentru acel post.

De aceea, perseverența este importantă. **Trebuie să fiți mereu disponibile.** Și să vă dezvoltați aptitudinile care vă vor ajuta să profitați de următoarea oportunitate.

Cum începeam noua slujbă a doua zi, am zburat la New York într-o sâmbătă seara și am stat în apartamentul tatălui meu vitreg. Lucra în domeniul modei la Toronto și avea o reședință secundară în acea perioadă la New York pentru călătorii de afaceri.

Toate acestea aveau loc în anul 1980, iar rata criminalității în New York era cu mult mai mare decât în ziua de astăzi. Când am luat pentru prima oară metroul către serviciu a doua zi de dimineață, am fost îngrozită. Nu știam ce e mai rău — să călătoresc cu trenul lugubru și murdar sau să intru într-o redacție aparent ostilă. Nimeni nu a zâmbit, doar asistenta redactorului-șef, Laurie, mi-a dat niște indicații despre cum să mă întorc la metrou pentru a merge la niște întâlniri în legendarul district al modei, Seventh Avenue.

În stația de metrou, tot uitându-mă în spate să văd dacă nu mă urmărea careva, m-am lovit atât de tare de o coloană de beton, încât am fost convinsă că suferisem o comoție. Bineînțeles că m-am dus direct către cel mai apropiat telefon, am sunat-o pe mama în Canada și am izbucnit în lacrimi când i-am auzit vocea. Era vocea rațiunii în timp ce mă calma. Îi sunt recunoscătoare că nu a insistat să mă urc în avionul următor și să vin acasă.

La început, am fost nefericită la *WWD*. Într-o zi, în prima săptămână, am intrat în sala de mese și m-am îndreptat către un grup de femei de acolo întrebându-le dacă pot lua loc la masa lor. M-au refuzat motivând că au ceva personal de discutat. Parcă eram la liceu sau în filmul *Heathers*. Am făcut prima mișcare și am fost respinsă. Mă testau.

În cele din urmă, după câteva luni, am început să vorbim mai mult. Am glumit și am schimbat informații și dintr-odată *luam* prânzul în fiecare zi. Aceștia erau oamenii cu care trebuia să lucrez, așa că am decis să las deoparte mândria și să depun un efort real pentru a fi acceptată. Nimeni nu e perfect și trebuie să iertați oamenii pentru că nu sunt extrem de prietenoși încă de la început. Iertați și uitați. Treceți mai departe.

În general, nu țin supărarea. Trebuie să vă alegeți supărările cu grijă. Când oamenii v-au tratat, într-adevăr, rău, sunt incorigibili și știți că nu se vor schimba — atunci plecați; nu negociați

cu ei. Dar să purtați pică vă macină și vă izolează. Așa că păstrați-vă ranchiuna pentru cei care nu pot și nu se vor schimba. Cei mai mulți oameni se vor schimba în timp, dacă aveți răbdare.

Tocmai când mă obișnuiam cu viața din New York, după doi ani, m-am despărțit de prietenul meu, *care nu s-a mai mutat într-un final!* În noua mea viață plină, am întâlnit un bărbat care se numea Michael (mai multe despre el mai târziu). Întotdeauna doritoare să câștig mai mult și disperată să fac față prețurilor mari din New York, scriam un articol lunar pentru revista de modă din Canada, *Flare*. Din bârfele ziariștilor am aflat că redactorul-șef a demisionat.

Vechea mea prietenă, Jane Hess, care mi-a fost colegă când lucram ca reporter de modă la *Toronto Star*, m-a recomandat directorului de la *Flare* pentru acel post. Deși nu aveam decât 26 de ani și nu mai lucrasem la o revistă până atunci, cu atât mai puțin nu condusesem una, prietena mea Jane m-a convins să solicit postul.

Bucuriile superficialității

Iarăși, ca să compensez lipsa mea de experiență, m-am dus la interviul cu directorul revistei, Donna Scott, înarmată cu un milion de idei și decisă să obțin postul. M-am întors în Canada cu Michael, care pe atunci era logodnicul meu, și am devenit redactor-șef la *Flare*, pentru următorii șase ani. Eu, fostă hipioată cu saboți, mă duceam la prezentări de modă la Paris, pe lângă alte evenimente extrem de fascinante.

La prima mea prezentare de modă din Europa, mi-am dat seama pentru prima dată că pantofii sunt mai mult decât ceva cu care te încalți. Cei mai buni redactori de modă din întreaga lume erau în competiție pentru a sta în primul rând la defilarea

pentru prezentarea pantofilor. Fiecare redactor purta cei mai moderni, mai șic pantofi, fiecare arătând mai sexy decât celălalt.

În cele din urmă, am înțeles.

Am aflat motivul pentru care redactorii de la revistele europene și britanice purtau pantofi adorabili, sexy, iar acela este că, dacă vrei să fii un jucător, dacă vrei să ieși în evidență, trebuie să ai pantofii potriviți. Oamenii te măsoară de jos în sus. E modă: aparențele contează!

Caracterul și perseverența m-au adus în domeniu, dar ce este la suprafață, trist, dar adevărat, chiar contează. Dacă voiam ca această slujbă să mi se potrivească, trebuia să mă schimb și la suprafață.

Nu strâmbați din nas la acest adevăr: oamenii apreciază tot întregul, evaluează și cum arătați, dar și CV-ul înainte de a vă judeca. Și nu uitați că **superficialul poate fi amuzant**. Odată ce am înțeles că trebuie să arăt ca o expertă dacă voiam să reușesc în această lume a defilărilor, m-am adaptat repede. Nu m-am plâns niciodată că „aș avea nevoie" de un dulap plin cu pantofi nemaipomeniți; cine ar fi făcut-o?

Deci eram redactor-șef la o revistă, la vârsta de 26 de ani, dar în acea perioadă *Flare* nu avea bani. Când ne ocupam de colecțiile din Europa, de două ori pe an, directorul meu de modă, Barbara Sgroi, și cu mine nu stăteam tocmai la Ritz, precum redactorii de la acele reviste nemaipomenite Condé Nast, precum *Vogue*, *Glamour* și *Allure*. Stăteam la pensiuni în Milano și la hoteluri ieftine din Paris. În Orașul Luminii, plecam de la hotelul nostru ieftin din sectorul roșu, de pe malul stâng, către prezentările de modă — un drum de 30 de minute în cizme de cauciuc, pentru că ploua mereu și nu puteai niciodată, sub nicio formă, să iei un taxi. Camera de hotel avea tapet roz metalic, cuverturi roz fluorescent și un preș pe care nu ai fi îndrăznit să mergi cu picioarele goale.

După ce m-am îmbolnăvit foarte tare într-un an, directorul de la *Flare* a aprobat în cele din urmă o mărire de buget, astfel încât să pot sta la un hotel mai bun. M-am cazat în cel mai ieftin loc pe malul drept și eram în paradis. Era la numai zece minute de prezentări și avea cearșafuri curate și un tapet de bun-gust. Acum am reușit, eram sigură. Doar că lucram pentru o revistă din Canada: nu eram tratați chiar în același mod ca membrii din presă de la New York sau Londra. Permisele noastre în corturile unde se desfășurau prezentările nu arătau rândul și locul: stăteam în picioare, în spate, în cizme de cauciuc, udă leoarcă. Barb și cu mine trebuia să așteptăm afară în ploaie pentru a intra în corturile unde se țineau prezentările, care erau aglomerate, pline de aburi și înăbușitoare. Uneori simțeam că leșin. Dar rezistam și plănuiam strategii pentru îmbunătățirea statului nostru în picioare la prezentări.

A trebuit, în primul rând, să implor și să pledez în fel și chip pentru a obține o acreditare. Șeful comitetului de prezentări francez, o franțuzoaică arogantă, nu avea niciun interes să acrediteze o canadiană necunoscută de la o revistă la fel de obscură. Cererile mele insistente au învins-o în cele din urmă. Odată ce a dat undă verde echipei de la *Flare*, am încheiat afacerea cu un aranjament floral uriaș, care a costat mai mult decât cazarea mea de la hotel pe toată săptămâna. Dar am fost acceptați și mi-am făcut o relație importantă. Barb și cu mine începusem să ne dăm seama care sunt regulile jocului. Încă o dată, am câștigat prin perseverență.

Odată ce am intrat pe acea primă ușă aparent impenetrabilă, ușa a dispărut. Dar mai erau altele, ușor proaspăt închise, care tot apăreau în cariera mea. Am descoperit că indiferent cât de departe te afli de-a lungul carierei tale, trebuie să faci față.

În Milano, nici măcar nu am putut găsi o cameră de hotel în primul an în care ne-am dus: mai târziu, am aflat că realmente

trebuie să faci o rezervare cu șase luni înainte. În cele din urmă, Barb Sgroi și cu mine am împărțit o cameră într-o mică pensiune. Stăteam în niște paturi duble în pijamale din flanelă, una lângă alta, cu o baie comună la capătul coridorului. Aveam bilete pentru toate prezentările designerilor aflați în plină ascensiune, de care nu auziserăm, însă nu și la cei mai celebri, precum Armani și Versace. Din fericire, Barb vorbea italiana; primele două zile le-a petrecut implorând și insistând ca să obținem locuri și la prezentările designerilor renumiți pentru care venisem, de fapt.

În al doilea an, am fost încântate să aflăm că ni s-au rezervat camere într-un hotel adevărat, ca să descoperim ulterior că, atunci când aprindeai lumina noaptea, gândacii se precipitau către fisurile întunecate.

Nu ne permiteam să angajăm un fotograf care să ne însoțească și să facă fotografii la prezentările unde se stabileau noile tendințe de la Londra, Paris sau Milano. Și, bineînțeles, acest lucru se întâmpla înainte să apară aparatele foto digitale și fotografiile postate pe internet. Am găsit un fotograf care lucra pentru una dintre cele mai cunoscute publicații din America, iar el m-a lăsat să parcurg o mare parte din filmele sale în camera lui de hotel și să aleg câteva fotografii pe care le doream de la fiecare prezentare.

Așa că am petrecut ore întregi din așa-zisul meu timp liber uitându-mă la fotografiile sale. Apoi duceam filmul acasă ca să-l păstrez în siguranță, într-o geantă tip sac, plină până la refuz, pe care o luam cu mine în avion: nu puteam risca, în niciun caz, ca vreun mânuitor de bagaje să-mi trimită pachetul prețios în Slobovia de Sud.

Fructificați lipsurile

Eram departe de slujbele fascinante și de fumurile omologilor mei americani, dar nu aș fi putut să fac parte din branșă decât dacă îmi dădeam seama cum să mulțumesc cititorii, care tocmai începeau să dezvolte un interes pentru defilările de top de la New York până la Paris și pentru evenimentele din toată lumea modei. Reportajele despre prezentări, pe care le publicam în acea perioadă, erau noi și interesante pentru cititorii canadieni și au ajutat ca tirajul revistei *Flare* să crească din ce în ce mai mult.

Următorul meu scop era să găsesc fotografi mai buni care să lucreze pentru *Flare*. Am căutat să atrag tineri fotografi europeni și americani talentați, pe care-i să-i adăugăm la grupul nostru mic de fotografi canadieni înzestrați. Eram în competiție la chioșcurile de ziare canadiene cu reviste din întreaga lume, inclusiv *Vogue*, *Glamour*, *Elle* și *Harper's Bazaar*. Cititorii mei nu aveau nicio obligație ereditară, în fond, de a cumpăra o revistă de modă canadiană: nu era o achiziție naționalistă. Cumpărau orice le atrăgea privirea. Clienții mei cumpărau cea mai fascinantă revistă, indiferent de unde venea.

Am început să mă duc la New York pentru a fi ajutată de oamenii de la agențiile de modă, care-i cunoșteau pe toți fotografii foarte buni, aflați în ascensiune — viitori Avedon și Irving Penn. Am reușit să-i atrag pe o parte din acei tineri talentați ca să lucreze pentru noi, dar am fost criticată la întoarcere pentru că am folosit atât de mulți non-canadieni. Artiștii machiori și câțiva fotografi canadieni au fost furioși că am trecut granița, în loc să sprijin micul nostru grup de oameni talentați.

Au apărut articole în presa canadiană despre noua politică a revistei *Flare* de a angaja oameni talentați din toată lumea. Eram hotărâtă să clarific o dată pentru totdeauna că, doar pentru că *Flare* era o revistă canadiană, asta nu însemna că trebuia să-și limiteze sfera de acțiune sau obiectivele.

Următoarea mea problemă era că oamenii talentați din America trebuiau să ne vadă revista la chioșcurile de ziare din New York, dar compania care deținea *Flare* nu o distribuia în SUA. Astfel că, în una dintre excursiile mele în Big Apple, m-am dus la unele dintre cele mai mari standuri de reviste și magazine distribuitoare și am vorbit cu managerii.

Am spus: „Uite, o să vă trimit reviste în fiecare lună. Răspândiți-le. Nu trebuie să-mi dați niciun ban. Vindeți-le și păstrați banii, ca să am ceva distribuție și aici." Apoi modelele și fotografii care lucrau pentru noi se puteau duce la librăria Rizzoli sau la câteva dintre chioșcurile de ziare mari și puteau vedea revista aflată la vânzare în New York.

Faceți ce trebuie să faceți. Deși aveam atât de puține resurse la *Flare*, eram hotărâtă să fac din ea o revistă grozavă și a trebuit să-mi inventez practic propriul drum. Dacă m-aș fi concentrat numai pe ce nu aveam, acest lucru m-ar fi tras în jos.

Nu lăsați părțile negative să vă descurajeze

Numai câțiva ani mai târziu, în al doilea sau al treilea an de când eram redactor la *Marie Claire*, am reușit să stau în primul rând la prezentările de la Paris. Dar asta a dus la alte probleme, deoarece redactorii de modă de la *Marie Claire* au decis că aveam nevoie de o nouă imagine dacă tot urma să fiu expusă. A fost multă agitație în jurul meu ca să fiu îmbrăcată cum trebuie și cu accesoriile potrivite, ca să nu mai zic că am fost de-a dreptul transformată de profesioniști în coafură și machiaj, deoarece intrase deja în scenă televiziunea. Așa au dispărut din garderoba mea kilturile scurte adolescentine, jachetele scurte băiețești și cravatele *vintage* și au apărut costumele negre Armani și Dolce&Gabbana. A trebuit să trec de la un aspect drăguț, adolescentin, la unul elegant, sofisticat de director de modă.

Chiar și cu noua mea revistă, *Marie Claire*, și cu transformarea de care v-am povestit, și tot mi-a mai luat încă doi ani aproape până să fiu respectată la prezentările din Europa. Dacă vreți să ajungeți într-un loc grozav în carierea voastră, unde să vă puteți exprima creativitatea, să nu vă așteptați să ajungeți acolo peste noapte. Trebuie timp. Am încasat cele mai dure critici și am avut parte de multe hoteluri cu gândaci, așa că știu că poți învăța să nu lași părțile negative să te descurajeze.

Rămâneți tot timpul cu mintea deschisă și nu încetați să vă faceți relații

După șase ani ca redactor la *Flare*, aveam nevoie de o nouă provocare. Eram tot sclava revistelor pe care le adoram încă de pe vremea când le citeam în Toronto, iar New Yorkul mă ademenea din nou, dar nu era nicidecum mai ușor să revin acolo, pe scena editorială, decât a fost să pătrund la *WWD*. Majoritatea directorilor din publicistică pe care i-am cunoscut mi-au spus clar că nu au mare considerație pentru revistele din Canada sau pe experiența mea de-acolo.

Nu mă puteau amâna la nesfârșit, pentru că, în calitate de redactor-șef, eram obișnuită să am inițiative, să mă ocup de prezentarea în pagină, de editarea articolelor, de promovări, de întâlniri cu cei care se ocupau de reclame și să propun idei noi de marketing. Nu eram numai un redactor de articole. Nu eram doar un redactor de modă. Eram obișnuită să conduc totul. Deși am încercat să analizez în sinea mea situația și să-mi spun: „OK, o să mă uit doar la articolele importante; o să fiu doar redactor de modă; o să mă gândesc iarăși să lucrez pentru altcineva și o să mă rezum doar la atât", tot nu găseam angajatori. Poate tocmai incapacitatea mea de a încetini ritmul, le stăvilea entuziasmul.

În cele din urmă, i-am sunat pe neprevăzute pe redactorii-şefi din New York, gândindu-mă: „Ei bine, şi eu sunt redactor-şef; o să-mi invit o parte dintre colegi la prânz." Poate vor avea un post liber, totuşi. Poate îmi dau nişte sfaturi. Când am sunat redactorul-şef de la *Mademoiselle*, care era revista mea preferată, am primit mesajul că redactorul pur şi simplu nu are timp să mă vadă — punct.

Dar redactorul-şef de la *Glamour*, Ruth Whitney, a *vrut* să ia prânzul cu mine. A fost extrem de fermecătoare şi era foarte interesată de ceea ce făceam. M-a cucerit; îmi întindea o mână.

Când m-a sunat, o lună mai târziu, oferindu-mi un post de redactor, i-am mulţumit din suflet, dar nu mă puteam vedea regresând aşa de mult. Aş fi acceptat o poziţie inferioară, dar nu chiar la acel nivel. Presupun că aş fi putut să fac 10 paşi înapoi, dar nu 20. I-am spus că apreciez foarte mult oferta, dar că slujba nu mi se potrivea. Nu voiam să-i irosesc timpul. Ştiam că am nevoie de o provocare mai mare şi că merita să o mai aştept. Dar dacă nu aş fi căutat-o eu în primul rând, nu aş fi avut această ofertă. Deşi nu am acceptat slujba, faptul că mi s-a făcut oferta mi-a întărit încrederea în mine.

Atunci când am început să iau legătura cu câţiva colegi, lucrurile s-au schimbat pentru mine. Îi vedeam mai degrabă ca pe nişte viitori colegi decât ca pe nişte deţinători ai cheii către regatul magic.

20 la 1: raportul dintre „nu!" şi „da!"

Am continuat să mai caut, să mă întâlnesc cu oameni. Prin relaţii, am auzit că Elizabeth Crow, preşedinta Gruner & Jahr, căuta pe cineva pentru dezvoltarea unui proiect. Aşa că i-am trimis o scrisoare în care o întrebam dacă ne putem întâlni. Când m-a sunat

asistenta ei, mi-am luat foarte repede o zi liberă și am zburat la New York să mă întâlnesc cu ea.

Elizabeth era amabilă și interesată; a reieșit că avea o revistă pentru adolescenți, *Young Miss*, pe care dorea să o lanseze din nou pentru că nu-i mergea prea bine. Mi-a cerut să vin cu o propunere despre cum aș reînnoi-o eu. Părea promițător. Am zburat înapoi spre casă și m-am întors la munca de la *Flare*, gândindu-mă: „O să revin la asta când o să pot." Până atunci făcusem atâtea propuneri pentru așa de multe slujbe care nu se concretizaseră niciodată, că aproape renunțasem. Cred că mă lăsasem păgubașă. Nu am sărit repede, deoarece credeam că era o altă fundătură.

O săptămână și jumătate mai târziu, am primit un telefon de la o femeie care lucra pentru Elizabeth, Chris Arrington. M-a întrebat unde este propunerea mea și a adăugat: „Știți, chiar trebuie să veniți cu o idee, pentru că pe dumneavoastră v-am plăcut cel mai mult. Sunteți cea mai bună candidată. Așa că vă rog să veniți cu o propunere."

Mi-am petrecut tot weekendul următor gândindu-mă la propunerea pentru *Young Miss* și am trimis-o apoi prin FedEx luni. M-au chemat din nou la New York, să mă întâlnesc cu Elizabeth, care mi-a oferit slujba pe loc.

Așa am învățat că trebuie să perseverezi, pentru că **vei fi refuzat de 20 de ori înainte de a fi acceptat o dată.** Și când oamenii sunt pregătiți, când au de oferit o slujbă, când au nevoie de ceva, se vor hotărî repede.

Dacă nu iese nimic timp de săptămâni sau luni, e posibil să nu fie vina voastră. Poate că nu faceți nimic greșit. Pur și simplu, nu a apărut oportunitatea potrivită încă. Postul pentru voi trebuie întâi să fie creat sau eliberat. Când se va întâmpla acest lucru, veți obține interviul. În acel moment, persoana aflată de cealaltă parte a biroului va acționa rapid, deoarece

sunteți exact ce au ei nevoie *atunci*! Să căutați o slujbă — sau marea dragoste — nu e ca o lovitură bună obișnuită de la baseball. E îndeajuns o singură lovitură *home run*[*].

Eram redactor la *Young Miss* de cinci ani. Când am fost numită în funcție, revista era îndreptată către preadolescenți și a trebuit să o fac să se dezvolte pentru a face din ea o adevărată revistă pentru adolescenți. Am vrut să o fac mai realistă decât *Seventeen*, care mi se părea aridă și departe de viețile fetelor din acea perioadă.

Am vrut să fac astfel încât *Young Miss* să fie mai caldă, mai primitoare, mai cuprinzătoare și să trateze mai multe aspecte cu care se confruntau adolescentele: cum să faci față pretențiilor din partea prietenilor, părinților, școlii, dar și presiunilor de a bea și de a face sex pentru a fi acceptate într-un grup. Am plănuit multe articole despre tipi, relații și descoperirea de sine. Și am vrut să fie cât mai haioasă. După mine, concurența, *Seventeen*, se lua prea în serios.

Revista reînnoită a funcționat. Numărul cititorilor a crescut de la 700 000 la 1,75 milioane. Fără să-mi dau seama, în acea perioadă am creat o revistă pentru fata aceea ciudată care tânjea să fie mai mult decât era — fata care fusesem eu odată. Mă puteam identifica cu cititorul meu, și asta mă făcea un redactor de revistă mai bun. Oferam genul de sfat și de simpatie la care nutream eu când familia mea s-a mutat din suburbie în centrul orașului Toronto.

Dacă am fost mereu Micuța Miss Perfecțiune — tipul de femeie căreia nu i se rup niciodată ciorapii — voi fi eu la fel de bună și ca redactor, voi fi capabilă să anticipez genul de lucruri de care au nevoie fetele și femeile? Mă îndoiesc.

---

[*] Lovitură la baseball, când mingea iese din teren fiind lovită pe sus, în spațiul de joc și nu se mai întoarce, iar toți atacanții care erau la baze, inclusiv cel care a lovit, punctează (*n. trad.*).

După patru ani la *Young Miss*, am dat lovitura în ceea ce privește creativitatea și am crezut că nu o să mai editez niciodată o revistă pentru adulți. Pe atunci, la începutul anilor '90, erau cu mult mai puține reviste, prin urmare și mai puține oportunități. Redactorul-șef de la *Mademoiselle* avea un post liber, dar nimeni de la Condé Nast nu m-a contactat, iar eu știam că nu pica bine să-i sun eu. Nu e genul acela de post.

Apoi, președinta companiei, Elizabeth Crow, a fost concediată, fapt ce m-a șocat, deoarece eu credeam că și-a făcut foarte bine treaba. Proprietarul nostru, compania germană Bertelsmann, a adus pe cineva nou. Cinci minute mai târziu, s-a anunțat că Elizabeth era noul redactor de la *Mademoiselle*.

Ce coboară poate și urca

Partea amuzantă este că ceea ce mi s-a părut mie a fi o chestie negativă s-a dovedit în final a fi una pozitivă. Acest lucru mi s-a întâmplat de mai multe ori. Da, la început am fost dezamăgită că nu am fost angajată la *Mademoiselle*, dar acea șansă pierdută m-a forțat să rămân la *Young Miss* și să vin cu alte idei noi. Existau șanse să apară un alt post liber și doream ca *Young Miss* să rămână pe traiectoria ascendentă. De ce m-ar aprecia cineva, dacă nu făceam treabă bună acolo unde eram? Trebuie să rămân deschisă către oportunități care nu s-au ivit încă, mi-am spus. Șase luni mai târziu, am auzit că Hearst, o companie de publicitate, voia să lanseze o revistă de modă nou-nouță. Era vorba de revista *Marie Claire*.

Vicepreședintele executiv și directorul de operațiuni de la Hearst, Gil Maurer, pe care îl întâlnisem în urmă cu numai câțiva ani, mă recomandase noului președinte al revistelor Hearst și, astfel, în final am obținut slujba.

În loc să mă gândesc la dezamăgirea mea că nu fusesem chemată pentru postul de la *Mademoiselle*, m-am concentrat să fac *Young Miss* o revistă mai bună şi să-i cresc tirajul, astfel încât, atunci când Hearst era pregătită să înceapă o nouă întreprindere, succesul meu m-a adus direct în centrul atenţiei lor. **Nu vă descurajaţi sau întristaţi, ci ocupaţi-vă timpul.** Munciţi pentru a vă îndeplini scopurile. Dacă trenul nu se opreşte pentru voi o dată, asiguraţi-vă că se va opri data viitoare.

Aveţi încredere în instinctul vostru

Recent, când am văzut filmul *Azi 13, mâine 30*, am fost uimită de scena în care personajul lui Jennifer Garner, un redactor cu experienţă, în vârstă de 30 de ani, de la o revistă de tip *Cosmopolitan* numită *Poise*, îşi dezvăluie propunerea pentru reînnoirea şi reinventarea ei. Îi prezintă şefului ei o serie de fotografii de modă vii, vesele, ale unor grupuri de fotomodele fericite, pline de viaţă, care purtau culori vii şi se bucurau de viaţă în mod evident. Personajul lui Garner prezintă noua ei versiune de revistă care va fi una ce sărbătoreşte puterea şi posibilităţile vieţii.

Dar fosta ei cea mai bună prietenă, care între timp începuse să o lovească pe la spate, are alte planuri pentru *Poise*. Ea vrea să prezinte feţe triste şi perverse, consumatoare de heroină, care au o paloare cadaverică şi semne de decadenţă.

Nu am avut rivali cu două feţe la *Young Miss* sau la *Marie Claire*, dar m-am identificat cu personajul lui Garner din film pentru că încercam la aceste două publicaţii să ofer o alternativă la imaginile şi atitudinile din anii '80-'90. Oamenii din industria revistelor — fotografii de modă, stiliştii, redactorii — erau îndrăgostiţi de ceea ce eu resimţeam a fi nişte imagini întunecate, prezentând fotomodele extrem de slabe, palide, deprimate şi lipsite de energie care priveau din fotografii cu nişte ochi

indiferenți. Îmbrăcate în haine negre, lălâi și asexuate, emanau cinism și plictiseală profundă.

Nu vă pot spune câți fotografi și câte modele au mormăit când noi am descris imaginile pe care le doream mai întâi pentru *Young Miss* și apoi pentru *Marie Claire* — clare, pline de viață, energice, vii și romantice. Nu doream numai niște fotomodele singure, una pe o pagină, ci și două modele sau grupuri de băieți și fete în cupluri, în situații reale, de zi cu zi. Ni s-a spus cu dispreț că modelelor nu le place să zâmbească și nici să împartă pagina cu alte manechine sau să sară ori să pretindă că ar face cuplu cu un „model bărbat".

Și sigur nu doreau să poarte roz. Această culoare era atât de demodată în acea perioadă! Era practic boicotată. Fotomodelele păreau să prefere să zacă undeva deprimate și deșirate: asta era *artă*, nu pozele noastre pline de optimism, fericite, care exprimau pofta de viață.

Cu Donald Robertson, directorul de creație de la *Young Miss* și mai târziu de la *Marie Claire*, m-am luptat ani de zile pentru ceea ce numeam noi „partea întunecată" și cred că unul dintre motivele pentru care ambele reviste aveau un atât de mare succes era pentru că exprimau o viziune cu mult mai realistă decât competitorii lor. Doream ca și cititoarele mele să aibă o părere bună despre ele, despre opțiunile lor în modă, despre relațiile și aspectul lor. Pentru mine, aspectul șic de consumatoare de heroină denotă o minte narcisistă, un cap sec.

Chiar dacă eram mereu nepopulari față de majoritatea din lumea revistelor, cititoarele noastre erau fericite. Ne-am făcut treaba. Lecția învățată: **Aveți încredere în instinctul vostru că veți face ceea ce trebuie atât pentru voi, cât și pentru clienții voștri.** Nu fiți îngrijorate cu privire la ce pot spune colegii voștri sau alți critici autoproclamați.

Dacă urmați turma, nu vă veți mai putea desprinde de ea. Riscați și ieșiți în evidență dacă credeți sincer că ceea ce faceți va încânta publicul. Eu eram sigură că adolescentele și femeile tinere doreau să pară tinere și să-și îmbunătățească viața.

Sunt atât de multe lucruri de făcut în viață: suntem atât de norocoși că trăim în prezent, cu atât de multe alegeri și oportunități, atâtea informații de care să profitați. Există atâtea stimulente și atât de multe moduri de a găsi un sens real în viețile noastre. De ce noi, ca redactori, ar trebui să transmitem cititoarelor noastre că este șic să ai 19 ani și să fii deja plictisită de orice în viață?

Donald și cu mine am găsit fotografi doritori să facă pozele noastre optimiste, să ignore redactorii de modă care strâmbau din nas la insistența noastră de a folosi roz, roșu și portocaliu în gama noastră de îmbrăcăminte sau de a avea accesorii haioase care întinau, în opinia lor, puritatea paginilor. Directorii de creație disprețuiau dorința noastră de a folosi scris colorat și, oroarea ororilor, mai mult decât o fotografie cu aspect reverențios pe pagină.

Eram practic descalificați. Donald și cu mine glumeam că vrem să facem o revistă numită *Tutti Frutti*, care va fi foarte veselă și în toate culorile curcubeului.

Instinctiv, ambele echipe, atât de la *Young Miss*, cât și de la *Marie Claire*, au realizat că femeile — inclusiv cele tinere — au nevoie de speranță și de inspirație atât pe coperte, cât și în interiorul revistelor. Și eu aveam nevoie de acele lucruri! Aveam nevoie să redactez și să citesc reviste care să mă facă să *mă* simt bine. Tirajul acestor reviste a crescut, chiar dacă nu eram „la modă".

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dezvoltați-vă un plan pozitiv de acțiune: iubiți-vă ratatul lăuntric

Puteți lua orice aspect din viață pe care îl considerați a fi negativ — lipsa de relații, lipsa totală de talent nativ, situația de femeie părăsită de prieten — și să îl transformați într-o realizare.

Cei mai mari învingători în viață sunt, de fapt, oamenii care nu au nimic de pierdut. Ratatul meu lăuntric — fetița nesigură care rareori se simte valoroasă și știe că trebuie să-și facă singură norocul în viață — m-a urmărit din prima zi. M-a și motivat și m-a făcut să fiu mai bună în ceea ce fac. Știu că sunt femei care păşesc senin prin viață, întotdeauna impecabile: un astfel de comportament nu este în ADN-ul meu, pur și simplu, și nici în al majorității dintre noi. Din timpuri imemoriale, femeile s-au întrebat: „Cum se face că Elena din Troia era întotdeauna machiată perfect, iar strămoașele mele niciodată?"

Am descoperit că să te naști bogat, frumos și popular poate fi un impediment groaznic. Dacă ți se întinde totul pe o tavă de porțelan, nu ai niciodată acel sentiment de împlinire, nu ai parte de mulțumirea de a fi realizat atât de multe lucruri de unul singur, în ciuda piedicilor.

De ce nu trebuie să fiți superbe ca să progresați

Mintea și personalitatea contează mult mai mult decât să fiți frumoasa de pe copertă. Femeile de mai jos arată întotdeauna impecabil, dar sunt atrăgătoare datorită unei combinații între încredere și putere:

- consilierul președintelui pe probleme de securitate, *Condoleezza Rice*;
- gazda emisiunii *Today*, **Ann Curry**;
- actrița celebră din serialul TV „Funny Girl", **Barbra Streisand**;
- fosta secretară de stat, **Madeleine Albright**;
- fost redactor la *Washington Post* și câștigătoarea premiului Pulitzer, **Katherine Graham**;
- fondatoarea revistei *Cosmopolitan* și fosta „cumințică", **Helen Gurley Brown**;
- senator al New Yorkului, **Hillary Clinton**.

Dacă vă transformați nesiguranțele în ceva pozitiv, puteți dezvolta un plan pozitiv de acțiune personalizat, și nu trebuie să fiți din Canada ca să-l încercați!

Soluția este să cereți sprijin: am învățat foarte multe lucruri despre cum să mă îmbrac întrebând prieteni și colegi care se pricep mai bine la modă și la ce-mi stă mie bine. Sau descopăr vreo vânzătoare pricepută într-un magazin de haine și mă duc acolo în mod regulat. Trebuie să admiteți că nu puteți ști sau face totul, prin urmare duceți-vă la alții care vă pot da o mână de ajutor.

Trebuie să vă acceptați și să învățați să vă iubiți eul imperfect, deoarece acesta vă va deveni cel mai puternic aliat, care vă va motiva să faceți schimbări pozitive, să progresați în toate aspectele vieții. Și dacă nu veți uita niciodată de unde ați pornit, veți putea mereu să vă identificați cu o gamă largă de oameni. Genul acesta de înțelegere nu poate fi cumpărat cu bani.

Uneori, viața poate fi un dezastru: tuturor ni s-a întâmplat să ne vină menstruația în ziua în care decidem să purtăm alb. Și de obicei suntem în drum către o întâlnire importantă sau către una amoroasă foarte incitantă. Cred că am făcut toate greșelile posibile. Am gafat de atâtea ori, încât e o minune că am reușit să

dreg onorabil situația. La mine, acest tip de comportament vine în mod natural: tendința mea este: a) să sper la ce e mai bun; b) să încerc nebunește să *nu* provoc o astfel de situație; c) să mă reculeg după un alt rateu clasic.

Nia Vardolos (*Nuntă à la grec*) era o grecoaică plinuță din Winnipeg, Manitoba, care a istorisit cu mult umor povestea ei de imigrantă. Un adevărat magnat multimilionar ce activa în domeniul cosmeticelor, Bobbi Brown era o evreică scundă originară din New Jersey, cu părinți divorțați, care dorea să ajute femeile obișnuite să-și fructifice potențialul de frumusețe. Atoosa Rubenstein, noul redactor-șef de la revista *Seventeen*, provine dintr-o familie de imigranți iranieni care au fugit de revoluție și s-au stabilit în Long Island. În loc să se vadă înaltă și stângace, prototipul străinului, a folosit în lumea revistelor aspectul său exotic și simțul ei estetic în avantajul ei.

După ce v-ați transformat ratatul lăuntric într-un adevărat as în domeniul în care activați, veți vedea cât de important este să luați partea negativă și să o transformați în aur, precum vechii alchimiști, ca să aveți o viață așa cum ați visat-o. Și veți descoperi, ca și mine, că fostele majorete și opresorii din școală sunt rareori cei care reușesc ca adulți. **În viață este la fel precum în povestea rățuștei urâte care se transformă în lebădă, exact ca în cărțile pe care le citeam în copilărie.**

Sunt zile când vă întrebați dacă nu cumva v-ați născut într-o zi nenorocoasă, când sunteți convinsă că sunteți extrem de comună sau că nu veți conduce niciodată propria afacere sau că nu veți străluci în domeniul vostru. Ei bine, dați-mi voie să vă asigur că există o multitudine de femei de succes cu origini prea puțin spectaculoase. Dar toate aveau un vis — și o grămadă de nesiguranțe, care le-au propulsat unde sunt astăzi.

Folosiți invidia ca pe un stimulent

În general, consider că invidia este o mare consumatoare de timp. Nu puteți face nimic dacă cineva s-a născut mai frumoasă sau are mai multe relații. Dacă lăsați acest tip de invidie să vă copleșească, vă amărâți viața pur și simplu. Și atunci vă distrugeți propriile șanse de a progresa, pentru că nimeni nu vrea să stea lângă o persoană răutăcioasă și acră.

Cu toate acestea, invidia poate fi uneori un mare stimulent. Dacă invidiați pe cineva pentru casa sau slujba sa nemaipomenită, lăsați asta să vă motiveze ca să vă reluați studiile sau să căutați ceva mai bun pentru voi. Folosiți invidia ca pe un stimulent. Vedeți ce fac oamenii de succes și adaptați acest lucru la propria situație, în loc să lăsați furia — pentru că ei au și voi nu — să vă tragă înapoi.

Bineînțeles că îi puteți admira pe cei care au reușit, așa cum admiram eu redactorii de la revistele de modă din New York, pe care le citeam în Toronto pe când eram tânără. Trebuie să vedeți posibilitățile așa-numitei vieți strălucitoare sau pline de succes, altfel nu vă puteți imagina cine ați putea deveni. Dacă nu vă puteți gândi la proiecte noi, nu le puteți face. Bineînțeles, este greu să începeți, dar luați-o încet, ca tinerele care obișnuiau să vină la New York și să stea în camere mici la hotelul Barbizon pentru femei. Nu trebuie să începeți cu un apartament nemaipomenit pe Fifth Avenue*.

Nu e nimic rău în a vrea mai mult de la tine, indiferent dacă este vorba de o carieră nouă, haine mai bune, o nouă culoare de păr, un iubit nou sau o filozofie de viață cu totul nouă. În fond, acesta este mesajul principal din această carte! *O viață cu mai mult este, pur și simplu, mai veselă.*

---

* Cea mai scumpă arteră comercială din New York (*n. trad.*).

CAPITOLUL 3

Ignorați probabilitățile: descoperiți-vă pasiunea și urmați-o!

Dacă nu încercați, nu veți ști

Nimic nu e mai frumos decât acel sentiment subit de autoapreciere, care vine după o realizare. Unii vă vor spune că e puțin probabil să vă realizați visul: ei bine, dar ce sunt probabilitățile? Sunt niște cifre, niște informații cuantificabile pe care le puteți folosi pentru a vă convinge că ceva nu merită făcut. Piatra de hotar este atunci când începeți să vă descoperiți pasiunea și apoi să o urmați.

Helen Gurley Brown chiar a înțeles acest lucru. Am fost o fană a articolelor ei ani de zile înainte să lucrez cu ea, când am fost angajată să refac revista în calitate de redactor faimos, fiind pregătită să trec la supravegherea edițiilor internaționale ale *Cosmo*. Unul dintre sfaturile ei legendare era că, atunci când începi, trebuie să obții o slujbă și, când nu poți găsi una în domeniul preferat, aproape oricare alta e bună. Așa cum spune ea în bestsellerul din 1982, *Having It All*: „Odată intrat în arenă, poți începe să crești și să crești mare."

Ea chiar a pus în practică ceea ce propovăduia, pentru că a început să lucreze ca secretară la 18 ani la un post de radio, unde câștiga șase dolari pe săptămână. A progresat cu greu, trecând treptat prin 16 posturi de secretară până la vârsta de 25 de ani, când a obținut o funcție bună la o agenție de publicitate, unde a descoperit că poate scrie bine și gândi în mod creativ. După

cum spune ea: „O slujbă te conduce la alta şi la alta, şi, undeva pe drum, talentul vostru — toată lumea are câte puţin — începe să se vadă."

Şi postul de comisionar e bun, de asemenea, fie în afacerea de filme, fie în altă parte. Puteţi învăţa foarte multe din astfel de slujbe, dacă păstraţi ochii şi urechile deschise.

Faceţi o slujbă bine, indiferent care este, şi fiţi pregătite pentru marea şansă

După ce obţineţi o slujbă, faceţi-o cât de bine puteţi. Etica la locul de muncă va fi remarcată de orice angajator. Aşa am obţinut prima mea slujbă ca jurnalist de modă, deşi aveam puţină experienţă în domeniu. Tot ceea ce intervievatorul trebuie să audă este că **veţi folosi 110% din resursele voastre pentru îndeplinirea unei sarcini şi deja veţi fi cu mult în faţa altui solicitant.**

Şi încă o lecţie importantă, când este vorba să vă găsiţi pasiunea: uneori trebuie să o lăsaţi să vă găsească ea pe voi. Un lucru nebunesc, accidental poate deschide uşi dacă sunteţi pregătite pentru aventură. **Nu încercaţi să vă îngrădiţi soarta sau veţi pierde oportunităţi importante.**

Să faceţi o treabă cât de bine puteţi pregăteşte terenul pentru mai multe oportunităţi. Stabiliţi relaţii şi aveţi premisele pentru avansare doar pentru că s-a observat etica voastră la muncă. Iar atunci când apare o oportunitate, veţi fi pregătită. Cel puţin aşa am trecut eu de la *Young Miss* la slujba de la *Marie Claire*.

Schimbarea ne sperie mereu, **dar sunteţi cel mai bun antrenor lăuntric.** De exemplu, stabiliţi mental provocările care s-ar putea ivi. Apoi întrebaţi-vă: „Există cineva care poate face asta mai bine decât mine?" Faceţi o listă cu toate lucrurile pe care le-aţi face în noul rol.

Nu subestimați entuziasmul legat de o anumită situație care vă poate ridica moralul și ajuta să vă pregătiți pentru ceea ce urmează. De exemplu, asocierea mea cu Donald Robertson, fostul meu director de creație de la *Young Miss*, *Marie Claire*, *Cosmopolitan* și *Glamour*, a început cu o vizită ocazională la biroul *Young Miss* din New York. M-am întors să muncesc în Big Apple după ce am editat revista *Flare* în Toronto. Telefonul a sunat într-o zi și asistenta mi-a spus că un oarecare Donald Robertson — un grafician talentat de modă care a făcut o treabă grozavă pentru *Flare* în Canada — aștepta în hol. Dar ce făcea el aici, în New York?

În timp ce vorbeam în biroul meu, în cursul unei vizite aparent „inopinate", a reieșit că gândea în linii mari la fel ca mine în ceea ce privește felul cum ar trebui să arate, să fie scrisă și ce ar trebui să transmită *Young Miss*. Mi-a venit o idee nebunească: oare Donald, un liber profesionist de 26 de ani, care nu a avut niciodată o slujbă cu normă întreagă, n-ar putea să devină director de creație la *Young Miss* și să mă ajute să pun în practică viziunea mea pentru publicație?

În acea seară, la cină, Donald și cu mine, împreună cu soțul meu, Michael, ne-am frământat mintea cu privire la nevoile adolescentelor și la ceea ce credeam noi că le lipsea lor de pe piață. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât realizam că Donald și cu mine *trebuia* să lucrăm împreună.

A zburat către casă a doua zi — într-o joi — și până lunea viitoare s-a întors la New York la biroul *Young Miss*. A găsit un apartament de subînchiriat, și-a făcut bagajele și și-a dat viața peste cap dintr-odată. Astăzi este la compania de publicitate a revistelor Condé Nast, director de creație de la *Cargo*, o revistă de cumpărături de succes pentru bărbați.

Nu s-ar fi întâmplat nimic fără voința lui — și a mea — de a ne urma instinctul, de a profita de o oportunitate atunci când

am văzut una şi de a merge până la capăt. Nu s-a gândit ce nebunie era să părăsească ţara, prietenii şi să se înfăţişeze pur şi simplu pentru o slujbă şi o viaţă noi. Existau un milion de motive să nu o facă, dar a ignorat aceste fapte, a ignorat probabilitatea ca mutarea lui să nu dea roade — şi a făcut-o! Şi eu, până am obţinut slujba de la *Young Miss*, am schimbat trei oraşe, acceptând slujbe pentru care nu eram sigură că eram pregătită. Dacă m-aş fi focalizat pe temerile mele legate de necunoscut în fiecare situaţie, nu aş fi mers niciodată mai departe.

Faceţi în aşa fel, încât să fiţi remarcate

Puteţi începe chiar şi cu aşa-zisele slujbe mici. Cele din vânzări, de exemplu, sunt deseori disprețuite, dar, de fapt, pot fi extrem de utile pentru dezvoltarea aptitudinilor-cheie. Dacă începeţi în vânzări într-un anumit domeniu, veţi învăţa cum să ascultaţi, cum să negociaţi şi cum să vă vindeţi ideile, la propriu.

Ceea ce pare a fi o slujbă fără viitor poate duce la ceva semnificativ, dacă reuşiţi să întâlniţi oamenii potriviţi pe parcurs.

Prietena mea, Jane Hess, a trecut de la o slujbă cu jumătate de normă de la garderoba unui hotel la un post cu normă întreagă ca redactor începător la revista *Toronto Life*. Într-o seară citea revista *Esquire* în timp ce aştepta ca următorul client să-şi ia haina. Când l-a privit, domnul din faţa ei a spus: „Ştii, am fost cândva unul dintre redactorii acelei reviste."

Fiindu-i teamă că glumeşte, i-a spus că are acasă o colecţie impresionantă de *Esquire* şi că îi va căuta numele pe copertă. I-a căzut faţa seara târziu, când a descoperit că domnul misterios

era, într-adevăr, un fost redactor de la *Esquire*, care atunci lucra ca redactor-şef la *Toronto Life*, o revistă din oraşul ei natal.

Când Jane a aflat că revista respectivă avea nevoie de un redactor coordonator pentru revista de modă nou-lansată, s-a ţinut de el, i-a restituit haina în mod frecvent, ca să-şi facă intrarea la revistă. Într-un final, a recomandat-o şi restul, după cum se spune, este istorie. Am sfârşit prin a lucra împreună ca reporteri de modă la *Toronto Star*. Apoi a fost vicele meu nemaipomenit de la *Flare*.

Şi nu ştiţi niciodată când vă aflaţi într-o poziţie bună, în care puteţi fi observat sau descoperit ori în care puteţi întâlni pe cineva pur şi simplu — cum a făcut Jane la garderobă —, şi cum vă poate duce aceasta la un salt în carieră, pentru că habar n-aveţi cine vă priveşte. Când eram redactor la *Young Miss*, organizam grupuri de lucru în mod regulat. Strângeam în jur de 12 potenţiali cititori ai revistei noastre într-o sală mică, unde un moderator angajat le cerea părerea, în timp ce noi stăteam nevăzuţi într-o cameră alăturată, ascultând şi uitându-ne la dezbatere printr-o oglindă unidirecţională. Sunt ca sesiunile de interogatoriu pe care le vezi la emisiunile televizate, cu avocaţi şi poliţişti, dar cu intenţia mai blândă de a descoperi de ce oamenii cumpără ce cumpără şi fac ce fac.

În timpul unei sesiuni extrem de aprinse cu un grup de tinere în White Plains, New York, am observat o brunetă foarte inteligentă care m-a ţinut lipită de oglindă cu părerile ei argumentate. Am dat de ea şi i-am oferit un stagiu la *Young Miss*, unde a lucrat cu jumătate de normă timp de doi ani înainte de a merge la colegiu.

Faceţi ce vă place în viaţă

Deşi nu e obligatoriu să începeţi întotdeauna cu o slujbă în domeniul vostru de interes, scopul final este să faceţi ce vă place

în viaţă. Luaţi exemplul sugestiv al Larei Shriftman, acum coproprietară la Harrison & Shriftman, o companie de publicitate, marketing şi evenimente speciale cu sedii la New York, Miami şi Los Angeles. Când era adolescentă şi locuia în Florida, Lara habar nu avea ce carieră dorea, dar îi plăcea să se distreze şi să dea petreceri.

Datorită tatălui său extrem de organizat, care o încuraja să păstreze o agendă la zi, avea adresele tuturor persoanelor pe care le invitase, de la fiecare eveniment. Dar în timp ce învăţa să intre la Universitatea din New York, nu a luat niciodată în considerare posibilitatea de a face o carieră din a da petreceri; în schimb, s-a concentrat pe a doua dragoste, moda, şi când era studentă în anul doi a pus mâna pe o slujbă în departamentul de relaţii cu publicul la compania de îmbrăcăminte Perry Ellis, unde a învăţat despre publicitatea în modă.

Într-o zi, când şeful ei nu era la birou, Lara a preluat un telefon de la un redactor de la *Women's Wear Daily*, care dorea să vadă nişte haine Perry Ellis. Lara a profitat de moment şi a luat repede nu numai nişte articole Ellis din sala de prezentare, ci şi costume întregi, pe care le-a accesorizat cu mănuşi, pantofi, pălării, eşarfe şi bijuterii de ultima oră de la Macy's: practic, a trimis costumaţii din cap până-n picioare la sediul revistei *Women's Wear Daily*.

Deşi nu fusese niciodată instruită oficial pe domeniul PR în modă, Lara a observat că modelele de la *Women's Wear Daily* purtau mereu accesoriile potrivite; şi-a dat seama că hainele de la Ellis vor ieşi mai bine în evidenţă într-o imagine de ansamblu. După ce una dintre piesele trimise la publicaţie a apărut pe coperta de la *Women's Wear Daily*, şeful ei a fost atât de entuziasmat, încât a promovat-o imediat în funcţia de agent de publicitate.

Mai târziu, după ani de zile în care a dat petreceri reuşite, la cină, cu prietenii, prin cluburile din tot New Yorkul, a combinat cunoştinţele despre relaţiile cu publicul din industria modei şi

pasiunea pentru divertisment și a înființat propria companie de marketing și planificare a evenimentelor. Ceea ce i se potrivea în mod natural s-a transformat în profesia sa, în care a aplicat aptitudinile învățate de la serviciul său anterior.

Pentru a ajunge unde vreți în domeniul ales, fiți pregătite să folosiți toate trucurile din dotare: voința de a lucra mai mult decât oricine altcineva; o deschidere către șansă și către o oportunitate neașteptată; abilitatea de a profita de acea oportunitate când apare. Și, cel mai important, să nu uitați arta fundamentală de a fi prietenoase, pentru că nu știți niciodată când cineva pe care l-ați cunoscut în lift, în sala de recepție sau la film vă va da un pont sau o recomandare importantă — sau va apărea de cealaltă parte a mesei la un interviu pentru un post.

Nu știți niciodată unde vor ajunge oamenii pe care îi întâlniți

De exemplu, probabil că nu aș fi avut niciodată oportunitatea de a lansa versiunea americană a revistei franceze *Marie Claire*, dacă nu m-aș fi întâlnit întâmplător cu un designer promițător care se numea Tommy Hilfiger în sala sa de prezentare în timp ce lucram pentru *Women's Wear Daily*. În acea perioadă crea o colecție sport ingenioasă pentru tineri, denumită 20th Century Survival. Ne-am împrietenit imediat și nu a stricat deloc faptul că mi-au plăcut hainele lui. Curând am putut să prezint una dintre piesele lui pe copertă, iar cererile pentru linia sa vestimentară au crescut exponențial.

După ce m-am întors în Canada, a continuat să creeze o colecție foarte reușită de haine pentru Coca-Cola. Am păstrat mereu legătura și, când tânjeam să mă întorc la New York, Tommy mi-a aranjat o întrevedere cu Gil Maurer, director operațional la revistele Hearst, printr-un tip pe care l-a întâlnit la sala

de sport, care presta servicii de consultanţă pentru corporaţia Hearst. Iar Gil mi-a propus să mă întâlnesc cu Helen Gurley Brown de la *Cosmopolitan*.

Nu era nicio slujbă disponibilă în acea perioadă, dar înainte de întâlnirea cu Helen, i-am trimis o sută de idei pentru revistă, care au impresionat-o. Câţiva ani mai târziu, şi-a adus aminte de fata cu o sută de idei.

Au trecut ani de zile, dar întâlnirea mea cu Gil s-a dovedit a fi extrem de valoroasă, căci l-a convins pe Claeys Bahrenburg, preşedintele de atunci al departamentului de reviste Hearst, să mă ia în considerare ca redactor pentru ediţia americană a revistei *Marie Claire*, pe care Hearst dorea să o lanseze.

Habar n-aveam eu, ca reporter începător care lucrase cu designeri debutanţi, că prietenia cu acest tânăr, necunoscut în acea perioadă, Tommy Hilfiger, care rezistă şi în ziua de astăzi, va duce la atât de multe legături incredibile. **Nu ştiţi niciodată ce vor deveni oamenii cu care vă întâlniţi.** Nu aveţi nevoie de prieteni cu funcţii înalte, ci să ieşiţi şi să socializaţi. E la fel ca şi cu întâlnirile, nu veţi întâlni pe nimeni dacă nu vă ridicaţi de pe canapea. Şi cu cât este mai mare reţeaua de contacte şi de experienţe, cu atât este mai mare şansa de a şti ceea ce caută persoana aflată de cealaltă parte a biroului, atunci când încercaţi să pătrundeţi undeva.

Deci cum intraţi mai exact?

Aş vrea să vă vând nişte ponturi, unele vă pot părea a fi de bun-simţ, totuşi este uimitor cum lucrurile care-mi par ulterior atât de clare, la început păreau a fi umbrite din cauza neîncrederii şi a nervozităţii mele. Dacă sunteţi avertizat dinainte, sunteţi înarmat. În timp am învăţat, atât ca angajator, cât şi ca angajat, că nu puteţi presupune nimic şi că ceea ce vi se pare vouă evident nu este la fel şi pentru restul lumii. Rareori se întâmplă să fie aşa.

Împingeți-vă înainte

Nu veți ajunge nicăieri dacă nu vă împingeți în față și în mijlocul oamenilor care vă pot ajuta. OK, ați socializat chiar și în lift, dar dacă vreți să impresionați persoanele importante, trebuie să găsiți o modalitate de a ajunge la ele.

N-or să vă răspundă la telefoane, așa că nu-i mai sunați. Nici nu-i sufocați cu e-mailuri. Dacă le trimiteți observații în mod regulat sau exemple ale produsului vostru, asta este o altă problemă. Nu este necuviincios! Așa că învățați să reduceți la tăcere vocile interioare care vă pot spune că un astfel de comportament este „prostesc" sau „obraznic". Vocea „fetei bune/ciudate" trebuie redusă la tăcere. Nimeni în afară de *voi înșivă* nu *vă* poate împinge mai departe.

Atât la *Flare*, cât și la *Young Miss*, am trimis o ediție a revistei cu o scrisoare specială de la mine colaboratorilor, persoanelor importante și grangurilor din publicitate. Când eram la *Flare*, am trimis 25 000 de exemplare la Festivalul Canadian de Modă. Nu mi s-a părut niciodată sub demnitatea mea de redactor-șef să ies în lume și să-mi promovez produsul — dimpotrivă! Chiar și atunci când urcați pe scara ierarhică, fiți pregătiți și doritori să faceți munca de jos. La *Star* sunt încă aici la miezul nopții în multe, multe seri, închizând revista cot la cot cu personalul.

Acțiuni de persuasiune

- **Nu lăsați mesaje lungi pe robotul unui posibil angajator.** Nicio persoană care vă poate ajuta nu are timp să le asculte. Dacă trebuie să lăsați un mesaj, spuneți-vă numele și o versiune scurtă a scopului telefonului. Apoi lăsați-vă numărul într-un

mod lent, clar. Repetați numărul de telefon încă o dată înainte de a închide.

- **Scrieți o scrisoare scurtă, de prezentare, de motivație**, unde să vă prezentați pe scurt și să afirmați clar de ce doriți să programați o întâlnire. Scrisoarea trebuie dactilografiată, semnată și trimisă prin poștă sau personal. Dacă o trimiteți în anexă la un e-mail, poate părea superficial și pe mine m-ar face să mă gândesc că dacă voi nu v-ați alocat mai mult timp pentru acest lucru, de ce aș face-o eu?
- **Trimiteți dovada că meritați timpul cuiva.** Dacă vă căutați o slujbă de redactare, trimiteți tăieturi cu articolele publicate. Dacă aplicați pentru o bursă medicală, trimiteți rezultatele cercetării publicate. Unii oameni se duc pur și simplu la o companie, chiar și fără un interviu programat: lasă o scrisoare de intenție și un CV, ba chiar și o listă cu idei de articole sau de afaceri. Să nu vă fie teamă că vi se vor fura ideile. Aceasta este o gândire mioapă. Puteți veni oricând cu idei noi. În plus, majoritatea oamenilor nu pot pune în aplicare corect alte idei decât cele personale. Nu le vor înțelege în același mod în care o faceți voi. Chiar dacă vi se fură ideile, nu vor ieși la fel din mâinile altcuiva, deci sunteți în siguranță.
- **Continuați cu telefoane persistente, dar politicoase** către asistenta persoanei pe care vreți să o întâlniți. Nu fiți dezamăgită dacă sunteți pasată unei alte persoane importante din echipă și nu chiar aceleia căreia v-ați adresat inițial. Dorința de a respecta linia ierarhică arată că sunteți un jucător în echipă de la bun început. Și să nu vă fie frică să socializați și cu persoane necunoscute. Uneori sunt de acord să mă întâlnesc cu o persoană total necunoscută dacă demonstrează talent și inițiativă, însă doar dacă nu mi se pare a fi o persoană obsedată.

Pregătiți-vă pentru interviu

Odată ce ați impresionat conducerea suficient cât să obțineți un interviu, cum vă pregătiți?

Investigați

Nimic nu este mai dezamăgitor pentru un posibil angajator decât cineva care pare complet lipsit de informații la un interviu. Încercați să aflați tot ce puteți despre companie, produs și personal, chiar dacă asta înseamnă să căutați prin intermediul Google. Dacă este o publicație, verificați coperta, astfel încât să știți exact cu cine vă întâlniți și ce funcție are în conducere. Dacă este un alt tip de companie, duceți-vă pe website, uitați-vă la lista de angajați și citiți și restul informațiilor. Nu-mi pierd timpul cu o persoană neinformată, dar răspund bucuros întrebărilor cuiva care vine pregătit. Sunt gata să învăț de la oricine și să ascult o opinie critică sau susținută ferm, dacă este bine argumentată și prezentată politicos, nu extrem de agresiv. În fond, oamenii pe care i-am intervievat sunt de obicei cititorii mei — respectiv, clienții mei —, așadar, de ce nu aș dori să-i ascult?

Fiți atente cum vă îmbrăcați

Nimic nu arată mai clar că nu dați doi bani pe slujbă ca atunci când apăreți mestecând gumă, în adidași și cu o jachetă ponosită sau cu părul vâlvoi, de parcă atunci ați fi coborât din pat. Dacă aveți un buget restrâns, cheltuiți pe două lucruri: pantofi și o poșetă bună. Când oamenii vă evaluează sumar din cap până-n picioare, așa cum am spus mai înainte, încep mereu cu picioarele. Nu purtați niciodată dres transparent negru, care vă face să arătați de parcă ați lucra cu jumătate de normă pentru un serviciu de escorte. Alegeți un material mai gros, opac, care

nu vă arată pielea. Pe de altă parte, dacă purtați dres de culoarea pielii, atunci să fie transparent.

Și, mai ales, purtați haine care să vă ajute să inspirați încredere, care vine din interior. Indiferent dacă hainele voastre sunt de la Gap, H&M sau Bloomingdale, vi se vor ierta erorile de stil — și eu am făcut multe — dacă degajați entuziasm, energie pozitivă și inteligență. Dacă însă credeți că arătați foarte bine, acest lucru vă va ajuta. Am dat un interviu la *Flare*, în Canada, îmbrăcată cu jacheta roz, din tweed, a mamei, cu umeri uriași, o imitație Chanel — și tot am obținut postul. La *Marie Claire*, aveam un kilt foarte scurt din stofă ecosez, colanți bleumarin și un blazer bleumarin ca la școala pregătitoare. Și tot am intrat — și am promovat rapid la revistă!

Nu voi uita niciodată un interviu pentru poziția de redactor-șef adjunct, unde Clare McHugh, acum redactor special de proiecte la revista *InStyle*, purta o rochie amplă marinărească, bleumarin cu alb, cu guler alb, la un interviu cu mine, dat pentru *Marie Claire*. Știam că sarcina sa era înaintată, dar nu mă așteptam să o văd pe Maria Stuart în biroul meu. Cu toate acestea, am fost atât de cucerită de entuziasmul său, de inteligența ei și de simțul umorului, încât i-aș fi oferit postul de redactor-șef adjunct și dacă ar fi purtat un sac pentru cartofi.

Arătați încredere, dar moderată, relaxată — cea mai bună

Nu vă arătați decolteul și aruncați parfumul puternic. Un decolteu generos și hainele prea strâmte nu sunt potrivite pentru un interviu pentru obținerea unui post, indiferent dacă persoana angajatoare este bărbat sau femeie. Și nu știți niciodată dacă cel aflat de cealaltă parte a biroului sau a mesei din sala de ședințe are o alergie la anumite mirosuri. O persoană care are cu adevărat încredere în ea-însăși se prezintă relaxată și naturală și nu se străduiește să impresioneze prin stilul sau înfățișarea sa exterioară.

Nu atrageți atenția asupra voastră în mod excesiv

Oamenii care au încredere în ei înșiși nu apelează la șiretlicuri. Evitați rujul închis la culoare și oja îndrăzneață, precum și coafurile care atrag atenția și care țipă „Uitați-vă la mine". Alegeți mai degrabă îmbrăcăminte de culoare neagră, gri, alb, bleumarin, bej sau pastel; uitați bulinele, dungile și orice alt tip de modele nebunești, precum și culorile de genul verde-crud sau oranj-aprins. Orice este provocator sau ultramodern este absolut exclus.

Puteți face o rochie ieftină să pară mult mai elegantă cu o vizită scurtă la croitoreasă pentru mici modificări, dacă e nevoie, ca să dea o formă fustei scurte simple sau jachetei clasice. Aveți grijă să fie lungă până aproape de genunchi: dacă este mai scurtă, nu inspiră profesionalism, iar dacă este mai lungă, pare demodată. Evitați bijuteriile mari, demodate sau stridente și purtați mereu un ceas. Nu e nimic în neregulă dacă purtați o bijuterie sau alte accesorii care arată că aveți un stil personal, dar nu exagerați. O pereche de cercei mici din diamante false costă în jur de 20 de dolari și arată întotdeauna simplu și elegant. Ideea este să păreți stăpâne pe voi și pregătite să realizați orice sarcină în orice moment.

Pregătiți-vă pentru orice întâmplare neprevăzută

Trebuie să ajungeți devreme la interviu, astfel încât să nu apăreți sau să vă simțiți istovite din cauza grabei. Acordați-vă ceva timp ca să vă împrospătați rujul și să vă aranjați părul la toaletă dacă este necesar. Dacă vremea este rea și trebuie să purtați ghete, aduceți pantofi de schimb. Evitați pantofii cu toc foarte înalt, deoarece să tropăiți într-o cameră nu sugerează fermitate, la modul propriu sau altfel. Dacă vă căutați un post la o bancă sau în domeniul juridic, purtați mereu pantofi clasici sau închiși la vârf. Probabil puteți folosi și pantofi deschiși la vârf într-un

domeniu creativ, precum moda sau divertismentul. Puneţi-vă haina la cuier şi lăsaţi toate bagajele suplimentare în dulapul din sala de aşteptare, astfel încât, atunci când mergeţi în camera de interviu, să aveţi portofoliul sub un braţ, iar celălalt întins pentru a da mâna cu persoana care vă întâmpină. Lăsaţi acasă geanta mare de umăr care vă cocoşează sau poşeta minusculă. Repet, trebuie să lăsaţi o impresie de persoană îngrijită şi elegantă, dar în mod moderat.

Obţinerea interviului

Intraţi în încăpere ca un jucător

Nu umblaţi cu umerii lăsaţi sau aduşi în faţă, ca şi cum aţi purta greutatea lumii pe ei. (Vă recomand să exersaţi mersul şi aşezatul în faţa oglinzii acasă, în ziua dinaintea interviului.) Imitaţi strângerea de mână. Donald Trump, care este obsedat de microbi, ar putea evita acest lucru, dar majoritatea angajatorilor apreciază o strângere fermă de mână. Dacă aveţi mâini lipicioase, încercaţi să le pulverizaţi cu un antiperspirant fără miros înainte să intraţi în încăperea unde se susţine interviul.

Fiţi politicoase cu fiecare persoană pe care o întâlniţi pe traseu

Dacă sunteţi nepoliticoase cu recepţionera sau cu asistenta şefului, acesta va afla acest lucru mai târziu. Birourile sunt locuri mici. Toţi vă pot ajuta sau nu, în funcţie de cum îi trataţi. În plus, dacă obţineţi postul, veţi dori să cultivaţi o relaţie bună cu portarul. Vreţi ca mesajele voastre să ajungă unde trebuie şi să primiţi un răspuns. Dacă oamenii ar fi nepoliticoşi cu oricare dintre asistentele mele atente de la American Media, scad cu zece niveluri

în agenda mea, deoarece asistentele mele încearcă din greu să fie politicoase cu toată lumea. Oamenii care lucrează pentru cei superior ierarhic sunt la fel de importanți ca și aceștia. Părerile lor sunt apreciate; cunosc dilemele, programul și preferințele șefilor. Vă pot ajuta să aveți acces. Purtați-vă omenește cu ei: complimentați-le fotografiile copiilor de pe birou sau felul cum arată în acea zi.

Zâmbiți-i persoanei cu care urmează să vă întâlniți

Priviți persoana în ochi și strângeți-i mâna în mod ferm. Managerii se întâlnesc toată ziua cu oameni, au intuiție și se folosesc de limbajul trupului. Arătați că aveți spirit de observație. Păreți interesat cu adevărat; în fond, ar trebui să fiți.

Fiți tupeiste!

Nu ignor niciodată părerile sau ideile unui potențial angajat, atâta vreme cât pare că poate contribui cu ceva. Dar nu spuneți ceva doar pentru că vi se pare că vă face să păreți deștepte. O prietenă care lucrează ca editor de cărți mi-a povestit despre un tânăr, care terminase de curând colegiul Ivy League, care i-a spus că preferă să citească autori morți, pentru că munca lor a rezistat testului timpului. Prietena mea i-a spus, în replică: „Ei au avut redactorii lor. Nouă ne trebuie unii în viață."

Păstrați-vă simțul umorului

Vă ajută foarte mult să faceți o impresie bună, chiar dacă vă încurcați în alte privințe la interviu. Dacă puteți ieși cu umor dintr-o situație neașteptată, arătați că puteți face față aproape oricărei situații.

Ţineţi minte că nu trebuie să ajungeţi la Harvard

Talentul apare în multe forme, mărimi şi feluri. Am auzit acest lucru pentru prima dată de la Gil Maurer, director operaţional la Hearst, care m-a sfătuit să fiu deschisă tipurilor noi de talent şi energie. Oamenii — inclusiv Gil — mi-au dat o şansă pe vremea când îmi croiam drum în meseria de redactor, iar acum încerc să fac acelaşi lucru pentru alţii. Când intervievez pe cineva, nu dau importanţă colegiului absolvit. Eu am absolvit Universitatea din Toronto, o şcoală excelentă, dar puţin cunoscută celor care trăiesc sub paralela 49. Din experienţă vă spun că unii absolvenţi ai colegiului Ivy League pot fi complet incapabili, în timp ce absolvenţi ai Universităţii de Nicăieri pot fi inteligenţi şi muncitori.

Inspiraţi încrederea că veţi munci mai bine ca oricine altcineva şi exprimaţi convingerea fermă că respectiva firmă vi se potriveşte

Chiar dacă nu aveţi o diplomă de la Ivy League, un angajator deştept îşi va da seama că sunteţi potrivită pentru post. Lui Donald Roberston, un director de creaţie talentat cu care am lucrat timp de 14 ani, i s-a cerut să renunţe la Colegiul de Artă din Ontario, pentru că munca lui era considerată „prea comercială". Nu aş fi putut fi mai mulţumită cu altcineva.

Prezentaţi-vă la interviu înarmate cu idei

Nimeni nu vrea să angajeze pe cineva pe post de mobilă: angajatorii vor inteligenţa şi talentele voastre. Cu cât aduceţi mai multe idei care economisesc timp, rezolvă problemele sau sunt, pur şi simplu, extraordinare, cu atât veţi părea absolut indispensabile în ochii angajatorului vostru. Dacă este director de publicaţie, veniţi cu nişte articole sau idei pentru copertă. Dacă este

o agenție de publicitate, oferiți mai multe titluri de campanie incitante.

Exprimați un entuziasm autentic pentru post, companie, dar și pentru produsele sale

Pare la mintea cocoșului, dar există oameni care se poartă ca și cum ți-ar face o favoare că au venit la interviu. La primul semn de cădere economică, primii care pleacă sunt acei angajați care se comportă toată ziua de parcă ar fi preferat să fi fost în altă parte. Nu angajez snobi. Dar, mai ales, să nu păreți plictisite la interviu și să nu vorbiți la nesfârșit despre voi. Dorința contează foarte mult. Majoritatea managerilor au muncit din greu pentru a ajunge unde sunt și nu sunt interesați să se înconjoare de angajați cu pretenții. Au o grămadă de probleme, de presiuni și au nevoie de cineva doritor să-i ajute.

Dacă vă doriți cu adevărat postul, puteți cere să vi se dea de rezolvat un proiect sau o sarcină, pentru a vă convinge intervievatorul că sunteți persoana de care are nevoie

Nimic nu mă impresionează mai mult decât o ofertă de colaborare pentru a obține postul. Pentru a-l parafraza pe renumitul John F. Kennedy, nu întrebați ce poate face angajatorul pentru voi, ci mai ales ce puteți face voi pentru angajator — sau pentru potențialul angajator.

Niciodată, într-un interviu pentru un post, nu întocmiți o listă cu toate lucrurile pe care nu le-ați face

Nu de puține ori m-au uimit oamenii din fața mea care tot vorbeau despre tipul de birou de care au nevoie, de orele între care vor lucra și de cele în care nu vor lucra, despre numărul

minim de săptămâni de vacanţă acceptabile şi aşa mai departe. Când aud astfel de lucruri, nu mă gândesc decât că niciunul nu va constitui o problemă, pentru că această persoană oricum nu va lucra aici!

Fiţi constructive!

Nu-l vorbiţi niciodată de rău pe angajatorul actual: veţi semăna cu bărbatul care nu face decât comentarii negative despre fosta soţie sau tipa cu care s-a întâlnit prima dată — dezagreabil! Şi nu bodogăniţi dacă sunteţi lăsată să aşteptaţi. Proasta voastră dispoziţie va transmite atitudinea greşită după ce intraţi în camera de interviu. Niciodată, dar niciodată să nu plecaţi dacă sunteţi lăsată să aşteptaţi, doar dacă nu e vreo urgenţă. Şi eu am fost lăsată să aştept de multe ori, mai mult de o oră, dar nu am luat-o personal. Oamenii sunt ocupaţi. Dacă vreţi cu adevărat slujba, fiţi răbdătoare. Credeţi-mă, nimănui nu-i face plăcere să vă lase să aşteptaţi. Persoanele ocupate se pot simţi vinovate, dar pot fi copleşite de tot ce au de făcut, inclusiv să vă vadă.

Promiteţi că vă veţi implica, dacă vi se oferă slujba, nu numai că veţi lucra din greu

Intervievatorul nu va vrea să treacă prin acest proces din nou peste şase luni pentru acelaşi post. Şi odată ce v-aţi luat un angajament, respectaţi-l. Lăsaţi să treacă cel puţin un an înainte să cereţi o promovare. Fără îndoială că va trebui să fiţi instruită şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte un angajator este să vă audă văicărindu-vă că vreţi să plecaţi imediat după ce aţi atins un anumit nivel de competenţă. Returnaţi eforturile angajatorului, lăsând compania să vă folosească odată ce sunteţi bun în ceea ce faceţi.

Nu mințiți!

Veți fi descoperite, mai devreme sau mai târziu. Încrederea este un bun prețios și, odată pierdută, este aproape imposibil de recâștigat. Majoritatea intervievatorilor cu experiență pot recunoaște o cacealma, o născocire sau o exagerare grosolană a calificărilor în orice situație.

Urmarea

Indiferent de felul cum se termină lucrurile, învățați să faceți față loviturilor

Uneori, chiar dacă sunteți grozav la un interviu, nu veți obține slujba. Trebuie să vă spuneți că poate nu a fost să fie — sau, cel puțin, nu atunci. De nenumărate ori, am văzut cum oamenii aplică din nou, pentru a doua sau a treia oară, la o companie care nu i-a angajat în urmă cu câteva luni sau un an și în final obțin slujba. Circumstanțele pot fi diferite în ceea ce privește obiectivele, situația financiară sau personalul actual al companiei. Sunt foarte mulți factori asupra cărora tu, ca individ, nu ai niciun fel de control.

Dacă sunteți interesate cu adevărat să lucrați pentru o anumită organizație, fiți la curent cu modificările de acolo și încercați din nou

Perseverența este întotdeauna observată și, de obicei, recompensată. Chiar și o simplă felicitare de sărbători, de exemplu, poate aminti persoanei care v-a intervievat că încă sunteți acolo, pe undeva, în viață și sănătoasă, și că vor mai auzi de dumneavoastră din nou, în viitor. Păstrați legătura și demonstrați că vă interesează o colaborare pe termen lung cu compania. De exemplu,

dacă organizaţia dă lovitura pe piaţă, trimiteţi-i o carte poştală de felicitare potenţialului angajator şi spuneţi-i că sunteţi interesată de proiecte de durată şi că nu vă axaţi doar pe situaţia voastră curentă.

În sfârşit, odată ce vi se oferă o slujbă, nu tărăgănaţi s-o acceptaţi

Dacă aveţi nevoie de timp, să vă gândiţi la opţiunile voastre, cereţi companiei un termen-limită pentru a lua o decizie, fără a o lăsa să creadă că ezitaţi sau că v-aţi răzgândit. Folosiţi cu prudenţă oferta pentru renegocierea slujbei voastre curente, deoarece, discutând-o cu şeful actual, vă arătaţi nerăbdarea de a părăsi compania. Ca să nu mai zic că riscaţi să rămâneţi cu mâna goală, dacă vă strângeţi şeful cu uşa.

Dacă trebuie să discutaţi perioada de concediu, data de începere sau boriusurile cu reprezentantul care v-a făcut oferta, nu lăsaţi discuţiile să tergiverseze mai mult de câteva zile. Şi dacă decideţi să refuzaţi slujba, mulţumiţi-i potenţialului angajator atât în scris, cât şi la telefon. Purtaţi-vă cu profesionalism şi curtoazie, indiferent de circumstanţe. Influenţaţi-vă pozitiv destinul la slujbă, acumulând cât mai multe experienţe bune pe parcurs.

Despre ce trebuie şi ce nu trebuie să faceţi la slujbă

Aflaţi că o slujbă nu este un drept, ci un privilegiu

Oamenii din domeniul în care lucrez se plâng tot timpul de starea de spirit: lucrurile nu sunt cum sperau să fie. Par să creadă că rolul şefului este să-i încurajeze zilnic. Unii şefi pur şi simplu nu sunt expansivi sau păstrează laudele pentru o sarcină extrem de bine făcută — nu pentru mediocritate sau pentru îndeplinirea

unei obligații. O situație de care se plânge o persoană poate, totuși, să fie exact ce trebuie pentru o alta, care are o altă viziune. Este mai bine să vă uitați la aspectele pozitive ale muncii voastre; acestea sigur există. Și dacă simțiți nevoia să vă plângeți sau să vorbiți deschis despre ceva, asigurați-vă că v-ați făcut mai întâi datoria.

Evitați „gaura neagră" a biroului

Aceasta este ascunzătoarea principalilor nemulțumiți din rândurile personalului. Există una în fiecare loc de muncă — cineva care este extrem de nemulțumit și care de-abia așteaptă să-i împărtășească cuiva nefericirea sa. Acestei persoane îi place să comenteze „crimele" șefilor sau ale colegilor care nu o sprijină. Momentele când au fost lovite în amorul-propriu, neplăcerile de la serviciu constituie focarul unor conversații nesfârșite și consumătoare de timp.

Ușa către gaura neagră este mereu închisă, dar pare capabilă din punct de vedere magnetic, ca și găurile negre din univers, să-i înghită pe cei care se aventurează prea aproape. Mulți nu pot scăpa atracției sale ilicite. Redactorul-șef de la *Star*, Joe Dolce, numește persoana care inițiază gaura neagră „un cancer". Poate sună dur, dar cred că are dreptate. Odată instaurată, o gaură neagră pare că dezvoltă tentacule care se întind și îi atrag și pe alții.

Mă întreb deseori de ce cineva atât de nemulțumit nu face niciun efort pentru a aduce o schimbare, astfel încât situația să se îmbunătățească. Un astfel de angajat nemulțumit cronic poate să părăsească pur și simplu compania și să găsească un loc care să-i placă mai mult. De obicei, genul ăsta de oameni nu pleacă decât dacă sunt obligați, pentru că în realitate le place rolul pe care-l joacă.

Să devii un nemulțumit este cel mai distructiv lucru pe care îl puteți face în cariera dumneavoastră. În final, șeful va descoperi

ce se întâmplă: șefii au un radar de găuri negre și observă ce uși sunt închise. Mai observă scăderea moralului personalului și lipsa de productivitate. Și le pare rău că plătesc un salariu bun cuiva care își petrece timpul bârfind pe la spate. Șeful va concedia creatorul găurii negre îndată ce este pregătit.

Pe termen lung, bârfa nu vă aduce beneficii în carieră, pentru că nu faceți decât să vă faceți dușmani, iar dușmanii au un mod haios de a *nu* dispărea — de a reveni pentru a vă mușca pe la spate. Nu vreți să îndepărtați mai mulți oameni, decât o veți face oricum, în mod natural, când sunteți concentrate să mergeți mai departe. Lumea nu este destul de mare pentru a vă petrece mult timp bârfind pe la spate. Folosiți-vă de autocontrol și nu participați la bârfa din birou, care nu se hrănește decât din ea însăși.

Nu fiți ofensive!

Dacă alegeți să vedeți lucrurile în mod negativ, veți sfârși nefericită *indiferent unde vă aflați*. Atitudinea este crucială pentru a face ca mediul de lucru să funcționeze pentru dumneavoastră. Atât de multe lucruri depind de punctul vostru de vedere. Ce ochelari puneți dimineața? Cei roz? Sau cei negri, mohorâți, de toxicomană, care nu lasă să treacă pic de lumină? Trebuie să vă întrebați dacă lucrurile stau cu adevărat foarte rău sau dacă aveți așteptări nerealiste.

Rezistați!

După ce ați fost într-un anumit post timp de un an, e timpul să vă revizuiți situația. Dacă apare o oportunitate în compania în care lucrați și credeți că puteți face mai multe în postul respectiv sau vreți să vă schimbați poziția, nu ezitați, pentru că în acest mod arătați că sunteți ambițioasă, că vreți să aveți mai multe responsabilități. De asemenea, vă puteți oferi să preluați mai

multe sarcini în postul pe care-l ocupați. Nu puteți promova făcând doar ce vi se cere. Este vital să fiți destul de mature pentru a vedea dincolo de nevoile personale, respectiv nevoile șefului și ale companiei, în general.

Arătați loialitate șefului dumneavoastră

Am luat angajați cu mine din companie în companie de-a lungul anilor, deoarece știu că sunt talentați și că vor realiza sarcinile bine. Progresele mele în carieră i-au ajutat și pe ei. Din nefericire, este adevărat și că în această eră a fuziunilor și a achizițiilor, a reducerilor și a concedierilor, companiile sunt mai puțin loiale față de angajați decât obișnuiau să fie în urmă cu 20 de ani. Totuși, dacă șeful este bun cu dumneavoastră, să-i fiți, în schimb, loială. Nu uitați că acesta, va trebui să lupte pentru dumneavoastră, fără îndoială, la un moment dat, pentru a vă obține acea mărire sau promovare pe care o meritați. Răsplătiți-vă șeful prin performanță.

Respectați și spijiniți imaginea sefului!

Nu am auzit sau văzut vreodată acest sfat dat în mod explicit și totuși cred că este o adevărată mină de aur. Dacă vă veți ajuta șeful să-și depășească așteptările de profit, obiectivele de vânzare sau să-și învingă concurența, veți fi iubit și, foarte probabil, răsplătit din plin. Trebuie să înțelegeți că oricâtă presiune este exercitată pe umerii dumneavoastră, pentru șeful dumneavoastră este și mai mare. La rândul său, acesta (aceasta) trebuie să facă bugete și/sau să realizeze ori să depășească așteptările șefului său. Dacă stați în drum, nerespectând termenele-limită, nerezolvându-vă proiectele sau neținându-vă de bugete, dăunați imaginii șefului dumneavoastră. Și niciun șef nu va accepta acest lucru, credeți-mă.

Deci, sprijiniți-vă șeful, vă veți sprijini propria carieră. Cu siguranță, niciodată nu strică să vă dovediți loialitatea. Spuneți-i

direct șefului dumneavoastră că îi sunteți devotată și că vă angajați să-i îndepliniți obiectivele. Poate sună simplist, dar ați fi uimită să aflați cât de puține persoane o fac.

Vă spun o știre din interior: șefii au, de asemenea, puține persoane în care au încredere, și totuși *au nevoie* de o echipă loială. Dacă spuneți că intenționați să rămâneți o bună perioadă de timp și apoi participați activ la îndeplinirea obiectivelor șefului, veți fi apreciată în toate modurile. Și fiți încredințată că foarte puține persoane vor face din prioritățile șefului adevărata lor prioritate.

Învățați programul șefului și adoptați-l

Vă spuneam mai devreme cum un program vă poate ajuta să vă gestionați o viață mult prea plină. Acum vă voi arăta cum un program vă poate ajuta și într-un alt mod.

Indiferent dacă sunteți asistenta șefului sau o angajată de la un alt nivel, vă puteți impresiona superiorii învățându-le programul și ușurându-le viața. Să zicem că șeful dumneavoastră vine la 9:30 și că îi place cafeaua dintr-un anumit loc și că își dorește să aibă pregătite ziarele și periodicele pentru o privire rapidă. Ei bine, duceți-vă mai devreme și asigurați-vă că toate aceste lucruri sunt pregătite și la îndemână. Dacă șeful dumneavoastră nu ia prânzuri lungi, ia ghiciți! Nici dumneavoastră! Dacă îi plac notele sau rapoartele prezentate într-un anumit fel, adoptați acel mod. Pare evident, dar multe persoane nu se sinchisesc. Este uimitor de câte ori am privit angajații nerespectând programul șefului, iar acest lucru în mod sigur nu i-a ajutat să promoveze. Dacă aveți o idee despre cum și-ar putea eficientiza programul, spuneți-i. Șeful dumneavoastră ar putea fi încântat să adopte sugestia imediat. Este posibil și ca sugestia să nu aibă niciun succes. Dacă vi se întâmplă, mergeți mai departe. Dar nu lăsați acest lucru să vă împiedice de a mai face sugestii și în alte domenii ale activității. E foarte posibil ca șeful dumneavoastră să fie receptiv la ele.

Evitați bârfa pe blog și alți detractori de carieră

Mie mi se pare că să te plângi pe bloguri de șeful tău sau despre compania la care lucrezi este o idee de-a dreptul proastă, la fel precum e-mailurile veninoase pe aceste teme. Cu un singur clic trădător pe butonul de trimitere sau postând o remarcă acidă la articolul vreunui blog, vă faceți dușmani și ardeți punțile de legătură spre dreapta, spre stânga și în centru. Pe internet, nimic nu este privat.

Chiar dacă scrieți un blog sub pseudonim, aceasta nu vă asigură anonimitatea. Dacă faceți declarații incendiare sau indiscrete, puteți paria că cineva vă va descoperi, chiar dacă încercați să vă ascundeți sub un pseudonim. O tânără femeie, Nadine Haobsh, a aflat acest lucru pe pielea sa, pe vremea când lucra ca redactor debutant pe teme de frumusețe la *Ladies Home Journal* și avea în același timp un blog numit „Jolie in NYC", unde își bătea joc de șeful și de colegii ei, redactori cu experiență pe teme de frumusețe în industria revistelor. Când a fost demascată, a fost imediat concediată, iar oferta de a fi redactor pe teme de frumusețe la *Seventeen* a fost retrasă. Haobsh a părut surprinsă de această întorsătură a evenimentelor.

Ce credea? Să vorbești în mod negativ pe blog despre șeful tău și despre locul de muncă este în mod cert un semn de lipsă de loialitate și va fi tratat ca atare. Și doar pentru că blogul nu este negativ în ton nu înseamnă că ai scăpat. Totodată, dacă pierdeți timp din programul de lucru pentru a-l termina sau postați informații obținute prin relațiile făcute la birou, este posibil să încălcați linia foarte subțire care există între ceea ce se acceptă din punct de vedere profesional și ce nu.

Cei care publică știri săptămânale, de exemplu, nu îi privesc cu ochi buni pe acei redactori și reporteri care încep să prezinte pe bloguri personale rapoarte obținute în exclusivitate și bârfe aflate în timpul cât erau în delegație pentru publicație. Revista

plăteşte facturile, prin urmare are dreptul să se aştepte ca *tot* ceea ce faceţi să fie exclusiv pentru acea misiune.

Fiţi cea care soluţionează problemele!

Dacă vreţi să vă separaţi de restul turmei, există un mod foarte sigur de a o face — fiţi cea care rezolvă problemele. E foarte logic: nu iubiţi prietenii sau membrii familiei care vă ajută concret să găsiţi soluţii la problemele voastre complexe? Genul acesta de oameni vă fac să fiţi mai calmă şi mai optimistă. Vreţi să mai adăugaţi probleme la grămada cu care se confruntă şeful — sau să ajutaţi la rezolvarea lor? Am avut zile când toţi cei care intrau în birou aveau o problemă pe care se aşteptau să o rezolv eu, de la defecţiuni informatice, la membri necooperanţi din cadrul personalului, mergând până la nerespectarea unor termene-limită. Am cumva un semn pe frunte unde scrie „zonă de descărcare"?

Nu fiţi o angajată neputincioasă

Cineva care vine la şef cu problemele personale de la locul de muncă, se prăbuşeşte pe scaun, se vaietă şi se plânge de diverse probleme este o povară pentru angajator. Această persoană este mereu în criză şi totdeauna nemulţumită: îşi închipuie că şeful îi este mamă sau tată. Angajaţii neputincioşi nu se satură niciodată; odată ce i-ai ajutat să treacă printr-o criză, se simt încurajaţi să continue să se poarte astfel. Neputinţa are efect de bulgăre de zăpadă. Credeţi-mă, şefii nu vor să fie părinţi sau psihologi. Îmi pare rău să o spun, dar femeile se aşteaptă la genul acesta de cocoloşire mai mult decât bărbaţii.

Totuşi, şefii sunt, de obicei, foarte atenţi când este vorba de o criză personală adevărată, precum probleme de sănătate ale partenerului sau copilului, un deces subit în familie sau dacă

angajatul este diagnosticat cu o boală gravă. Acestea sunt crize reale. Dar un sindrom premenstrual dureros sau o ceartă cu iubitul nu se încadrează în această categorie.

Învățați să fiți o bună ascultătoare

De fapt, nimeni nu ascultă în realitate. Credem că ascultăm, dar de obicei reținem doar jumătate din ce spun oamenii — sau auzim doar ce vrem să auzim. De aceea există jocul „telefonul fără fir". Să ascultați cu atenție este o aptitudine prețioasă care o să vă servească extraordinar în multe domenii din viață. Când șeful vă cere să faceți ceva, ascultați cu atenție și scrieți ce vi se cere să faceți. Apoi respectați întocmai cerințele. Puteți reciti în fața șefului ce v-a cerut, pentru a verifica dacă ați priceput bine.

Respectați întru totul și rapid cerințele

Jumătate din cheia succesului este să faceți întocmai ce v-a spus șeful, fără a uita jumătate din sarcini. Ascultați cu atenție și apoi procedați ca atare. Una dintre primele mele șefe m-a chemat odată în birou și mi-a explicat importanța ascultării *active*. Majoritatea oamenilor, spunea ea, ascultă primele cuvinte sau fraze pe care le spune cineva, după care „presupun" ce va urma. Dar de obicei se înșală. A mai spus și că nu poți reține ce s-a spus *decât dacă* îți notezi. Așa că practicați arta fină a ascultării active, respectați ce vi s-a spus și veți valora greutatea dumneavoastră în aur pentru angajator.

Îndepliniți fiecare sarcină cât puteți de bine

Șeful dumneavoastră va observa dacă vă veți depăși atribuțiile din fișa postului. Puteți fi un redactor junior și să ieșiți în evidență

sau puteți fi un redactor senior și să ieșiți în evidență. Indiferent de situație, credeți-mă, veți fi remarcată dacă ascultați ce vrea șeful dumneavoastră și faceți ce vi se cere! Dacă șeful v-a cerut să scrieți un anumit raport în fiecare zi până în prânz, atunci să fie gata până în prânz — sau în jur de 11:30 — în fiecare zi. Fiți consecventă!

Mulți angajați nu înțeleg că, deși fac ceva ce consideră că este nesemnificativ, de fapt, este important. Nu trebuie să credeți că este un lucru mărunt. Oferiți un serviciu prețios șefilor, iar acesta nu e niciodată nesemnificativ, credeți-mă. Trebuie să încercați să înțelegeți valoarea a ceea ce vi se cere să faceți. Dacă nu înțelegeți de ce șeful dumneavoastră vă cere să realizați ceva anume, întrebați-l — dar într-un mod pozitiv: „Poate găsesc o modalitate mai bună de a-mi îndeplini sarcinile sau aș putea să vă ajut mai mult dacă aș înțelege de ce aveți nevoie de acest lucru." Majoritatea oamenilor, din păcate, dacă nu înțeleg de ce trebuie să facă o sarcină, se vor văita, sau nu o vor îndeplini, sau o vor face în silă — ori vor acționa de parcă i-ar face o mare favoare șefului. Nu aceasta este atitudinea unui star sau a unuia care vrea să reușească în viață. Dacă faceți bine chiar și lucrurile mici, obțineți mai multe responsabilități.

Depășiți-vă întotdeauna atribuțiile

Să zicem că vă spune șeful: „Am nevoie de x, y și z." Dacă înțelegeți ce dorește, puteți spune: „Pun pariu că dacă mai vin și cu W pe deasupra, o să fie și mai bine." Va fi! Oferiți-vă să ajutați. Poate compania planifică un eveniment, un seminar să zicem. Indiferent care e rolul vostru, oferiți-vă uneori să faceți mai mult. Aduceți un client nou. Cereți ajutorul unei cunoștințe ca să puteți impresiona.

Nu vă blocați, chiar dacă sunteți într-un domeniu care nu vi se potrivește

Trebuie să fiți pregătite să vă retrageți dacă nu sunteți fericite unde sunteți și vreți să o luați de la capăt. Dacă nu sunteți mulțumite la locul de muncă, nu puteți progresa în acel domeniu. Cunosc femei care au terminat facultatea de drept și apoi au activat în domeniu, deși nu le plăcea ceea ce făceau. Au tot crezut că lucrurile se vor îmbunătăți și au rămas blocate într-un domeniu pe care îl detestau. Oamenii fac același lucru cu relațiile. Dacă sunteți nefericită, faceți schimbarea. Stabiliți-vă o dată-limită și dacă până atunci slujba tot nu vi se potrivește, acordați-vă șansa de a încerca noi oportunități.

Nu există niciun motiv să nu transformați o pasiune pe care ați privit-o mereu ca pe un hobby sau ca pe o preocupare extraprofesională și să o transformați într-o a doua carieră, pe măsură ce viața vi se schimbă și evoluează. Visez la o alternativă pentru cariera mea — să lucrez într-o pepinieră: îmi place grădinăritul și aș putea să mă plimb prin grădină toată ziua — dacă nu aș avea patru copii după care să alerg sau o slujbă. Aș vrea să știu tot ce pot în legătură cu acest domeniu. Cine știe? Poate într-o zi... Să aveți cât mai multe pasiuni și preocupări puteți și veți avea mai multe opțiuni pe măsură ce înaintați în viață.

BCU IASI/CENTRU

CAPITOLUL 4

Nu amânați viața reală: bucuria de a găsi dragostea vieții și de a avea copii

Până acum poate v-ați întrebat: Bonnie Fuller e centrată numai pe carieră? Unde intră și soțul, ca să nu mai vorbim de cei patru copii? Nu era vorba în cartea aceasta despre cum să ai cea mai cuprinzătoare — deși plină de neprevăzut — viață?

Da, este. Și în fiecare zi vedeți într-un articol de revistă sau într-o emisiune de știri mondene la televizor cum se pune sub semnul întrebării înțelepciunea femeilor care încearcă să aibă totul: carieră, dragoste și copii. Multe femei, care înainte erau axate pe carieră, renunță la aceasta după ce apar copiii în viețile lor.

Vina și extenuarea pot fi copleșitoare: să stai acasă cu copiii, în căutarea unei vieți „mai simple", „mai echilibrate", pare o opțiune mai sănătoasă. Dar ce faci dacă-ți place cariera, chiar dacă în combinație cu un soț și niște copii pare o adevărată jonglerie?

Și hai să fim realiști. Cum rămâne cu majoritatea femeilor — inclusiv eu — care nu-și permit să lase pur și simplu totul baltă și să se dedice creșterii copiilor? În familia mea eu sunt principala sursă financiară. Astăzi, majoritatea familiilor au nevoie disperată de două salarii.

Să ai totul

Știam că o să lucrez mereu, chiar dacă nu aș fi avut copii sau soț, dar cred cu adevărat că **o viață plină implică descoperirea**

propriei pasiuni, apoi a carierei care îţi permite să exprimi acea pasiune, care apoi să se răsfrângă în dragoste şi familie.

Aşa cum spunea prietena şi colega mea ziaristă, Pamela Wallin, când a fost numită consul general al Canadei în 2002, **„O slujbă nu-ţi oferă o carieră, ci o viaţă."** Îl cita pe Henry Ford, iar eu sunt de acord cu amândoi. Adevărul este: cu cât realizezi mai multe în viaţă, cu atât mai bine vă veţi simţi cu propria persoană şi, odată ce vă plăceţi, cu atât cresc şansele de a întâlni iubirea vieţii voastre. Nu e nevoie să vă vedeţi cariera şi viaţa personală ca două entităţi separate, fără nicio legătură. O carieră stimulatoare va face, în mod inevitabil, ca viaţa dumneavoastră personală să devină mai interesantă.

Când suntem dedicate muncii noastre, suntem mai polivalente, prin urmare, mai interesante şi mai atrăgătoare. Ne place mai mult de noi, iar ceilalţi ne plac mai mult, de asemenea. Când facem ce ne place, transmitem încredere, de care bărbaţii sunt atraşi în mod irezistibil. Mai important, o femeie împlinită, care are încredere în ea, nu se va mulţumi cu un bărbat care nu o va trata cu dragostea şi aprecierea pe care le merită. Dacă se vede ca o persoană realizată şi care merită să fie iubită, şi unică, nu va fi obsedată de imperfecţiunile ei.

În schimb, va simţi că merită pe deplin dragostea şi devotamentul bărbatului potrivit, atunci când acesta va apărea în viaţa ei. **Bărbatul potrivit este cel care vă va respecta întru totul şi vă va lăsa sa fiţi voi însevă. Nu va încerca să vă schimbe, să vă controleze sau să vă înjosească.**

Dacă lăsaţi deoparte cariera şi staţi acasă cu copiii, ce veţi face dacă, Doamne fereşte, lucrurile o iau razna?

Să nu uităm de bani. Un salariu contribuie la relaţia voastră de dragoste cu ceva care nu este din cale afară de romantic, dar care este esenţial — independenţa.

Să depindă de un bărbat din punct de vedere financiar a fost o problemă devastatoare pentru mama mea, ca de altfel pentru multe alte femei din generația ei. Tata a părăsit-o pe mama cu câteva săptămâni înaintea aniversării de 20 de ani de la căsătorie. Se petrecea după *bar mitzvah**-ul fratelui meu Steven și în ziua în care eu împlineam 18 ani.

S-au căsătorit când tata avea 24 de ani și mama, 19. Student la drept, tata conducea un taxi după școală și în weekenduri pentru a-și întreține familia. Tatăl său conducea un magazin de dulciuri nu prea prosper din centrul orașului Toronto, așa că tata a trebuit să se descurce de unul singur.

Pentru a-l ajuta — și pentru că îi plăcea profesia — mama lucra ca învățătoare. Absolvise Colegiul profesoral, în ciuda dorinței tatălui său, care nu credea că femeile ar trebui să muncească. Dar, când a rămas însărcinată cu mine, pe neașteptate, directorul școlii i-a cerut să plece. Își iubea slujba și s-a străduit să o păstreze, refuzând cu curaj să plece doar pentru că nu era „decent" ca elevii ei să vadă o femeie însărcinată stând în fața clasei. Directorul a continuat să o preseze, dar ea a refuzat să plece până când nu a fost pregătită — cu puțin timp înainte să mă nasc eu.

Mama ar fi continuat să muncească, dacă ar fi putut, dar după ce m-am născut, a rămas acasă, pentru că nu-și permiteau o bonă.

Se pare că am fost un copil cu colici groaznice, iar tata trebuia să studieze în holul apartamentului sau să stea pe balconul de mărimea unui timbru poștal, pentru că plângeam mereu. În cele din urmă, a absolvit școala și a demarat o afacere în domeniul dreptului imobiliar, care a devenit din ce în ce mai prosperă. Doi ani și jumătate mai târziu, s-a născut sora mea, Judy, urmată de Steven.

---

* Ceremonie religioasă evreiască de trecere către maturitate, care are loc la vârsta de 13 ani (*n. trad.*).

Când eram adolescentă, căsătoria părinților mei se confrunta cu probleme serioase. Când tata a început să petreacă din ce în ce mai multe nopți „lucrând târziu" la birou, certurile cu mama s-au întețit și îndesit, iar tensiunea de acasă a devenit de nesuportat.

Totuși, plecarea lui a fost un șoc. Și altele și mai rele urmau să vină: plecarea lui nu a fost numai o pierdere emoțională, ci și o ajustare uriașă financiară. Dintr-odată, ratele ipotecare nu mai erau plătite la timp, facturile la curent erau neglijate, iar căldura a fost închisă întrucât facturile nu fuseseră plătite. Apoi, într-o zi, prefectul a apărut la ușă, cu documente legale, amenințând să ne dea afară pentru că nici impozitele pe teren nu fuseseră plătite. Deși sora, fratele meu și cu mine nu am crescut în lux, ne-am simțit protejați și în siguranță. Acum nu mai aveam bani: taxa mea de școlarizare era în pericol și de mai multe am fost, în mod oficial, „dezmoștenită" pentru că nu eram de acord cu ce făcuse tata.

Mama se simțea pierdută. Nu numai că trebuia să facă față situației de a trăi singură pentru prima dată în viața ei, dar mai avea și trei copii de crescut și niciun mijloc de întreținere. A mărturisit că ar fi dorit să nu-și fi abandonat niciodată cariera și să nu fi permis să devină emoțional și financiar dependentă de cineva. Și nu puteam decât să-i dau dreptate. Pentru a supraviețui, a studiat pentru o licență în domeniul imobiliar și a lucrat cu succes ca agent pentru o perioadă de timp. În cele din urmă, și-a actualizat atestatul profesoral și a lucrat ca suplinitoare, dar lucrurile nu au mai fost niciodată ca înainte.

Trebuie să vă pregătiți pentru toate situațiile neprevăzute

Deși au trecut treizeci de ani, există încă multe femei care ar fi financiar și emoțional distruse de un divorț. Având în vedere prin ce am trecut eu, chiar și o căsătorie solidă, puternică nu poate fi

un motiv suficient de bun pentru a nu-mi lua o măsură de precauție, trebuie să fiu sigură că, dacă eu și copiii mei vom fi abandonați, nu ne vom dezmembra. Plecarea tatălui meu m-a obligat să accept faptul că nu voi lucra numai pentru că îmi va plăcea slujba, dar și pentru a-mi câștiga existența. Puține dintre noi avem un plan de rezervă, un loc de refugiu unde să vă întoarceți dacă viața nu merge strună. Să găsești un bărbat cu care să-ți împarți viața este un ideal minunat și valoros, dar recompensele spirituale și financiare în construirea unei cariere reale sunt neprețuite pentru dumneavoastră.

Liste cu ce „trebuie să îndeplinească dl Perfect", liste cu ce „nu trebuie să fac" și alte noțiuni inutile

Multe dintre femeile care lucrează pentru mine, cu vârste între 30-40 de ani, nu sunt căsătorite și mă întreb dacă se vor mărita vreodată, având în vedere că încă îl așteaptă pe dl Perfect. Au o listă lungă cu ce trebuie să îndeplinească el: trebuie să fie frumos, mai înalt decât ele și să se încadreze într-o anumită marjă de vârstă. Cel mai important, trebuie să câștige bine: de preferință, o slujbă pe Wall Street. Poate aceste femei speră, în secret, să nu mai muncească și să fie întreținute; poate cred că nu pot respecta pe cineva care nu câștigă mai mult decât ele. Poate face parte din dorința de „a se mărita bine".

Îmi aduc aminte de prietenele mele care se imobilizează singure prin intermediul a ceea ce eu numesc liste cu ce „nu trebuie să fac":

„Nu voi lua un apartament sau nu voi cumpăra o casă până nu voi întâlni bărbatul potrivit și sunt pregătită să mă așez la casa mea."

„Nu mă voi chinui să redecorez. Ce rost are, că oricum va trebui să o fac din nou, atunci când mă voi căsători."

Aceste femei nu au o viaţă plină, ci una limitată, definită prin trăsături negative şi nu pozitive. Chiar dacă scopul dumneavoastră este să aveţi o slujbă grozavă şi un bărbat extraordinar, ideea este să nu lânceziţi într-un loc în ideea că veţi găsi altul. **Daţi lovitura în toate domeniile din viaţa dumneavoastră. Nu-l aşteptaţi pe dl Perfecţiunea întruchipată, iar lucrurile vor intra pe făgaşul normal într-un mod care vă va uimi.** Aruncaţi acele liste cu „ce nu trebuie să fac" chiar astăzi!

Munca nu va împiedica dragostea

Am prietene, colege şi chiar membre de conducere care au ridicat această problemă în mod just: dacă-ţi place slujba şi munceşti multe ore, vei găsi oare vreodată un bărbat — respectiv, bărbatul *potrivit*?

Dacă vă angajaţi într-o slujbă cu tot sufletul, vă veţi ruina şansele de a găsi pe cineva cu care să vă împărţiţi viaţa? Recent, o prietenă de 34 de ani, care este superbă, talentată şi primea promovări regulate în activitatea profesională, se întreba dacă nu cumva munca ei o împiedica să-şi găsească un soţ. A remarcat că eram norocoasă că mi-am găsit un soţ, pe Michael, înainte ca angajamentele de la locul de muncă să devină atât de presante pe cât sunt astăzi.

Nu cred că dedicaţia faţă de propria pasiune stă vreodată, cu adevărat, în calea realizărilor din alte domenii ale vieţii voastre. Nu sunteţi la muncă în fiecare minut al zilei.

Cred în continuare că vinovate sunt listele mentale cu „ce trebuie să îndeplinească alesul", întrucât le împiedică să vadă un potenţial partener de viaţă. I-am spus prietenei mele că are câteva puncte dificil de îndeplinit pe lista ei şi că poate ar fi bine să mai taie câteva din acele cerinţe. Trebuie să se axeze pe bărbaţii care apreciază cu adevărat cine este ea; are nevoie de un

bărbat care să o iubească așa cum e, nu de cineva care să-i ceară să renunțe la ambițiile ei.

În schimb, ea este îngrijorată că angajamentele la locul de muncă vor alunga un bărbat, care are nevoie ca ea să-*i* fie alături și să-*l* sprijine tot timpul. Mă întreb dacă nu cumva se folosește de munca sa ca de un scut, pentru a evita asumarea unor riscuri pe care le presupune o relație adevărată. Poate trebuie să se privească îndelung în oglindă și să-și înfrunte direct temerile.

Acceptați numai dragoste necondiționată

În primul rând, nu vă puteți dedica decât unui bărbat care vă iubește din toată inima, adică necondiționat. Nu vă puteți căsători cu un bărbat care vă iubește pentru felul cum arătați sau pentru statutul pe care-l aveți și nici nu vă puteți mărita cu un bărbat pentru stilul de viață fabulos pe care vi-l oferă. Aveți nevoie de cineva care va fi partenerul vostru când faceți față tuturor suișurilor și coborâșurilor, cotiturilor și obstacolelor care apar pe parcurs. Numai cu ajutorul dragostei necondiționate a partenerului veți putea face față provocărilor din viitor.

Sunt căsătorită de peste 22 de ani: m-am logodit după numai patru luni de întâlniri. Nu am știut că soțul meu, Michael, era „alesul" de la prima întâlnire. Mi-a plăcut prima întâlnire, deși nu a fost extravagantă. A sfârșit prin a merge cu mine la YMHA*, într-o duminică dimineață, și după ce am înotat, i-am pregătit niște frigănele la mine acasă, după care am ieșit să ne plimbăm. La a doua întâlnire am luat cina la un restaurant mexican, unde am împărțit nota, deoarece știam că Michael, care era încă student la arhitectură, nu avea mulți bani. La a treia întâlnire, a gătit el o cină minunată și am descoperit că e un bucătar extraordinar.

* Young Women's Hebrew Association — centru de recreere (*n. trad.*).

Am întâlnit femei care cereau ca la prima întâlnire el să cheltuiască cel puțin 100 de dolari; dacă nu se întâmpla așa, bărbatul nu avea nicio șansă. Fiți serioase! Nu veți găsi dragostea cu această atitudine.

Mai e ceva de spus legat de faptul că nu trebuie să vă ghidați strict după primele impresii. Multe femei cred că, dacă prima impresie nu este grozavă, sau dacă nu le place *cu adevărat* de persoana respectivă, trebuie să înceteze imediat legătura. Cred că femeile se poartă așa în special în relațiile romantice, dar au, de asemenea, aceeași atitudine și cu potențiali prieteni. Dacă nu există o atracție instantanee, nu continuă. Nu rămân deschise. Asta este o greșeală.

Dacă nu rămâneți deschise către cele mai largi categorii de oameni și experiențe posibile în viață, vă autolimitați. Nu puteți avea o viață plină peste noapte, iar uneori relațiile care rezistă în timp se aprind mai greu. Nu este mereu „dragoste la prima vedere", scenariu atât de iubit de filmele de la Hollywood.

Există, de asemenea, și oameni grozavi de care, atunci când îi întâlniți, sunteți atrase ca un magnet, în mod romantic. Cu ei doriți să vă împrieteniți imediat. Din clipa în care m-am întâlnit cu prietenul meu Donald, m-am simțit atrasă de el. El este în continuare un prieten adevărat, foarte apropiat. E valabil și pentru cea mai bună prietenă, Jane Hess. Dar există și alți oameni în viața mea pe care nu i-am plăcut imediat, dar care mi-au devenit prieteni buni în timp. Atracția poate apărea.

Prima dată când l-am întâlnit pe Michael, a fost la o petrecere dată de un prieten comun din Toronto. Nu m-am uitat la el, după care mi-am spus: „Uau, este chiar drăguț; chiar aș vrea să-l cunosc." Nu am făcut-o. Totuși, după o oră și ceva, când am început realmente să vorbesc cu el despre rădăcinile noastre canadiene comune, mi-am dat seama cât este de atrăgător. Era amuzant și a devenit din ce în ce mai atrăgător. Dar sigur nu mă

îndrăgostisem de el până la sfârșitul serii. Alți bărbați pe care i-am întâlnit m-au impresionat imediat, dar nu m-am căsătorit cu ei.

O atracție reciprocă puternică de la prima vedere nu duce întotdeauna la o relație de durată. Nu vă puteți baza doar pe prima impresie, nici măcar pe a doua. În *New York Times* citiți tot felul de povești la rubrica „Jurăminte", care prezintă o nuntă în fiecare săptămână. Rubrica descrie întotdeauna cum s-au întâlnit protagoniștii. Este uimitor cât de multe povești descriu oameni care erau prieteni cu mult timp înainte să apară atracția sau care s-au întâlnit de mai multe ori înainte să ajungă să se înțeleagă. Nu vă limitați la primele impresii.

Ultimatumuri și alte strategii permise

La a treia întâlnire, l-am abordat direct pe Michael: i-am zis că nu aveam de gând să mai petrec alți șase ani așteptând ca, în sfârșit, cineva să se decidă, așa cum am făcut cu ultimul prieten, colegul ziarist care m-a determinat să mă mut la New York. Am fost foarte îndrăgostită de el, dar nu voia să se căsătorească, chiar și după toți acei ani în care am fost împreună. Nu aveam de gând să fac aceeași greșeală a doua oară.

Voiam să mă căsătoresc și să am copii. I-am spus lui Michael că are un termen-limită de șase luni: dacă eram îndrăgostiți după șase luni împreună, trebuia să se pregătească pentru Marele Angajament sau ne despărțeam. În loc să fie șocat sau jignit de sinceritatea mea, Michael a considerat situația hilară.

Ultimatumul reprezenta o provocare: nimeni nu-i mai vorbise așa înainte. **Dacă vreți să vă căsătoriți și întâlniți omul potrivit și nu se decide, un ultimatum este perfect acceptabil.** Nimic nu e mai bun ca un ultimatum pentru a ajuta un bărbat să ia o decizie, deși, bineînțeles, nu-l puteți târî la altar. Trebuie să vrea să

meargă. Faptul că sinceritatea mea nu l-a îndepărtat pe viitorul meu soţ m-a făcut să realizez că el era omul potrivit pentru mine.

Lucrurile începeau să se pună cap la cap.

Michael m-a cerut în căsătorie după patru luni, cu două luni înainte de termenul-limită! Arătaţi şi în viaţa personală aceeaşi determinare şi respect de sine pe care le aveţi la birou şi veţi vedea rezultatele.

Vorbesc tot timpul cu femei tinere ce au iubiţi care se tem să-şi ia un angajament. Prietenul unei tinere pe care o cunosc chiar a cumpărat un inel de logodnă, însă ulterior nu dorea să stabilească o dată a nunţii, iar inelul l-a cumpărat doar după ce tânăra s-a mutat, pentru că el nu dorea să se căsătorească după doi ani de trai comun. Totuşi, deşi s-a mutat, se mai întâlneşte cu el; pur şi simplu nu poate renunţa la el.

Pretinde că este îndrăgostită nebuneşte de el şi vrea să-i mai dea o şansă de a îndrepta lucrurile. De fapt, în realitate îşi amână propriile şanse la fericire. Dintr-un oarecare motiv, acest bărbat nu este destul de sigur în privinţa ei pentru a-şi lua un angajament ferm. Sau poate are o fobie puternică faţă de angajamente. În orice caz, ea trebuie să continue fără el.

Dacă un bărbat continuă să vă tot amâne şi acceptaţi, nu faceţi decât să pregătiţi terenul pentru şi mai multă durere pe o perioadă mai lungă, ignorând sau negând lipsa de angajament pe termen scurt.

Cred că avem mai mult decât o singură posibilă dragoste adevărată. Soţul meu poate se cutremură să mă audă spunând asta, dar având în vedere că am trecut printr-o experienţă similară, am fost îndrăgostită nebuneşte de cineva timp de şase ani de zile şi credeam că el este „alesul" pentru totdeauna, după care m-am despărţit de el şi l-am întâlnit pe soţul meu două luni mai târziu, ştiu că te poţi îndrăgosti nebuneşte de mai multe ori.

Și dacă nu aș fi avut curajul de a o termina cu domnul Nu-mă-pot-angaja, nu l-aș fi putut cunoaște pe viitorul tată al copiilor mei.

Lumea este foarte mare și există multe oportunități. Și vă puteți îndrăgosti de multe tipuri de oameni. Nu trebuie să vă „mulțumiți". Puteți să stabiliți ce calități importante căutați la o persoană și să așteptați până apare. Și *puteți* merge mai departe. O inimă frântă *își va* reveni în timp.

După ce m-am despărțit de prietenul meu, după o perioadă lungă, am fost foarte ocupată. Indiferent unde locuiți, există întotdeauna lucruri pe care le puteți face ca să vă reveniți și să vă analizați opțiunile: știu că sună previzibil, dar se întâmplă să fie adevărat. Există evenimente culturale, școli de gătit, școli de artă — ca să nu mai vorbesc despre întâlnirile pe internet. Vă puteți lua un câine ca să-l plimbați într-un parc aglomerat, unde se antrenează bărbații. Ridicați-vă de pe canapea și ieșiți din apartament sau din casă.

Am o prietenă care a trecut prin dificultățile cancerului la sân și printr-un divorț la vârsta de 37 de ani. Cancerul a făcut-o să realizeze că relațiile dintre ea și soțul ei se răciseră. Într-un final, s-a despărțit și s-a mutat în suburbii, împreună cu cei doi copii. Ați crede că îi era greu să se întâlnească cu bărbați. A intrat într-un club de drumeții montane și în weekenduri ieșea să cunoască oameni noi.

A început să se ducă la întâlniri și să folosească serviciul de întâlniri pe internet. Primul tip pe care l-a întâlnit pe internet a fost viitorul său soț. Scrisese la profil că vrea să întâlnească o femeie care să locuiască în New York. Acum el s-a mutat într-o suburbie a orașului, unindu-și în mod fericit familiile. Ideea este că prietena mea nu a stat acasă bocindu-și soarta. Inițiativa de a intra în clubul de drumeții a ajutat-o să-și câștige încrederea în sine, ceea ce a făcut-o să devină o parteneră atrăgătoare.

Chiar și cu un program de lucru aglomerat, puteți găsi timp să mergeți la petreceri și evenimente, unde prietenii vă pot face cunoștință cu oameni noi, să mergeți la sala de sport sau să jucați tenis. Trebuie să găsiți timp și să faceți din asta o prioritate. Și cred sincer că lucrăm mai intens și mai eficient când suntem presați de timp. Faceți-vă o viață plină, bine ramificată, puteți munci din greu și să vă și distrați în egală măsură.

Niciodată nu veți găsi momentul oportun de a avea copii

Deci ce se întâmplă după ce găsiți dragostea? Începeți să vă gândiți — copii.

Nu m-am considerat niciodată o persoană extrem de maternă. Pe când eram adolescentă, am avut grijă foarte rar de sora și de fratele meu mai mici, cu atât mai puțin de alți copii din cartier. Așa că ascultați o mamă cu patru copii: când apar prichindeii, îi veți iubi. Nu vă veți putea abține! Și vă vor ajuta să vă trăiți viața din plin în moduri pe care nu le-ați fi crezut posibile.

Când doctorul mi-a întins primul născut, Noah, habar nu aveam ce să fac cu el. Bineînțeles că i l-am dat soțului, care nu era mai lămurit decât mine. L-a pus imediat pe Noah în pătuțul lui de nou-născut.

Lucrurile nu s-au îmbunătățit după ce am ajuns acasă de la spital. După ce am intrat în căsuța noastră cu ghemotocul cel nou, m-am așezat pe scara îngustă care ducea la al doilea etaj, cu Noah în brațe, și am izbucnit în plâns dintr-odată. Nu știam *ce* să fac. Noah, bineînțeles, a supraviețuit, în timp ce Michael și cu mine am învățat elementele de bază ale îngrijirii copilului: ceea ce nu știam nu l-a omorât pe Noah și nici pe noi. Ne-am schimbat obiceiurile pentru a ne ocupa de cel mai nou membru al casei. Am învățat, și încă repede.

Dacă nu aș fi rămas însărcinată în mod neprevăzut prima dată, sunt sigură că aș fi fost una dintre acele femei care amână astfel de lucruri, așteptând „momentul perfect" pentru a începe o familie. Dar iată ce am învățat: un copil vă răstoarnă planurile perfect ordonate în cel mai fericit mod posibil. Să adaugi un copil într-o viață deja aglomerată e ca și cum ai pune un carton cu ouă în vârful unui căruț plin, unde totul stă fie să cadă din vârf, fie să se dărâme de la bază. Dar odată ce ați ajuns acasă, puteți face o omletă delicioasă din acele ouă sparte.

Ceasul biologic nu așteaptă după nicio femeie

În încercarea de a începe o familie, precum și atunci când vă ocupați de viața profesională, succesul adevărat implică nu numai un efort susținut pe o lungă perioadă de timp, dar și conștientizarea faptului că unele lucruri nu pot fi controlate, pur și simplu. Pentru o femeie, fertilitatea este cu siguranță unul dintre ele.

Evident, pare logic să faci copii în perioada cea mai fertilă din viață, între 20-30 de ani. Dar pentru multe dintre noi, nu este posibil. Totuși, una dintre cele mai importante lecții pe care aș transmite-o următoarei generații este **să țină seama de ceasul biologic**. Încercați să nu așteptați până la 30-40 de ani ca să începeți să faceți copii dacă îi doriți cu adevărat. **Vânați un bărbat la fel de înverșunat precum ați face-o ca să obțineți o slujbă, dacă, pentru dumneavoastră, copiii sunt o prioritate.**

Bineînțeles că e tentant să amânați să faceți un copil. Cariera este importantă pentru voi. Să găsești bărbatul potrivit este îngrozitor de greu. Sunteți stresată și simțiți deja că aveți puțin timp pentru dumneavoastră. Vreți să mergeți în acea vacanță de vis în Toscana. Înțeleg toate aceste lucruri. Dar credeți-mă când vă spun că nu e nimic mai rău decât să vă lovească în valuri mari

dorința de a avea copii exact când nu puteți rămâne însărcinată, indiferent de cât de greu încercați.

Văd atât de multe femei tinere care lucrează și care amână întemeierea unei familii de frică să nu „deraieze" în cariere sau de teamă că nu vor putea face față. Fără îndoială că este o luptă. Se poate vedea ca o caricatură prin publicații: mama modernă, ca o hidră multifuncțională, cu un telefon mobil într-o mână și mânuind un cărucior cu cealaltă. Femeia care muncește — din motive financiare sau din altele — și alege să fie și mamă este ridiculizată, privită cu suspiciune și i se proiectează în mod nedorit și problemele altor oameni.

Dar concluzia este că merită să vă transformați viața deja plină într-o viață nebună, din motive pe care nu le-ați fi anticipat niciodată:

---

1. **Copiii făcuți cu bărbatul potrivit consolidează cuplul în minunate și surprinzătoare feluri.** Odată cu nașterea copilului, apar crizele acestuia de plâns din timpul nopții, vizitele de urgență la spital, iar mai târziu, recitalurile de balet și conferințele părinte-profesor. De-a lungul timpului, părinții încearcă amândoi să facă față situațiilor, împărtășind atât provocările vieții, cât și recompensele. Nimeni altcineva în afară de partener, celălalt părinte, nu va iubi și nu va avea grijă de copii la fel ca dumneavoastră. Asta vă face relația mai puternică.
2. **Copiii vă oferă o altă perspectivă asupra vieții.** Nu vă mai puteți focaliza exclusiv pe urcarea scării ierarhice la serviciu sau să vă preocupe faptul că vă stă prost părul într-o anumită zi, întrucât aveți treburi mai importante, trebuie să ajungeți acasă să pregătiți cina, să strângeți în brațe și să mângâiați un

ghemotoc mic care vrea să-i citiți o poveste înainte de culcare. Este sigur mult mai amuzant decât să mâncați mâncare chinezească la birou în fiecare seară până la zece, așa cum eram eu în pericol să fac.

3. **Copiii te introduc în comunitatea locală.** Copiii vă oferă un motiv pentru a face lumea un loc mai bun, indiferent dacă este vorba despre îmbunătățirea școlilor sau despre ceea ce vreți să predați mai departe viitoarei generații.
4. **În ciuda lacrimilor și a durerilor de cap provocate, copiii sunt foarte amuzanți.** Bebelușii încep să zâmbească la aproape șase săptămâni și să râdă câteva săptămâni mai târziu. Încă zâmbesc când mă gândesc la fixația lui Noah de a se costuma în perioada când avea 3-5 ani. Timp de doi ani, a purtat rareori hăinuțe de zi, preferând să se îmbrace exclusiv în pijamale de super-eroi: țestoasele Ninja, Omul-păianjen, Peter Pan și Superman. Purta o pelerină, iar la cingătoare avea o sabie de jucărie în fiecare zi. Cel mai mic, Sasha, de patru ani, m-a întrebat de curând, unde este mama lunii — bună întrebare! Mă face să văd lumea într-o lumină nouă și diferită.
5. **Copiii vă ajută să descoperiți resursele ascunse din voi înșevă.** Descoperiți multe lucruri noi despre voi, inclusiv un altruism pe care trebuie să-l aveți ca părinte. Majoritatea părinților pun copiii pe primul loc și se străduiesc să facă ce cred că este mai bine pentru ei. Fac sacrificii pentru copiii lor tot timpul. Ca părinte, trebuie să treci peste problemele emoționale personale și peste anxietăți. Nu poți să te concentrezi doar asupra propriei persoane: dezvoltarea personală vine din ce realizați în lume și din ce faceți pentru alții. Să aduceți un zâmbet pe fața unui copil vă mulțumește într-un mod aparte, care nu se compară cu situația în care stați și vă contemplați propriile probleme. Indiferent ce le oferiți celorlalți, vi se

înapoiază în egală măsură. Copiii — întemeierea unei familii — sunt punctul culminant al acestui principiu.

Când aveți copii, nu vă puteți imagina viața fără ei. Ați întâlnit vreodată o mamă care să spună: „Aș fi vrut să nu fi avut copii?" Destul despre asta.

La 38 de ani, cu doi copii frumoși de 8 și, respectiv, 4 ani, îmi doream din nou să am un copil. Michael și cu mine am decis să mai încercăm. Dar, trei luni mai târziu, încă nu rămăsesem însărcinată. Deși doctorii mei nu erau îngrijorați — trei luni nu este o perioadă foarte lungă —, știam, intuitiv, că era o problemă, pentru că îmi fusese foarte ușor să rămân însărcinată anterior.

S-a dovedit că aveam dreptate. Cine să știe că, după ani de mers pe bicicletă, Michael a făcut varicocel (vene varicoase în acea zonă a bărbatului)? Aceste vene provoacă o supraîncălzire care afectează, în cele din urmă, producerea de spermă. Au urmat tratamente de fertilizare *in vitro*, dar am descoperit cu durere că eram una dintre acele femei rare ale căror ovule reacționează prost la medicamentele pentru fertilitate.

Au trecut luni, apoi ani, dar eu tot nu am renunțat să sper. Michael a urmat o procedură specială pentru bărbații aflați în această situație. Medicii minunați de la Centrul Medical NYU (îi mulțumesc în special dnei dr. Nicole Noyes) m-au ajutat să descopăr exact perioada de ovulație și ne-au încurajat să mai încercăm în modul clasic, căci nu se știe niciodată.

În ciuda faptului că, oficial, șansele mele de a rămâne însărcinată fără să folosesc metoda *in vitro* nu erau grozave, miracolul miracolelor s-a produs și a apărut fata noastră, Leilah. Trei ani mai târziu, nefiind sănătoasă la minte probabil, am încercat din nou, tot cu ajutorul lor, să descopăr perioada de ovulație. În ciuda șanselor chiar mai mici, având în vedere de data aceasta vârsta

mea înaintată, l-am avut și pe cel de-al patrulea copil, fiul nostru, Sasha.

În ciuda statisticilor sumbre pe care le-am citit în reviste — iarăși probabilitățile —, am descoperit că cele mai multe femei despre care știam că urmaseră tratamente de fertilitate au avut un copil, în cele din urmă.

Viața unei familii mari

Mulți oameni mă întreabă de ce am patru copii, ca și cum ar fi un fel de aberație. Când primii doi au început să crească, mi s-a făcut poftă de copii mici, pur și simplu. Ne-a făcut o foarte mare plăcere să mai avem un micuț: era o încântare atât pentru mine și soțul meu, cât și pentru ceilalți doi copii.

Apoi am început să mă gândesc la diferența de șase ani între ceilalți doi copii și sugar, la cât de singură va fi când vor pleca la colegiu. M-am gândit că Leilah avea nevoie de cineva care să-i țină companie. Fiecare copil aduce celorlalți atâta bucurie și experiențe noi.

Trebuie să recunosc, de asemenea, că trauma de a pierde aproape un copil ne-a făcut să apreciem mai mult ca niciodată importanța faptului de a avea o familie. Eram pe punctul de a pierde fata cea mare, Sofia, acum în vârstă de 14 ani, din cauza unei tumori la creier, pe când avea 3 ani. Această experiență ne-a apropiat pe mine și pe Michael chiar mai mult și ne-a determinat să ne mărim familia. Când cel de-al treilea copil, fiica noastră Leilah, a fost diagnosticat cu leucemie limfoblastică acută, la vârsta de cinci ani, a fost minunat că îl avea pe fratele mai mic, Sasha, care avea atunci doi ani și care s-a dovedit a fi un mare sprijin pentru ea cât timp a fost bolnavă. În cea mai mare parte din perioada primului an de tratamente, Leilah a fost așa de bolnavă că nu putea decât să stea întinsă pe canapea. De-abia dacă

putea să-şi ridice capul. Micuţul sporovăia în jurul ei, îi ţinea de urât, se juca cu ea, îi ridica moralul. Ba mai mult, Leilah era atât de bolnavă, că nu putea decât să se uite la un film cu prietenii care veneau în vizită. Dar prietenii ei se agitau, ceea ce o făcea să nu se simtă bine. Sasha, totuşi, nu se sătura niciodată de compania ei, chiar dacă ea nu putea participa total la distracţie. Era prea bolnavă ca să se joace, dar se uita la fratele ei care se amuza lângă ea. Sunt sigură că prezenţa lui a ajutat-o să se facă bine.

Chiar dacă ea este în clasa a treia acum, iar el este încă la grădiniţă, continuă să petreacă foarte mult timp împreună. Împart şi camera, de asemenea.

Şi ceilalţi doi copii au împărţit o cameră, până când băiatul cel mare a făcut 8 ani; atunci i-am separat. Se creează o apropiere între copiii care stau în aceeaşi cameră şi se economiseşte timp, de asemenea, pentru că îi puteţi trimite la culcare imediat. Plus că mai scade gelozia: nu se mai întreabă unul dacă nu cumva toată distracţia are loc în camera fratelui şi nu a lui. În plus, dacă unul dintre ei se trezeşte speriat în mijlocul nopţii, celălalt este acolo, să-l liniştească.

Păstraţi-vă energia pozitivă pentru angajatorul potrivit

Să zicem că aveţi un copil minunat, dar tot mai aveţi nevoie de slujbă. Cum reuşiţi să jonglaţi cu situaţiile alternante despre care am tot discutat — copil/birou, birou/copil?

Să începem cu ceea ce este mai important: cel mai bine este să lucraţi la o companie care să fie măcar tolerantă cu copiii. Una dintre cele mai mândre moşteniri pe care le-am lăsat în urmă ca redactor-şef la revistele mele a fost un lanţ de subalterne însărcinate şi de proaspete mămici. Toate femeile care fuseseră nişte

angajate bune înainte de a face copii erau la fel de bune și după ce reveneau la muncă după concediul de maternitate.

De fapt, când eram la *Marie Claire*, am angajat o tânără talentată, care se numea Clare McHugh, ca redactor-șef adjunct, când era însărcinată în opt luni. A lucrat până la nașterea copilului și s-a întors câteva luni mai târziu, nerăbdătoare să reintre în vâltoarea muncii. Mi-a spus foarte clar că se va întoarce la birou după ce se naște copilul și am crezut-o pe cuvânt, datorită entuziasmului afișat atunci când i-am oferit poziția menționată. Programul ei era afișat la vedere, și s-a ținut de el.

Când rămâneți însărcinată, este important să fiți sinceră cu angajatorul în privința situației în care vă aflați. Nu vi se vor încredința responsabilități majore dacă șeful nu este încredințat în privința angajamentului pe care-l aveți față de muncă. Dacă vă găsiți vreodată în situația de a da un interviu pentru o slujbă în timp ce sunteți însărcinată, este normal să fiți devotată copilului dumneavoastră, dar trebuie să vă asigurați, în același timp, angajatorul că sunteți la fel de dedicată și slujbei. Multe femei nu manifestă acest angajament, din cauza situației ambivalente. Dar șeful are o afacere de condus, cu termene-limită, dar și cu anumite așteptări în privința câștigului. Afacerile sunt afaceri. Trebuie să înțelegeți că nu este vorba numai despre dumneavoastră.

Nimeni nu vrea să înlocuiască o angajată bună doar pentru că face un copil. Șefii cei mai rezonabili vor fi flexibili într-o oarecare măsură, dar nu se poate ca de o parte să se dea și să se tot dea, iar de cealaltă parte, să fie vorba doar de a lua și de a tot lua. Dar aveți nevoie de un supraveghetor cald și empatic, care poate fi bărbat sau femeie.

Gândiți-vă bine la felul cum șeful și compania privesc creșterea copiilor înainte să intrați în conflict. Femeile din companie au copii? Își iau concediu de maternitate? Mai sunt promovate când se întorc din concediu? Sunt tratate cu respect? Conducerea

face remarci tăioase la adresa femeilor care intră în concediu? Se ridică din sprâncene dacă o femeie rămâne însărcinată cu al doilea copil? Este genul de firmă unde mamele pot deveni parteneri? Dacă bănuiți doar că locul în care lucrați nu privește cu ochi buni angajatele care sunt însărcinate, ar fi mai bine să căutați în altă parte.

Sarcina la slujbă

OK, ați reușit: aveți o slujbă care vă place, sunteți însărcinată și lucrați.

Cum faceți față?

În unele zile vă simțiți grozav, în altele vă luptați să țineți ochii deschiși la birou. Am petrecut primele 14 săptămâni la fiecare dintre cele patru sarcini sorbind sifon toată ziua, deoarece mă simțeam foarte rău.

Pentru mine, prima sarcină a fost cea mai obositoare. Poate a fost șocul noii experiențe sau poate că atunci când am rămas însărcinată a doua oară n-am avut încotro. Nu mă puteam întinde pur și simplu pe canapea după ce mă întorceam acasă de la muncă. Trebuia să mă joc cu fiul meu, să-i fac baie, tot tacâmul. Nu aveam voie să mă las doborâtă, așa că nu am făcut-o. E uimitor câte lucruri poți face când nu ai încotro.

Ultimele două sarcini au fost deosebit de grele pentru mine, deoarece, de fiecare dată, în jurul celei de-a cincea luni, spatele meu ceda: nu mă puteam așeza, nu mă puteam ridica. Pe vremea când mă ocupam de schimbarea aspectului revistei *Cosmopolitan* și lucram cu o echipă mică, separat de restul personalului *Cosmo*, mi se întâmpla să am niște crize de durere așa de mari, încât trebuia să mă întind pe podeaua biroului până când se potoleau spasmele. Arătam ca o nebună? Probabil. Credeți că echipa mea

se învârtea în jurul meu cu înțelegere și continua să muncească? Din fericire, exact asta au făcut.

Trebuia să-mi fac treaba, indiferent de felul cum mă simțeam.

Faceți ce trebuie să faceți, dar să intrați în legătură cu alte mame care lucrează poate fi modul ideal de a vă pregăti pentru viața de mamă care muncește. Prietena mea, Sharon, conduce focus grupuri în orașe diferite; prima dată am întâlnit-o pe peron în gara din orașul nostru, pe când făceam naveta către locurile noastre de muncă și amândouă aveam sarcini avansate. Am descoperit că fetele noastre mai mari s-au născut la o diferență de două săptămâni, și atât mamele, cât și fiicele au rămas prietene până în ziua de azi.

Am angajat-o pe Sharon pentru un focus grup pe când eram la *YM*, iar mai târziu, am folosit-o și pentru celelalte reviste unde am fost redactor. Îmi aduc aminte cum o urmăream din spatele unei oglinzi false cum conducea focus grupul. Era însărcinată în șase luni în acea perioadă cu cel de-al treilea copil și, în fiecare seară, se scuza politicos la un moment dat în timpul sesiunii și o gonea la toaletă să vomite. Apoi se întorcea liniștită și relua discuția. Nu lăsa ca starea ei să intervină în munca sa în vreun fel.

Tot ce puteți face este să *vă* convingeți că vă simțiți bine și să continuați. Nu vă ajută să vă gândiți la greață, la talia îngroșată, la durerile și neplăcerile prin care treceți. Cel mai bine este să vă țineți de programul normal. În timpul sarcinilor mele, în jurul orei șapte eram deja trează și ieșisem din acasă, iar în jurul orei opt eram deja la sala de sport, pentru antrenament, și asta se întâmpla timp de cinci zile în fiecare săptămână. Nu puteam să lucrez chiar ca înainte, dar făceam tot ceea ce puteam și mă simțeam extraordinar de plină de energie.

Fiți conștiente că, atunci când întemeiați o familie, nu trebuie să vă lăsați ambiția să scadă, așa cum fac multe femei. Cred că este o atitudine nepotrivită, pentru că pe măsură ce avansați

în scara ierarhică, tindeți să aveți mai mult control asupra propriului program. Cu cât sunteți mai avansată în grad și mai valoroasă pentru compania dumneavoastră, cu atât mai multă putere aveți, și veți avea nevoie de puterea și de flexibilitatea care vin odată cu acestea.

Nu-i lăsați niciodată să vadă că munciți din greu

Atunci când continuați să lucrați, deși sunteți însărcinată, există o metodă infailibilă de a vă impresiona în continuare colegii și de a liniști conducerea destul de sceptică: aceasta este să vă păstrați întotdeauna calmul. Poate vă este rău, sunteți obosită sau vă este foame, dar nu spuneți nimic din toate acestea șefilor. Nu vă plângeți niciodată. **Nu lăsați să se vadă că vă simțiți altfel decât perfect în orice situație.**

Angajatorii nu vor să audă nimic despre greșurile de dimineață sau despre gleznele umflate.

Ei nu vor să știe cât sunteți de obosită, deoarece nu vor să se simtă prost pentru că vă pun la muncă.

Sunteți plătită cu un salariu pentru munca pe care o prestați și nu sunteți în pericol: sarcina face parte din ordinea naturală a lucrurilor.

Nu sunați niciodată ca să spuneți că nu puteți veni, decât dacă vă este foarte, *foarte* rău.

Nu discutați prea mult despre sarcină la birou, punct. Dacă cineva vă întreabă cum vă simțiți, răspundeți politicos că vă simțiți grozav, apoi schimbați subiectul.

Dacă ați observat, așa tratează vicepreședintele Dick Cheney întrebările legate de problemele sale de inimă. Singura dată când le menționează este atunci când asigură publicul american că *se simte bine*. Mesajul său este *că este invincibil*.

Așa sunteți și voi, însărcinatele. **Ghemotocul de pe burtă nu are nimic de-a face cu performanța la locul de muncă.** Dacă veți continua ca și cum nimic nu s-a schimbat, veți arăta șefilor că sunteți cu adevărat valoroasă, că meritați să fiți sprijinită nu numai în timpul celor nouă luni de sarcină, dar, cel mai important, în concediul de maternitate de după.

Și dacă vreți cu adevărat să vă impresionați colegii de la locul de muncă, lucrați până în clipa când trebuie să nașteți, la propriu. Mai bine să fiți la muncă și să vă sporiți puterea prin sarcină. Îmi aduc aminte că stăteam în biroul redactorului-șef la revista *Flare*, în Canada, în ziua în care fiul meu mai mare, Noah, trebuia să se nască. Trebuia să-l sun pe unul dintre redactorii noștri de modă importanți ca să discutăm despre o rubrică specială la care lucram. A fost surprins să mă audă și m-a întrebat: „Nu trebuia să naști?"

„Ba da, i-am spus, astăzi trebuie să nasc."

Aproape a scăpat receptorul din mână. Nu numai că am obținut informațiile de care aveam nevoie, și-a exprimat chiar sprijinul în promovarea rubricii. M-am simțit grozav că am obținut susținerea lui pentru rubrica noastră specială și m-am concentrat mai degrabă pe acel succes decât pe disconfortul pe care-l simțeam.

Travaliul a început mai târziu în acea după-amiază.

Nu am putut niciodată să înțeleg impulsul pe care-l simțeau unele femei de a-și lua un concediu de două săptămâni sau chiar mai mult înainte de ziua în care trebuiau să nască. Cine vrea să stea acasă și să aștepte? Sunteți uriașă și așteptați cu disperare să se termine totul: dacă stați acasă, zilele par nesfârșite.

La muncă nu aveți timp să vă gândiți la cât de uriașe ați devenit sau la câte guși duble aveți acum. Și nu renunțați la stilul dumneavoastră, doar pentru că sunteți însărcinată: continuați să purtați tocuri înalte, și nu cedați unei tunsori de mămică

„sensibilă", care vă face să arătați de parcă ați sta pe tușă la un meci de fotbal. Vă puteți duce la acele jocuri, când vine timpul, și să arătați foarte bine! Faptul că sunteți însărcinată nu ar trebui să vă schimbe fiecare aspect al vieții. Este doar o parte a unei vieți foarte pline și palpitante.

Luați măsurile care vi se potrivesc

Însărcinată fiind și lucrând ca redactor-șef la două reviste importante, *Cosmopolitan* și *Glamour*, simțeam că nu pot să las baltă acele reviste timp de două luni pentru concediul meu maternal. Simțeam că nu e corect față de cititori, față de compania sau echipa mea. Totodată, în ambele cazuri, eram acolo doar de un an sau aproape un an și simțeam că nu pot pleca după ce năsteam. Și trebuia să am grijă de ambii copii, nu să renunț la copilul numărul unu, pentru a avea grijă de copilul numărul doi. Așa că am negociat cu compania *să nu* iau concediu de maternitate.

Am zis: „Evident, nu pot lucra în ziua în care nasc. Dar imediat ce ajung acasă, reiau munca." Și așa am făcut. Nu mi-e rușine să spun că făceam corecturi în sala de nașteri, în timp ce așteptam. Poate nu toți vor să adopte această soluție, dar ideea este să alegeți ce veți face pentru a găsi un echilibru între muncă și maternitate.

Stăteam acolo și simțeam nevoia de a-mi abate atenția. Așa că am continuat să lucrez. Și până am ajuns acasă, eram pregătită deja să reiau munca. Am lucrat de acasă în primele trei săptămâni în ambele cazuri, iar în a patra săptămână m-am întors la birou ducând copilul cu mine.

Nu puteam să-l predau echipei, așa că am adus o bonă să mă ajute. I-am instalat în birou și, cum mare parte din timp o petreceam oricum în redacție, erau în cea mai mare parte a timpului în spatele ușilor închise. Puteam să conduc compania, să fiu total

implicată, dar și să-mi îngrijesc copilul. Puteam sta în spatele ușilor închise când dădeam telefoane sau când citeam un material. Am petrecut o bună parte din timp cu copilul meu și tot am fost capabilă să mă ocup de lucrurile de care răspundeam.

Deoarece stabilisem că îmi voi lua numai două sau trei săptămâni de concediu, și nu două sau trei luni, cum se obișnuia, cei din conducere au fost de acord cu acest aranjament.

Luați măsurile necesare — orice vi se potrivește, indiferent dacă aceasta înseamnă să vă luați concediu de maternitate complet, să lucrați cu jumătate de normă de acasă sau la birou, unde să veniți cu copilul. Dar dacă alegeți să veniți cu copilul la serviciu, acesta nu trebuie să devină centrul biroului.

Când lucram la Condé Nast, compania mi-a cerut să plec într-o delegație ca să mă întâlnesc cu câțiva oameni care se ocupau de publicitate, iar copilul meu nu împlinise o lună. L-am luat cu mine. Compania a plătit cheltuielile de deplasare ale bonei care mă însoțea. Companiile sunt deseori dispuse să accepte un compromis și pot fi la înălțimea situației dacă le acordați o șansă.

Alte companii plătesc în plus femeile aflate în posturi de conducere pentru ca acestea să-și poată lua copiii și bona cu ele în deplasare, astfel încât să poată participa la evenimente importante. Când am început să lucrez în domeniul publicațiilor, erau foarte multe evenimente — conferințe și evenimente de publicitate — unde directorii editurilor își aduceau și soțiile. Aveau multe întâlniri pe insule diferite și era ceva obișnuit pentru ei să-și aducă și soțiile.

Dar acum, când sunt atât de multe femei în domeniu, nu le vezi venind cu soții lor după ele. Nimeni nu mai vine cu partenerul. Pentru companie, să plătească pentru un copil care își însoțește mama într-o excursie este o cheltuială mai mică decât aceea pe care o făceau pe vremuri pentru soțiile directorilor.

Standardul dublu și alte realități regretabile

Citiți articole tot timpul despre bărbați care au soții și familii; nu citiți niciodată critici despre ei ca părinți. Problema de-abia dacă este menționată, cu excepția situației în care bărbații sunt grozavi, deoarece își duc copilul la școală în drum spre serviciu sau pleacă mai devreme ocazional ca să-l antreneze pentru baseball. Când reporterii de știri și comentatorii bărbați trebuie să plece la drum, nimeni nu-i întreabă dacă își aduc și copiii sau dacă se simt vinovați pentru că-i lasă în urmă.

David Beckham, cel mai grozav și mai faimos jucător de fotbal, este renumit pentru că își duce băieții la grădiniță. A dat de bucluc cu antrenorul său, deoarece a lipsit de la antrenament ca să se ducă la ședința cu părinții de la grădiniță, dar presa l-a ovaționat pentru că a pus copilul înaintea fotbalului pentru o zi. Și fanilor le-a plăcut ideea de a pune copilul mai presus de orice.

Pentru femei însă, există un standard dublu. Dacă se scrie ceva despre mine, se menționează că am patru copii. Problema maternității este mereu ridicată; se speculează că poate nu sunt o mamă așa de bună, pentru că am o carieră. Cum îmi mai găsesc timp pentru copii? Odată, când eram încă acasă, înainte să mă reîntorc la biroul de la *Cosmopolitan*, *New York Times* a trimis un reporter acasă la mine, iar apoi acesta a scris un articol care îmi înfigea pur și simplu cuțitul în spate.

Ziaristului i s-a părut groaznic că foloseam niște căști telefonice ca să pot comunica cu biroul în timp ce alăptam copilul. În istoria omenirii, bebelușii au fost alăptați în extrem de multe circumstanțe. Nu m-am simțit deloc vinovată în această privință. Cred că autorul avea nevoie doar de puțin senzațional pentru articolul său, ceva care să prindă la public.

Trebuie să vă concentrați pe faptul că bebelușul vostru este fericit că sunteți alături de el și voi sunteți mulțumite că sunteți alături de el.

Recent, m-am întâlnit cu o veche prietenă, pe care nu o mai văzusem de ceva timp și care are o poziție foarte înaltă. Era însărcinată în șapte luni. Am întrebat-o: „Ce-o să faci? Îți iei concediu?" Cu vinovăție, mi-a șoptit la ureche: „Știi ce? O să stau doar trei săptămâni acasă, apoi o să aduc copilul la birou, așa cum ai făcut tu. Sau o să lucrez doar o jumătate de zi. Nu pot să dispar, pur și simplu, timp de două luni, pentru că trebuie să conduc o afacere. Dar, te rog, nu mai spune nimănui, pentru că, știi cum e, nu vreau să vorbească oamenii despre asta."

Femeile care lucrează se simt întotdeauna vulnerabile, în ceea ce privește problemele de familie, deoarece ele se află încă în competiție într-o lume a bărbaților. Și un copil, indiferent dacă este primul sau al patrulea, poate fi văzut ca o importantă distragere de la slujbă. De aceea, este vital să lucrați pentru companii care au politici care agreează familia.

Deși unor femei le poate fi teamă să ceară ceva „special" când este vorba de probleme de maternitate, de teamă că le-ar face să pară slabe într-un anumit fel, gândiți-vă la următorul lucru: când nu sunteți la birou pentru o perioadă mai lungă, persoana care vă înlocuiește poate să nu fie nici pe departe la fel de bună sau să nu știe la fel de multe lucruri despre slujbă ca dumneavoastră.

Cred că majoritatea femeilor ar fi surprinse să afle cât de înțelegător poate fi un șef. Dacă sunteți apreciată de angajatorul dumneavoastră — și ar trebui, dacă faceți o treabă bună —, majoritatea companiilor ar prefera să vă întoarceți după concediu, decât să angajeze pe cineva nou.

Când eram la *Glamour* și încă îl alăptam pe fiul meu, Sasha, aduceam pompa de muls la birou, în fiecare zi. Odată am participat la un prânz, în Washington, D.C., când soția președintelui de atunci, Hillary Clinton, a acoperit cheltuielile pentru femeile ziariste și redactori. Linda Wells, redactor-șef pe atunci la *Allure*,

a participat și ea. Am aflat că și ea alăpta pentru că ne-am întâlnit în timp ce căram amândouă pompele în avion la New York!

Personalul de la Casa Albă a luat măsuri, cu amabilitate, pentru ca noi să avem un birou unde să mergem de câteva ori pe zi, pentru a folosi pompa! Așa că ne-am scuzat față de Hillary și am luat-o pe coridor către sala de pompare. Este o lume nouă, pentru mamele lucrătoare, și chiar Casa Albă știe cum stau lucrurile! Și companiile inteligente știu, de asemenea.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 5

Lăsați salata la garderobă: cum să vă gestionați viața fericită și totuși dezechilibrată

Echilibrul nu există

Vă rog să nu-mi spuneți mie cât de bine o duc mamele în Franța sau Suedia. Eu nu trăiesc acolo și nu plănuiesc să mă mut nici în viitorul apropiat.

Celor care mă întreabă: „Cum le faci pe toate?", le răspund simplu: „Nu le fac. **Echilibrul nu există.**"

Mamele care lucrează nu se echilibrează, ele jonglează, precum artiștii la circ. Dar spectacolele de circ sunt amuzante, și așa este și o viață dezechilibrată, dacă o abordați cu atitudinea potrivită.

Deci cum fac față unei slujbe importante, cum petrec timp cu familia mea și îmi întrețin totodată căsnicia? Mă concentrez. Unii ar spune că sunt obsedată. Ei bine, și ce e rău în asta?

Obsesia împinge lumea înainte

Nu e nimic în neregulă dacă sunteți obsedați. Ce s-ar fi realizat în această lume — descoperiri în medicină, marile invenții — fără puterea obsesiei? Bucuriile pe care mi le aduc, atât munca, cât și familia, justifică pe deplin focalizarea mea pe fiecare dintre ele. Nu există nimic altceva pentru care mi-aș dedica timpul. În ceea

ce mă privește, hobby-urile sunt supraestimate, ca și acea condiție foarte dezbătută, cunoscută drept „a fi la curent cu toate".

Nu puteți fi grozavă în toate

Faceți ce știți mai bine într-un mod obsesiv, iar restul va veni de la sine. Am fost criticată de unul dintre foștii mei șefi pentru că nu mă pricepeam la calculator, dar între timp i-am luat revista, care avea o pierdere de 15 milioane de dolari, și am transformat-o într-una ce câștiga 15 milioane, o schimbare de 30 de milioane de dolari într-un an și jumătate. Deci ce este mai important? Cifrele vorbesc. Am alte aptitudini care sunt mai importante pentru munca mea decât calculatorul. Nu pot fi creativă uitându-mă la un ecran toată ziua. Pur și simplu, nu mi se potrivește.

De asemenea, nu e o problemă să vorbesc despre muncă după ce plec de la muncă. Îmi place să vorbesc despre muncă. Mulți oameni cred că ar trebui să uiți de serviciu, când pleci de la locul de muncă, dar de ce? Dacă asta vă interesează, de ce să nu vorbiți despre asta? Nu e nimic mai plăcut decât să sporovăiești cu colegii apropiați (dintre care cei mai mulți mi-au devenit buni prieteni) despre obsesia comună — munca voastră!

Viața dezechilibrată cere sacrificii și priorități clare

Au existat multe articole și cărți, de la *Perfect Madness* până la *I Don't Know How She Does It*, care vorbesc despre femei care aveau posturi foarte influente și cariere promițătoare, la care au renunțat pentru a se muta în suburbii și pentru a se concentra pe creșterea copiilor. Încercarea de a jongla între copii și dosare a fost copleșitoare pentru aceste femei. Era epuizant; era frustrant; se simțeau vinovate. Au simțit că nu puteau face treabă bună nici ca mamă, nici ca angajat în încercarea de a le face pe amândouă

deodată. Așa că și-au dat demisia. Dar în realitate au aruncat apa din covată odată cu copilul.

Cărțile și articolele aproape întotdeauna aplaudă alegerea de a renunța la carieră. Totuși, pentru majoritatea femeilor, nu este o alegere viabilă, deoarece numai un grup mic de femei au soți suficient de bogați pentru a le întreține cu tot cu copii dintr-un singur salariu.

Eu nu fac parte din acest grup. Din fericire, îmi place munca mea, dar există cu siguranță și zile când îmi doresc să fiu părintele-model sau să fiu foarte implicată în PTA*, sau să mă ocup de câteva lucruri de pe lângă casă care trebuie făcute. Dar concluzia este că nu pot și nu mi-e rușine să recunosc. Și nici vouă nu ar trebui să vă fie.

Fotografiile de la nuntă au stat într-o cutie dintr-un dulap timp de 16 ani de la căsătorie, până când un fotoreporter binevoitor a auzit de situația mea și s-a oferit să le pună într-un album doar pentru că îi era teamă pentru fotografiile mele.

Unele lucruri sunt cu adevărat importante, dar multe altele nu sunt. Copiii mei sunt curați, îmbrăcați corespunzător și, slavă Domnului, silitori și bine-crescuți. Deci să începem cu ceea ce este mai important: trebuie să vă stabiliți prioritățile, și nu trebuie să vă cereți scuze pentru aceasta.

Decideți care oameni din viața voastră contează cu adevărat pentru voi: părinții, copiii, iubitul sau soțul, cel mai bun prieten. Aceștia sunt oamenii cărora le va fi dor de voi dacă nu vă faceți apariția, deci ei sunt cei pentru care trebuie să fiți prezente mereu: faptul că sunteți acasă, sau în viețile lor, înseamnă foarte mult pentru ei.

Viața este scurtă; de ce să vă îngrijorați, de exemplu, de evenimentele sociale unde nu e neapărat nevoie să mergeți? Concentrați-vă asupra a ceea ce trebuie să faceți neapărat și uitați de

* Parent-Teacher Association (*n. trad.*).

restul. Oamenii pierd foarte mult timp ducându-se în diverse locuri, deoarece cred că trebuie să meargă: apoi descoperă că nimeni nu a observat cu adevărat dacă au venit sau nu.

Nu vă simțiți vinovate!

Ce rost are să vă torturați că nu sunteți o mamă sau o gospodină bună? Nu stau trează toată noaptea ca să mă pedepsesc pentru că nu mi-am ajutat copiii să facă brățări din mărgeluțe în ziua respectivă. Dacă băiatul meu este fericit când împing căruciorul și vorbesc la căști în același timp, atunci și mie mi se pare că e în regulă. El nu pare să observe că mama lucrează, atât timp cât sunt acolo ca să împing leagănul. Dacă aș fi fost însă neliniștită sau m-aș fi simțit vinovată stând acolo cu el, ar fi simțit asta, cu siguranță.

Nu toate pot fi la fel de importante pentru voi. Biroul chiar trebuie să fie ordonat la sfârșitul fiecărei zile de lucru? Chiar trebuie să printați e-mailurile? Sertarele trebuie să fie imaculate? Trebuie să învățați la ce puteți renunța, ca să vă puteți stabili prioritățile și ca să vă petreceți timpul în mod chibzuit atât la muncă, cât și cu familia.

Trebuie să alegeți. Dacă vreau să am timp pentru copii, ocazional este posibil să mai calc pe bătături pe cineva la birou. Lucrez într-o afacere orientată pe termene-limită și am de lucrat un anumit număr de ore. Zece minute pierdute cu bârfa la birou sunt zece minute pe care nu le petrec împreună cu familia mea. Nu cred că sunt nepoliticoasă, ci mai degrabă sinceră. Trebuie să fiu directă și să fac ce trebuie făcut. Dacă aș fi fost bărbat, nimeni nu s-ar fi așteptat la altceva.

Câteodată, pur și simplu nu am timp, de exemplu, să-mi întreb personalul cum și-a petrecut weekendul. Uneori, oamenii spun că sunt rece sau nepăsătoare pentru că nu iau parte la

pălăvrăgeală. Bineînțeles, dacă un membru al echipei este bolnav sau a trecut prin ceva serios, precum un divorț, îmi găsesc timp mereu să-l întreb cum o mai duce — ca să-l sprijin. E important să le fii alături, atunci când chiar e nevoie.

Alungați din minte „mania perfecțiunii"

Când încercați să jonglați cu dezastrele zilnice posibile, este important să vă aduceți aminte că nu sunteți o mamă rea doar pentru că nu ați făcut costumele de Halloween acasă. Blamarea și vina nu folosesc la nimic având în vedere problemele cu care se confruntă mamele care lucrează.

> **„Dar dacă"-urile constituie o totală pierdere de timp și de energie. Puteți fi pasionate atât de muncă, cât și de maternitate, chiar dacă nu sunteți perfecte în niciunul dintre domenii.**

O mamă trebuie în mod conștient să renunțe la vină și să gândească mai mult ca un bărbat. **Puțini tipi se mustruluiesc pentru dezordinea din casă sau pentru că nu petrec timp cu familia.** Trebuie să luăm câteva lecții de la ei și să ne acordăm permisiunea de a face ce vrem sau ceea ce trebuie să facem neapărat, mai degrabă decât ceea ce se așteaptă de la noi. Bărbații își îngăduie, de exemplu, să mănânce conserve; să se întindă pe canapea și să schimbe canalele; să meargă la evenimente sportive cu băieții; să-și facă treaba bine, dar nu perfect. Și-și îngăduie, de asemenea, să se bucure de timpul petrecut cu copiii — să se joace. Pot lăsa paturile nefăcute și rufăria îngrămădită în urmă ca să iasă afară și să se distreze.

Nu fiți genul de părinte care se simte vinovat

Nu sunt de acord cu ideea conform căreia nu puteți fi duri cu copiii atunci când ar trebui, doar pentru că nu petreceți suficient timp cu ei. E vorba de o vină contraproductivă. Copiii trebuie să fie disciplinați când depășesc limitele, indiferent dacă sunteți cu ei toată ziua sau nu.

Nu vă puteți spune: „O, am fost plecată la birou toată ziua, deci nu ar trebui să le dau lecții." **Responsabilitatea și prioritatea voastră, ca părinte, este să le dați linii directoare copiilor, indiferent dacă lucrați sau nu.** Nu puteți ceda în anumite situații, doar pentru că nu ați petrecut suficient timp pe cât ați fi dorit cu ei.

Soțul meu și cu mine avem grijă să ne asigurăm că petrecem un „timp singuri împreună" cu copiii. Îi duc pe cei mici, băiatul și fata, la ora de karate în diminețile de sâmbătă, de exemplu, și particip și eu la antrenament. În acest fel, îmi mențin condiția fizică și petrec totodată timp cu copiii.

Sau Michael și cu mine ne întâlnim cu ceilalți doi copii mai mari în oraș, ca să luăm cina, în timp ce o bonă stă cu cei mici, Leilah și Sasha. Apoi vom stabili o dată în care să avem și cu ei o activitate. Poate vom merge să ne plimbăm cu bicicletele, să mâncăm înghețată la o cofetărie sau să ne dăm în căluși în Central Park. Ideea este să ne găsim timp pentru ca fiecare dintre ei să se simtă special.

Poate nu vă puteți schimba radical viața, dar vă puteți uita diferit la ea. **Dacă vă învinovățiți pentru că sunteți o mamă, o prietenă sau o gospodină rea, aceasta nu vă va face să fiți mai bună în niciunul dintre roluri.** Așa că stăpâniți vocile acelea interioare dojenitoare, deprimante, critice. Dacă le dați micuților toată dragostea și sprijinul de care sunteți capabilă, vor fi niște copii buni și fericiți.

Dezvoltați-vă flexibilitatea

În calitate de cuplu trebuie să dezvoltați destulă flexibilitate pentru a face față unor etape diferite din viața voastră și să vă adaptați, în consecință, la nevoile familiei. De obicei, mă trezesc dimineața la 6:15 și ies pe ușă în jur de ora 7, așa că soțul meu pregătește copiilor micul dejun. Unul dintre noi aranjează să fie mereu în jur de ora 7 seara acasă. Nu plecăm în călătorii de afaceri în același timp.

Trebuie să vă adaptați în funcție de situația cu care vă confruntați. Sunt renumită pentru plecările mele în mijlocul zilei de la biroul din Manhattan ca să conduc tot drumul până acasă în Westchester, pentru o întâlnire cu un profesor sau pentru o programare importantă la doctor. Dar mă întorc întotdeauna la birou la timp, pentru a-mi termina toate sarcinile din ziua respectivă.

Pentru a avea o viață plină, trebuie să fiți sprijinite. Nu puteți face totul singure. Aveți nevoie de oameni care să fie de partea voastră și în care să aveți încredere.

Cel mai important este să faceți ceea ce vă spune instinctul că este mai bine pentru voi, pentru familia și slujba voastră — și nu ceea ce vă spune cel mai bun prieten sau chiar membrii familiei. Sunt sigură că dacă soțul meu sau eu ne-am fi lăsat familiile să intervină în viețile noastre, pe cât de des ar fi dorit, am fi fost nefericiți.

Încercăm întotdeauna să punem accentul pe partea pozitivă, atunci când suntem împreună, chiar dacă lucrurile nu merg așa cum au fost plănuite — foarte rar se întâmplă ca lucrurile să meargă ca pe roate. Am învățat cu mult timp în urmă să acceptăm că, dacă plănuim o excursie la plajă, va ploua când ajungem. Odată, i-am luat o vâslă de canoe lui Michael de Ziua Tatălui și am cumpărat niște vopsele speciale, astfel încât Noah și Sofia,

care aveau opt, respectiv cinci ani în acea perioadă, să o poată decora pentru el. Părea o idee bună, până când copiii au început să se certe în privința culorilor pe care să le folosească. S-a lăsat cu lacrimi și au refuzat să mai picteze vâsla. Michael și cu mine am râs de prostia noastră. Copiii sunt copii. Atât timp cât învățați să vă bucurați de acest lucru — și nu să vă chinuiți pentru faptul că nu aveți o viață de familie „perfectă" —, veți putea vedea ceea ce este important pentru voi, ca femei realizate, atât acasă, cât și la locul de muncă.

Simplificați sarcinile și lăsați salata la garderobă

O soluție pentru depășirea aspectelor copleșitoare din viața voastră este să fiți creative și să abordați strategiile potrivite pentru a le face față, nu să vă faceți griji cu privire la ce cred alți oameni despre ele.

Deși este adevărat că în profesia mea este necesar să am o anumită imagine, că trebuie să mă prezint în fiecare zi la birou bine îngrijită, cu un oarecare stil, totuși unei femei care cumpără alimente în drum spre casă venind de la muncă la ora 8 seara și uneori mai târziu îi cam pălește orice urmă de strălucire. Mi s-a întâmplat să las salata și alte produse la garderoba unora dintre cele mai bune restaurante din New York, unde trebuia să iau o cină de afaceri.

Și oprindu-mă la magazin în drum spre casă, chiar dacă este târziu în noapte, realizez două lucruri deodată: îmi hrănesc familia și, în același timp, la poliță de la casă controlez revista *Star* și alte publicații pe care le monitorizez.

Ca să-mi folosesc cel mai bine timpul, apelez la câteva trucuri care mi se potrivesc. Dacă nu am timp să scriu liste cu ce trebuie făcut, îmi las mesaje pe robotul de la birou ca să-mi amintească

ce mai trebuie să fac când sunt plecată. Apoi, când ajung la birou, pot să încep cu lucrurile care au prioritate. Este un instrument util pentru memorie. Nu pot ține minte totul și umblu cu atâtea hârtii în timpul zilei, încât încă o listă s-ar pierde ușor în grămadă.

Sunt alte lucruri mici pe care le puteți face ca mamă care lucrează, ca să mai economisiți niște timp. De exemplu, când li se fac poze copiilor la școală, cumpărați-le. Luați totodată și unele în plus pentru rude; și atunci nu trebuie să vă mai faceți griji că nu aveți timp să apelați personal la un profesionist.

Chiar am comandat pizza la piscina din oraș la cină, ca să avem cu toții o ieșire și impresia unei tratații speciale într-o seară de vară. Am sunat când eram în metrou ca să comand; apoi m-am întâlnit cu familia la piscină. Trucuri de acest gen pot schimba lucrurile zilnice în aventuri și vă permit să faceți ceea ce trebuie.

Nu uitați că familia și prietenii se pot întâlni cu voi și copiii într-un parc local. Ce e în neregulă cu un picnic improvizat? Transformați reuniunile familiale obligatorii în întâlniri de joacă. Copiilor nu le place să stea liniștiți în sufrageria cuiva. Scoateți toată trupa afară în parc sau la piscina locală.

Totuși, în general, imediat cum ajung acasă, mă ocup de copii: mă joc cu ei, le citesc povești, îi ajut cu temele, îi pun la culcare. Apoi soțul meu și cu mine cinăm, uneori târziu, la ora 11:00 seara, ceea ce se dovedește a fi momentul ideal ca să discutăm și să ne punem la curent cu viețile noastre, fără să ne întrerupă copiii. Deși sistemul nostru poate că nu se potrivește tuturor familiilor, *puteți* să vă faceți timp pentru a vă face un plan și un program care să vi se potrivească vouă și familiei voastre. Cu toate că e posibil să mănânc la ore ciudate, încă îmi fac treaba, îmi petrec timp cu soțul meu, fac cumpărături pentru familia mea și mă joc cu copiii mei.

Mesele luate în familie sunt o harababură incredibilă. Să îi puteţi strânge pe toţi împreună ca să stea la masă este o realizare majoră. Când încercăm să avem cine în familie, e foarte greu să avem totul pe masă, astfel încât să putem sta jos pentru două secunde. Când e vorba de copii, fiecare vrea altceva. Copilul de 8 ani nu va mânca aceleaşi legume ca cel de 4 ani. Apoi toţi vor dori ciocolată cu lapte şi trebuie să o fac pentru ei, într-un anume fel. Şi toţi vor să fie auziţi, aşa că vorbesc unul peste altul, ca să obţină atenţie. Niciunul nu-şi aşteaptă rândul ca să vorbească; este o formă de luptă — cine poate atrage atenţia mamei sau tatălui. Soţul meu şi cu mine râdem pur şi simplu: nu sunt prea multe momente Martha* la noi acasă.

Ne bucurăm de mesele noastre zgomotoase, luate în mare viteză, în loc să fim supăraţi, pentru că nu sunt ca cele perfecte din revista *Parents*. Râdem de noul păr blond al fiului nostru de 18 ani; până la urmă, câteva săptămâni mai târziu, s-a vopsit din nou, revenind la culoarea naturală, castaniu-închis. Şi ce dacă nu putem ieşi din casă decât la ora 2 după-amiază, pentru că nu-i strângem pe toţi decât atunci?

Nu e nimic în regulă să fii inventiv şi un pic neconvenţional. Cui îi pasă dacă vecinii se uită ciudat sau dacă soacra nu e de acord? Vă ocupaţi de familia voastră mai întâi şi, în acelaşi timp, nu vă lăsaţi călcat pe bătături.

În weekenduri, mă concentrez pe familie: chiar şi o plimbare până la piaţa de fructe poate fi amuzantă pentru copii. Evident, viaţa mea nu seamănă nici pe departe cu cea a femeilor din emisiuni precum *Totul despre sex*. Nu am timp de manichiurile obişnuite, de expediţii pentru achiziţionarea pantofilor, de vorbit la telefon cu prietenele şi de aflat ultimele noutăţi. Din nefericire, îmi sun rareori prietenele.

---

* Martha Stewart, simbolul gospodinei perfecte (*n. trad.*).

Să ai totul în viață implică un nivel de energie și de implicare foarte mare; nu este lipsit de riscuri sau de necazuri. Să încercați să țineți cont de nenumăratele amănunte ale vieții este un adevărat act de jonglerie, sunt zile când scăpați situația de sub control, când totul o ia razna. Uneori, pare că în fiecare zi este așa. Dar nu este un lucru căruia să nu-i puteți face față.

Să admiteți că nu sunteți „perfectă" și expertă în toate, că nu puteți face totul singure este primul pas spre a ține piept tumultului care amenință uneori să vă acapareze. Nu lăsați ca niște așteptări „nerealiste" să vă tragă înapoi. Și nu uitați niciodată că simțul umorului este cel mai important instrument dintre toate, pentru că, dacă nu veți învăța să râdeți de lucrurile care nu ar trebui să fie pe lista voastră de probleme, nu vă veți bucura niciodată de ceea ce vă oferă viața.

Jonglez întotdeauna cu atât de multe lucruri, încât ai putea crede că ar trebui să meargă prost fiecare aspect din viața mea. Sâmbăta, când încerc să scot copiii afară din casă, invariabil, după ce-i bag pe toți în mașină, trebuie să mă întorc în casă de patru ori pentru că uit mereu să aduc sucurile și apa pe care le vor toți.

Și uit mereu lucruri la sala de sport. Plec foarte devreme de-acasă dimineața, când este răcoare, iar până îmi termin antrenamentul, este mai cald. Așa că îmi uit haina la sală. Sun mereu: „Haina mea este acolo?" „Da." „Mi-am uitat ceasul în dulap?" „Da."

Nu este sfârșitul lumii dacă sunteți un pic zăpăcită. Reușesc să ajung la sală, să petrec timp cu copiii și să particip la activități în cadrul comunității. Și ce dacă lucrurile merg un pic aiurea pe parcurs?

Această atitudine de pot-face-față-loviturilor este extrem de importantă când ești la drum cu copiii.

În timpul unei vacanțe de schi recente, de exemplu, am fost trezită brusc de un telefon de la unul dintre cei mai vechi angajați, uluit de un articol minor care apăruse în acea zi la „Pagina șase",

pagina de bârfe din ziarul *New York Post*, care pretindea că membrii echipei mele au avut „întâlniri secrete", pentru a se plânge de programele prelungite și de alte probleme de la revistă. Deși știam că nu e adevărat și că toată zarva din jurul articolului va trece repede, ziua mea de așa-zisă relaxare a început oarecum prost.

După ce m-am ocupat de mai multe telefoane de la birou, într-un final i-am pregătit pe copii ca să urce pe munte pentru orele de schi, iar soțul meu și cu mine ne-am dus la orele noastre, de asemenea. Nici n-am făcut o treime din prima coborâre, că mobilul a sunat iar: era clinica de la stațiunea de schi, care mă anunța că fiul meu de 17 ani, Noah, își rupsese încheietura mâinii în timp ce făcea snowboard. Când goneam să-l văd și să-i iau medicamentele, am mai primit un telefon, în care mi se spunea că fata mea mai mică, Leilah, voma la centrul de copii, Camp Snowbird. Se deranjase la stomac.

Nu era tocmai ce visasem când am planificat vacanța la munte care trebuia să ne facă să uităm „de toate".

Lăsați copiii să se joace în mizerie

În multe momente din viețile copiilor noștri, nu le păsa dacă erau în Orientul Mijlociu sau în centrul Londrei. Nu voiau decât să se joace în noroi. Au petrecut ore într-un loc de joacă magnific din Londra, unde era comemorată prințesa Diana. Am văzut Londra *fără* muzee. Într-o excursie în Israel, acum câțiva ani, și-au petrecut tot timpul pe terenurile de joacă de acolo, în ciuda eforturilor mari ale ghidului nostru.

Uneori, veți vedea doar parcurile țării în care vă aflați, și trebuie să vă mulțumiți cu asta. Într-o excursie la Washington, D.C., copiii mai mici nu doreau decât să se joace în nisip — la propriu — în mall. Atât le trebuia! Și, bineînțeles, hotelurile sunt excelente pentru piscină, *room service* și ca să comanzi filme.

În loc să urmăm un itinerar rigid, am ales pur și simplu să mă bucur de șansa de a fi împreună ca familie. Vă puteți stresa mult mai puțin ca părinte, dacă puteți învăța și voi să vă bucurați de statul în nisip.

Soțul meu și cu mine încercăm să avem aceeași perspectivă legată de copii, în general. Nu-i forțăm prea mult într-o anumită direcție. Trebuie să se motiveze singuri. Din fericire, au cu toții o etică a muncii la școală foarte puternică: depășesc cu mult cerințele.

Un program vă poate ajuta oferindu-vă timpul liber pe care l-ați putea petrece unde doriți

Dat fiind numărul de mingi cu care jonglați pe drumul către casă sau spre birou, menținerea unui program vă poate ajuta. OK, deci știți că nu sunteți Dna Perfectă. Dacă reușiți să vă țineți de program, e posibil să scăpați de unele dintre elementele obișnuite de ratare și dezastru. De exemplu, dacă mergeți în același loc, în fiecare dimineață, pentru chifle sau pentru antrenament ori dacă vă programați anumite întâlniri-cheie la aceeași oră în fiecare săptămână, vă veți simți mai în siguranță, deoarece sunt mult mai puține probabilități ca lucrurile să se încurce.

Dacă urmați un program, nu trebuie să cheltuiți energie reinventând roata în fiecare zi, după ce v-ați trezit. Dar cerințele din cadrul programului nu ar trebui să vă ocupe prea mult din zi, sau veți ajunge să fiți prizoniera orarului vostru.

Un program poate instaura un obicei bun. De exemplu, dacă trezirea la 6:30 în fiecare zi, ca să aveți timp să mergeți la sală, devine un obicei, nu vă puteți imagina viața fără asta. Se integrează în programul vostru zilnic și dacă săriți peste acest obicei, nu vă simțiți bine. Este într-un fel o formă pozitivă de dependență.

Nu-mi place când am toată ziua programate întâlniri una după alta, deoarece, dacă ceva nu merge conform programului, nu mai am spațiu de manevră. Un program bine pus la punct vă oferă un moment de respiro între întâlnirile sau întrevederile importante și vă ajută să le gestionați pe toate, mai ales dacă luați în considerare că intră și copiii în ecuație.

Sunt multe lucruri legate de munca mea care nu pot intra într-un program. Ca director editorial al revistelor săptămânale care spun totul despre celebrități, sunt la mila știrilor și a dramelor din domeniu. Ca să nu mai vorbesc de faptul că vreun prieten sau părinte poate avea o criză, mai mică sau mai mare — o ceartă cu prietenul, un divorț răvășitor, două oferte de muncă grozave sau un diagnostic de cancer. În fiecare zi se întâmplă tot felul de chestii care vă solicită atenția și trebuie să vă adaptați. Să aveți cât mai multe lucruri normale într-un program bine stabilit, vă determină să faceți față situațiilor pe care nu le puteți controla.

Nu sunteți geanta voastră

În ciuda orarului meu bine pus la punct, habar nu am cum unele femei reușesc să se țină așa de bine de programele lor, sunt în picioare de cum se crapă de ziuă și reușesc să ajungă la întâlniri la micul-dejun pe la ora 8 dimineața cu părul uscat și manichiura perfectă.

Eu mai degrabă adorm după ce-a sunat alarma, apoi mă chinui să-mi pun lucrurile în geantă, inele, brățară, ceas, le arunc pur și simplu în portmoneu, pentru că nu am timp să le pun atunci. Am un inel care conține toate cele patru pietre prețioase ale copiilor mei, luate după ziua de naștere. Este posesia mea de preț.

Mai întâi alerg la sală și, de vreme ce nu am niciodată destul timp ca să mă aranjez pentru prima întâlnire, îmi pun accesoriile și mă machiez în taxi în drum spre birou. Pe lângă portmoneu, în geanta mea intră de-a valma dosarele de la muncă și hainele de la sală, prin urmare este departe de a fi o poșetă Hermès: arată mai degrabă ca un sac de antrenament și este plină până la refuz cu copii xerox și tăieturi din reviste cu diverse idei de articole; e atât de grea, încât căratul pe umăr până la birou reprezintă un antrenament în sine.

Redactorul-șef legendar de la *Vogue*, Anna Wintour, se pare că a spus odată că o femeie ar trebui să care numai o geantă mică plic, pentru că una mai grea purtată pe umăr poate strica linia hainelor. A mea nu este doar stricată, ci complet distrusă. Aș zice că în drum spre muncă arăt de parcă m-aș duce mai mult spre Ellis Island decât spre Fifth Avenue.

Important este ceea ce faceți și ceea ce sunteți, și nu dacă purtați cea mai șic geantă de sezon. Am lucruri mai importante de făcut dimineața decât să-mi pierd timpul cu alegerea celei mai potrivite genți atotîncăpătoare.

Asta nu înseamnă că nu este important să arătați bine: este. Dar nu este singurul lucru. Și nu vă trebuie acele poșetuțe de 1 500 de dolari pe care le poartă celebritățile sau o pereche de pantofi Manolos ca să arătați foarte bine. Sunt foarte multe imitații drăguțe, ieftine. Totul ține de atitudinea pe care o aveți.

Există femei cărora nu li s-a rupt niciodată tivul sau care nu vorbesc decât fermecător. Le-am văzut; chiar am întâlnit unele. Pur și simplu nu sunt ca mine sau ca voi. Noi, restul, vărsăm cafeaua, de obicei chiar lângă bluza albă care tocmai a fost scoasă din husa de la curățătorie. Chiar dacă nu ne putem schimba felul, putem învăța să ne protejăm și să ne pregătim pentru toate situațiile neprevăzute.

E bine să presupunem că dezastrul este mereu după colț; eu, de exemplu, sunt mereu pregătită, am o pereche de pantofi în plus la birou, în cazul în care tocurile de la cei pe care îi am se rup în mod neașteptat, așa cum mi s-a și întâmplat! Dacă anticipați mai multe dezastre din viața de zi cu zi și vă pregătiți în consecință, veți dormi mai bine noaptea.

Nu o să uit niciodată ziua în care urma să iau prânzul la restaurantul Four Seasons, locul unde se ia un „prânz forte" în New York, cu colegii mei de la *Us Weekly* — redactorul și directorul de la departamentul de frumusețe — și cu președintele companiei de parfumuri a lui Ralph Lauren. Eram în mijlocul unei dimineți agitate, prânzul urma să înceapă în 15 minute și nu puteam în niciun caz întârzia. Nici nu se punea problema să apar așa cum eram, cu machiajul șters și cu toate hainele negre pline de mici scame albe, misterioase, extrem de vizibile.

După ce mi-am luat ce trebuie într-o pungă de hârtie, mică, albă, m-am grăbit să mă întâlnesc cu colegii mei la lift. Odată ce am ajuns în mașina pe care o rezervasem pentru acea ocazie, mi-am descheiat haina, mi-am relaxat degetele de la picioare, am căutat în geantă rola de scame și am început să o mânuiesc de jos în sus pe haine.

Redactorul de la *Us Weekly*, Vicci Rose, era oripilat: „Ce faci?"

I-am explicat planul: în timp ce ei se vor duce la masă să facă prezentările cuvenite, eu mă voi duce la toaleta pentru femei ca să mă pieptăn și să mă machiez. În câteva minute am fost și eu la masă, zâmbind și prezentabilă; numai colegii și cu mine știam ce nebunie a fost ca să ajung acolo. Dacă viața mea ar fi fost mai puțin agitată, aș fi petrecut, poate, mai mult timp pentru imaginea mea, dar ar fi fost oare rezultatele mai bune? Mă îndoiesc.

Ca să păstrez un anumit standard în ceea ce privește imaginea mea, mi s-a părut folositor să păstrez anumite lucruri în

biroul meu de la serviciu, nu numai o pereche de pantofi de rezervă. De exemplu, am:

- o pereche în plus de ciorapi;
- mai multe farduri;
- o geantă drăguță cu care să ies la prânz, având în vedere că gențile pe care le car cu dificultate în fiecare dimineață nu sunt din cale afară de prezentabile;
- o rolă de scame;
- un spray antistatic;
- provizii de igienă feminină;
- o perie.

În plus, păstrez mai multe furculițe și cuțite, sare și piper pentru mese neașteptate. Am chiar și o jachetă de schi în dulapul de la birou, deoarece aparatul de aer condiționat răcește foarte mult aerul vara. Pentru că trebuie să mă duc la evenimente seara, am un uscător la îndemână în birou, precum și un top negru drăguț, în cazul în care vărs ceva pe mine în timpul zilei. Biroul meu este, de fapt, casa mea, departe de casă.

Un ghid cu lucruri esențiale pentru fetele stângace

Dacă nu puteți căra după voi toate aceste lucruri, trebuie cel puțin să le aveți într-un sertar din biroul de la serviciu.

Un pulover sau un tricou simplu, negru, cu decolteu în V, pentru a înlocui o altă bluză albă sau de culoare deschisă, care a atras ca un magnet cafea, ruj, sos de salată sau scuipat de bebeluș.

Chilot tanga. Ați crezut că v-ați uitat în oglindă ca să vă asigurați că nu se vede linia chilotului înainte de a merge la muncă — dar cine poate vedea la ora 7 dimineața?

Periuță de dinți și ață dentară. De luat cu voi în momentele când nu luați masa la birou. Verificați dacă nu aveți spanac între dinți *înainte* de a pleca din restaurant.

Scotch și ace de siguranță. Pentru tivuri care se desprind inoportun în mijlocul zilei.

O pereche în plus de pantofi negri eleganți. Sau oricare alții pe care îi puteți purta cu aproape orice din garderoba voastră, pentru a înlocui pantofii preferați ale căror tocuri s-au rupt la jumătatea pasului și v-au făcut să zburați prin cameră.

Aparat de ras și lame. Pentru ajustări rapide sub braț — în cazul în care ați uitat într-o dimineață că purtați o bluză fără mâneci.

O oglindă mică de mână. Purtați-o întotdeauna în geantă ca să vă îndepărtați rujul de pe dinți și ca să vă ștergeți murdăria adusă de vânt și lipită pe față.

Bomboane mentolate

Tampoane și absorbante suplimentare. Fiți pregătite și nu purtați haine albe când știți că urmează acea perioadă a lunii! Purtați câte unul din fiecare în poșetă și în geanta de antrenament.

Prosop de mână. De ce se întâmplă ca, atunci când încercați să ștergeți petele cu prosoape de hârtie din baia biroului, rămâneți și cu pata, și cu bucăți din prosoapele de hârtie împrăștiate peste tot? Folosiți mai bine un prosop de mână.

Pantofi fără toc confortabili sau tip sport și șosete. Pentru a parcurge pe jos distanțe lungi prin oraș în cazul în care sunt greve, blocaje sau când traficul e foarte aglomerat.

Umbrelă. Bineînțeles că plouă mereu când nu trebuie, deci trebuie să aveți una la îndemână. Dar fiți pregătită să o înlocuiți, pentru că știți că o veți uita pe bancheta din spate a unui taxi sau autobuz ori la o întâlnire, fără să vă dați seama. Dacă puteți, cumpărați mai multe.

Lanternă și baterii. Cine știe că o ramură de copac a putut tăia energia în jumătate din Statele Unite, plus o parte din Canada? Data viitoare veți fi pregătită.

Plasture și Advil

Au fost momente când am crezut că viața mea depinde de niște ace de siguranță, la propriu și la figurat. Și ce e rău în asta? O persoană înțeleaptă mi-a spus odată: „În interior, poate ești o femeie epuizată, al cărei tiv este ținut de un ac de siguranță sau de scotch, dar ține minte că singura persoană care știe acest lucru — sau căreia îi pasă — ești tu. Secretul tău este în siguranță atât timp cât nu mergi la megafon să strigi: ‹‹Sunt o dezordonată!››"

Și odată ce puneți la punct partea exterioară, vă veți simți în siguranță și în interior, de asemenea.

Nu uitați de dragoste

În ultimul rând, dar nu cel din urmă, mai există o problemă cu care ne confruntăm toate pe frontul de acasă — cum să păstrăm dragostea vie cu iubitul sau soțul, chiar și în mijlocul nebuniei pe care o implică viața de familie. Cum rămâneți îndrăgostiți?

În primul rând, trebuie să vă căsătoriți cu persoana care dorește să fie, într-adevăr, cu voi, care este îndrăgostită nebunește tot atât pe cât sunteți și voi, care nu vă cere să jucați un anumit rol, nu vă consideră un trofeu, un substitut de mamă sau o păpușă

decorativă. Aceasta este persoana cu care puteţi avea o viaţă plină, acel om care crede că a făcut o afacere bună în ziua în care s-a căsătorit cu dumneavoastră! Şi trebuie să simţiţi la fel în această privinţă.

Dacă sunteţi în căutarea unui tip cu un cont bancar consistent — dacă acesta este motivul pentru care îl alegeţi, iar el vă alege considerând că sunteţi o pereche bună din punct de vedere „social" sau pentru că vă potriviţi fizic — atunci acceptaţi că nu veţi avea o căsnicie minunată, plină de nebunii. Puteţi avea o căsnicie care continuă să funcţioneze, dar care va fi mai mult că un parteneriat de afaceri. Nu este alegerea pe care aş face-o eu, dar sunt femei care pot trăi astfel şi pentru ele este în regulă.

Deci cum păstraţi dragostea vie? Ar fi bine să vă căsătoriţi cu cineva cu care împărtăşiţi aceleaşi ţeluri, idealuri şi hobby-uri. De exemplu, soţului meu şi mie ne place să petrecem timp împreună pentru că ne plac aceleaşi lucruri. În ciuda faptului că suntem părinţii a patru copii şi că facem faţă unor programe de muncă solicitante, nu trăim în realitate vieţi paralele. Ne place să ieşim împreună. De-abia aşteptăm să schiem, să campăm sau să facem excursii în canoe; să grădinărim, să ne plimbăm, să mergem cu bicicleta şi să gătim împreună. Este uşor pentru noi să ne amuzăm. Şi asta ţine relaţia vie şi ne oferă şi mult timp de discuţii. Ne respectăm şi ne apreciem enorm reciproc.

După 22 de ani, soţul meu şi cu mine ne iubim cu adevărat în continuare. Bineînţeles că ne mai supărăm unul pe altul. Uneori ne mai şi certăm. Cred că este OK să te certi, de vreme ce nu faci asta *tot* timpul. Trebuie să spuneţi tot ce aveţi pe suflet. Dacă sunteţi supărate, nu este bine să ţineţi în voi.

Dar, pe de altă parte, nu suntem ranchiunoşi şi ne iertăm foarte repede. Există cupluri care nu-şi vorbesc timp de două săptămâni. Noi nu am fi avut niciodată patru copii, iar căsnicia noastră nu ar fi rezistat timp de 22 de ani, dacă am fi acţionat

în acest fel. Nu cred că vreunul dintre noi a avut vreun moment serios în care a crezut că ne vom despărţi.

Soţul meu şi cu mine rareori avem timp pentru aşa-zisele weekenduri de evadare — poate o dată la cinci ani. Aici intervine vina mea personală. Nu mă simt vinovată că merg la muncă în fiecare zi, dar nu-mi place să-mi las copiii singuri în timpul weekendurilor. Nu vreau vacanţe fără copii. Îmi aduc aminte când părinţii mei plecau în vacanţe fără noi; nu ne plăcea să fim lăsaţi deoparte.

Cred că şi soţul meu simte la fel, chiar dacă stă mai mult pe-acasă. Nici lui nu-i place să plece fără copii. Nu trece o noapte fără ca un copil, doi sau trei să nu doarmă cu noi. Suntem aşa de obişnuiţi acum cu acest lucru, încât nu ştim ce ar fi viaţa noastră dacă am sta o săptămână fără ei!

Obişnuiam să lucrăm până târziu şi apoi să ieşim la cină, doar noi doi. Bănuiesc că e ceea ce se cheamă o întâlnire amoroasă de noapte. Acum, de vreme ce lucrez la reviste săptămânale, termenele-limită permanente îngreunează lucrurile. Vreau doar să fiu acasă când pot. Prefer să iau o cină romantică acasă, după ce culc copiii, chiar dacă este la ora 10:30 sau chiar la 11 noaptea.

Un alt motiv pentru care căminul nostru funcţionează în mijlocul haosului vieţii cu patru copii este acela că soţul meu şi cu mine nu avem ceea ce eu numesc probleme de control, mai precis, niciunul dintre noi nu încearcă să-l controleze pe celălalt. Cred că este mare lucru. La multe cupluri, există probleme de control care se leagă în mod ciudat şi de bani. Noi avem numai conturi bancare comune. Ce câştig eu e al lui; ce câştigă el este al meu. Şi, în cazul meu, eu sunt cea care câştigă pâinea de mai mulţi ani, dar nu am dat niciodată importanţă acestui lucru.

El are grijă de facturile casei. Ia câţi bani îi trebuie. Nici măcar nu mă uit. Şi cred că aşa trebuie să fie. Dacă vă veţi certa şi

veți împărți banii, vă veți ciondăni cu privire la cine și ce a cheltuit în acea săptămână, atmosfera poate deveni nocivă. Dacă aveți un buget, atunci sunteți amândoi pe acel buget — și am fost și noi de multe ori. Și încă mai suntem.

Bineînțeles, trebuie să vă căsătoriți cu cineva în care aveți încredere din punct de vedere financiar, care nu se va duce să vă golească tot contul bancar. Totul se reduce la încredere. *Dacă nu aveți încredere, veți încerca să controlați.* Și unde este bucuria de a trăi în acest fel?

Viața plină, deși uneori debordează de nebunie veselă și dezordine, este singura care merită trăită.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 6

Nu puteți fi grozavă pentru toți: țineți-vă de misiunea voastră

În această etapă din viață, știu că nu-i pot face pe toți fericiți. Dacă cititorii revistelor mele sunt fericiți, dacă șeful meu este mulțumit de performanța mea, dacă familia mea este sănătoasă și îngrijită, atunci orice altceva este deja pe planul doi.

Fetele sunt crescute în continuare să fie „drăguțe". Când intri în lumea muncii, tot vrei să fii plăcută. **Adevărul este că este mai important să fii o persoană bună, decât să fii o fată bună — să fii cineva care va face ceea ce crede că este corect, chiar dacă aceasta nu duce la o popularitate imediată printre colegi.** Nu puteți mulțumi toți oamenii, tot timpul, nici nu ar trebui să tindeți spre acest lucru.

Eu scot oamenii din sărite. De exemplu, imediat ce am ajuns la revista *Flare*, în Canada, și am început să-i modific forma și să reconcep publicația, am început să fac niște pași înapoi. Era prima mea experiență cu angajatori care își dădeau ochii peste cap. Multor oameni le e frică de schimbare și nu vor face modificările necesare pentru a se adapta la un management nou sau la alte scopuri. Când schimbați un produs, uneori trebuie să schimbați personalul care produce acel produs. Am fost obligată să le spun multor oameni să plece, ceea ce nu este niciodată o sarcină plăcută. Dar aveți propria misiune și trebuie să o îndepliniți.

Mă duc în locuri unde alții nu vor să meargă — sau nu îndrăznesc. Nu-mi spun mie însămi: „O să-i pun pe toți la treabă." Nu sunt genul căreia să-i placă să agite lucrurile prin natură, dar

pentru că de obicei sunt angajată să „repar" o situație și să îmbunătățesc rezultatele, inevitabil zgâlțâi starea de fapt.

Când faceți ceea ce credeți voi că este lucrul corect pentru slujba voastră, nu vă puteți face probleme de șoaptele care se aud prin spate pentru că schimbați modul în care au fost făcute întotdeauna *lucrurile*. Adunați-vă aliații. Rămâneți puternică. Găsiți angajații care vă vor ajuta să ajungeți la rezultatele dorite. Aduceți-vă aminte că nu puteți câștiga concursuri de popularitate dacă scopul vostru este de a face ce vrea șeful. El este singurul pe care trebuie să-l mulțumiți.

Atât timp cât șeful vostru este mulțumit, atât timp cât aveți aprobarea acestuia sau semnătura sa, puteți continua în siguranță. Trebuie să vreți să vă asumați responsabilitatea acțiunilor voastre, chiar dacă acestea creează mare agitație. Dacă sunteți absolut convinsă că acționați în numele celor mai bune interese ale companiei, iar șeful vă sprijină, atunci faceți-o!

Mustrarea

Îmi aduc aminte cu claritate cum mă jucam afară, când eram mică, în suburbiile orașului Toronto. Cred că aveam șapte sau opt ani. Eram cu câțiva copii din cartier și băteam la ușile oamenilor, iar apoi fugeam și ne ascundeam. Sunam și o luam la goană. De obicei, nimeni nu era acasă. Totuși, la o casă, o femeie bătrână a deschis ușa imediat. Toți ceilalți copii au fugit, dar eu nu m-am mișcat. Am înțepenit acolo, privind-o direct în ochi. Dintr-un motiv oarecare, am simțit că nu puteam alerga, pur și simplu; a trebuit să fiu mustrată pentru ceea ce făcusem cu toții.

Femeia m-a privit în ochi și a strigat: „*Ce* faci?"

Am spus că îmi pare rău. A țipat la mine câteva minute spunându-mi că făceam un lucru rău, că în general copiii nu ar trebui să se poarte așa — și cum îndrăznesc să-i stric ziua și așa

mai departe. Eu am stat pur și simplu nemișcată, mi-am cerut scuze din nou și am ascultat-o. Nu puteam fugi. Am simțit responsabilitatea de a face față consecințelor acțiunilor noastre.

Trebuie să fiți pregătiți să fiți mustrați dacă vreți să evoluați și să vă asumați responsabilitatea. Când sunteți presată, trebuie să luați cele mai bune decizii în interesul companiei sau afacerii, iar acest fapt nu vă va aduce întotdeauna popularitate.

Când faceți schimbări, urmează să primiți mulți critici. Unii oameni se simt constrânși numai la acest gând; în cel mai bun sau rău caz, pe mine astfel de îngrijorări nu m-au ținut niciodată în loc. În ceea ce mă privește, dacă sunt angajată să fac o treabă, atunci preiau misiunea și accept să îndur totul pentru a duce treaba la bun sfârșit. Stabiliți-vă niște țeluri, chiar dacă nu le puteți atinge peste noapte.

Dacă vreți să realizați ceva, e posibil să călcați pe bătături câteva persoane. Este important să fiți într-un domeniu care vă place, pentru că vor urma zile grele. De exemplu, oricine a lucrat cu regizori de film de top spun că pot fi foarte dificili. Dar când stați acolo, în public, bucurându-vă de un film grozav, vă pasă? Nici relația dintre distribuție și regizor nu are niciun efect asupra facturilor de la casă. Uneori, trebuie să rog oamenii să lucreze peste program. Când schimbați o revistă sau începeți una nouă, munciți cu adevărat din greu. La o revistă săptămânală, lucrați mai mult peste program decât la una lunară. Dar nu am fost niciodată mai exigentă cu personalul meu, decât am fost cu mine. Și lucrez cot la cot cu ei. Dacă ei muncesc din greu, și eu muncesc din greu.

Nu vreau niciodată să jignesc pe cineva. Nu am fost niciodată genul care țipă și nici nu vreau să umilesc vreodată oamenii. Dar voi cere personalului să facă cea mai bună treabă pe care au făcut-o vreodată. Și dacă oamenii muncesc din greu, reușesc până la urmă. Dacă fac o treabă bună, vor fi promovați, vor face

mai mulți bani și, în schimb, își vor crea mai multe oportunități pentru ei.

Insistați asupra lucrurilor în care credeți și veți obține rezultate

Îmi plac cititorii mei. Sunt oamenii pe care vreau să-i mulțumesc, și nu-mi pasă cine sunt. Sunt bucuroasă că-i am, indiferent dacă locuiesc într-o rulotă sau în Park Avenue. Sunt extrem de recunoscătoare oricui vrea să citească vreuna dintre revistele mele. Sunt foarte fericită să fiu aleasă de cititorii mei, vreau să am vești de la ei și să aflu ce-i interesează. Sunt oamenii în fața cărora răspund.

Când am mers la *Glamour*, toată lumea a presupus că am realizat o revistă mai sexy acolo, pentru că vânzările au crescut, iar oamenii au presupus că doar asta știu să fac, venind de la *Cosmo*, unde misiunea mea era să redefinesc vampa. Personalul meu a mărit conținutul sexual al revistei, dar numai în mică parte. Am scris mai multe articole despre relațiile cu bărbații și despre problemele sexuale, pentru că cititorii voiau mai multe pe această temă. Când am ajuns acolo, am simțit că cei de la *Glamour* aveau o atitudine anti-bărbat. Bărbații erau dușmanii; existau ca să vă rănească, să vă jignească și să vă folosească. Am simțit, pe de altă parte, că majoritatea femeilor doreau o relație bună cu un bărbat — o relație frumoasă, pozitivă. Astfel, *Glamour* a devenit mai prietenoasă față de bărbați; alții au văzut în această schimbare o trădare a feminismului, dar eu încercam doar să creez o nișă mai mare și mai populară pe piață pentru revistă.

În același timp, personalul meu și cu mine am încercat să scriem articole fabuloase despre problemele femeilor. Eram primele care vorbeam despre situația critică a femeilor care trăiesc sub regimul taliban în Afganistan, în 1999. *Glamour* era — și încă

este — singura revistă pentru femei care are o pagină editorială, iar primul meu editorial era despre femeile din Afganistan care sunt tratate groaznic sub legea talibană. În articol le încurajam pe femeile americane să lupte pentru drepturile acelor femei, care nu puteau merge nici la școală. Am devenit partenerii organizației Feminist Majority pentru a aduce la cunoștința presei americane această problemă, am lucrat cu Mavis Leno, soția lui Jay Leno, care depunea eforturi pentru a determina guvernul american să constrângă regimul din Afganistan să îmbunătățească viețile femeilor din această țară.

În plus, am trimis reporteri în Kosovo pentru a le lua interviuri femeilor tinere — de aceeași vârstă cu cititoarele noastre americane — care trăiau în campusuri de refugiați în timpul războiului cu sârbii. Educate, cunoscătoare a mai multor limbi străine, aceste femei erau deseori specializate într-o profesie. Voiam ca toți cititorii noștri să înțeleagă că „sunt acolo, pentru numele lui Dumnezeu". Am scris, de asemenea, și despre mutilarea genitală a femeilor în Africa. Am fost foarte mândră când, în urma acestor relatări, *Glamour* a câștigat un premiu Amnesty International pentru articolele apărute în revistă despre problemele femeilor.

La *Glamour* am investigat și cum erau tratate femeile acasă — de exemplu, ce tratament dur au primit, în special în privința legislației despre droguri, deoarece nu aveau informațiile necesare ca să negocieze o înțelegere și sentințe mai ușoare. Am ajutat concret la scoaterea a patru sau cinci femei tinere din închisoare. Am scris despre o femeie care era în închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese și am inițiat o campanie de scriere a unor scrisori în numele ei. În alt caz, am aflat de o femeie de 40 de ani din California care făcuse deja 12 ani din pedeapsa, fără drept de eliberare condiționată, dintr-o sentință de 24 de ani

primită pentru că l-a ajutat pe fostul său soţ, traficant de droguri, să obţină banii pentru cauţiune.

I-a trimis bani în Germania — unde acesta trăia după ce s-au despărţit şi unde a fost şi arestat — dintr-un cont bancar despre care îi spusese el. După ce a făcut acest lucru, agenţii federali au pus mâna pe ea şi au considerat-o complice la infracţiune. În naivitatea ei nici măcar nu ştia că fostul ei soţ devenise partener într-o afacere de producţie de droguri şi de vânzări în străinătate. În acea perioadă, statul în care locuia, California, avea nişte legi foarte dure în privinţa drogurilor, asemănătoare cu legislaţia lui Rockefeller din statul New York. Judecătorul chiar şi-a cerut scuze de la această femeie, care atunci avea 28 de ani, pentru că a trimis-o la 24 de ani de închisoare pentru o greşeală.

Cititorii de la *Glamour* au devenit avocaţii ei şi au creat un site web pentru cauza ei. După ce preşedintele Bill Clinton a graţiat-o, a venit în biroul nostru şi am făcut o poză cu ea şi cu toţi membrii personalului. Ne-a mulţumit şi ne-a explicat că şi-a dorit mereu cu disperare să aibă copii. Era încă destul de tânără ca să conceapă; dacă ar mai fi făcut închisoare încă 12 ani, ar fi fost prea bătrână ca să mai aibă copii când ieşea de la închisoare. De-abia îmi puteam înăbuşi lacrimile în timp ce o îmbrăţişam.

I-am scris preşedintelui Clinton şi despre alte cinci femei care fuseseră, de asemenea, implicate în infracţiunile legate de droguri ale iubiţilor lor şi, ca urmare, primiseră nişte condamnări foarte dure. Preşedintele Clinton le-a graţiat pe toate cinci chiar înainte de terminarea mandatului. Mai generos de atât nu se poate!

Pe de o parte, am fost calomniată în presa din New York pentru că am făcut din revista *Glamour* o revistă sexy; pe de altă parte, oamenii, care chiar citeau revista şi au văzut genul de articole pe care le făceam, au simţit că meritam premiul Amnesty International. M-am concentrat pe ceea ce am crezut că erau

cele mai bune interese ale cititorilor mei și nu am băgat în seamă negativiștii, care nu puteau vorbi decât despre replicile „sexy" de pe copertă.

Chiar dacă nu obțineți rezultate imediat, continuați să perseverați

La *Us Weekly* am fost criticată, de data aceasta pentru că făceam un nou tip de jurnalism de mondenități. Revista fusese tradițională și orientată către divertisment înainte să ajung eu, ceva în genul *Entertainment Weekly*. Celălalt concurent principal, *People*, prezenta stilul persoanelor celebre și gafele într-o secțiune mică cu fotografii în prima parte a revistei, avea și câteva articole micuțe despre celebrități, dar în mare parte era vorba despre oameni obișnuiți. Mi-au plăcut întotdeauna revistele europene și britanice care se bazau exclusiv pe viețile starurilor și care aveau o mulțime de fotografii comice de la un cap la altul. Știam că vom avea o piață de desfacere pentru o publicație de acest gen și în SUA.

Am făcut din *Us Weekly* o revistă săptămânală de știri despre celebrități, care avea și o parte de divertisment, dar care se concentra mai mult pe viețile și pe aspectul fizic al starurilor. Am scos în evidență stilul lor vestimentar, aspectul lor fizic, casele în care locuiau și cum arătau când nu se aflau pe ecranele televizoarelor sau în fața camerei de filmat. Asta voiam să citesc, și la fel și cumpărătorii mei. Intuitiv, știam că cititorii mei voiau să vadă cum arată și cum se comportă celebritățile în viața de zi cu zi.

La televizor, existau deja emisiuni precum *Lifestyles of the Rich and Famous* și *Access Hollywood*. Echivalentul pur și simplu nu exista în domeniul revistelor. Pe mine mă interesau stilurile de viață, aspectul fizic și poveștile de iubire ale persoanelor bogate și faimoase de la Hollywood. Când spun „Hollywood", nu mă

refer la un loc, ci la o lume. Deși cititorilor le plăcea ce făceam noi la *Us Weekly,* iar tirajul continua să crească, am fost din nou criticată pentru că am coborât standardele jurnalistice, deoarece nu produceam o revistă cu un format tradițional, în care articolele să se înșire unul după altul.

Acum știrile despre celebrități sunt așa de impregnate în cultură, încât nimeni nu-și mai aduce aminte cum ne țineam respirația citind dacă Brad și Angelina se vor căsători în final. Când Tom Cruise se logodește, devine știrea principală nu numai în *Star* și *People,* dar și la emisiunea *Today* și la CNN. La tarabe, interesul față de celebrități este un fenomen care a explodat în ultimii patru ani: unul dintre cinci dolari cheltuiți pe reviste merge acum către achiziționarea unui săptămânal despre celebrități.

Am fost criticată pentru realizarea unor publicații care creează dependență la fel ca dulciurile: să le citiți este ca și cum ați mânca o cutie uriașă de bomboane în fiecare săptămână. Am fost criticată pentru că am introdus articolele mai scurte ori din cele exemplificate cu poze și grafice și pentru că am pus fiecare bucățică din viața unei celebrități sub microscop. Despre *Star* s-a spus că e „un alt tip de revistă porno".

Ei bine, dacă e atât de incitantă, încât oamenilor le place să o citească, nu pot fi nemulțumită. Cred că este un compliment faptul că, într-adevăr, creează dependență. Intenționez să ofer cititorului ce vrea să citească și ce vreau eu să citesc, ce este haios, amuzant și/sau folositor.

Și *Star,* revista pe care am monitorizat-o, poate scrie despre o mare celebritate, are articole care vă pun în temă cu criza căsătoriei dintre Brad și Jen, cu sarcina lui Britney, logodna lui Ben Affleck cu Jennifer Garner sau cu povestea de dragoste dintre Angelina și Brad, folosind mai multe surse și practicând un jurnalism serios. Trebuie să sărim peste o ștachetă foarte înaltă ca să

putem publica un articol. Trebuie să ne asigurăm că știrea este adevărată.

Recent, când un intervievator de la o televiziune m-a întrebat dacă eram responsabilă pentru moartea jurnalismului serios, am râs pur și simplu. „Ei bine, am spus, eu nu văd nicio moarte a jurnalismului serios. Atât *New Yorker,* cât și *Atlantic Monthly* au avut vânzări care au depășit recordul în 2004. Merg foarte, foarte bine."

Și redactorul-șef Joe Dolce și întreaga sa echipă de la *Star* iau foarte în serios ceea ce facem. Poate celebrităților nu sunt un subiect serios în sine, dar noi le abordăm în mod serios. Ne asigurăm că articolul nostru este excelent, exact și că a fost verificat. Trebuie să ne construim credibilitatea. Cu fiecare număr, *Star* devine din ce în ce mai credibil și și-a câștigat deja reputația de a prezenta știrile înaintea tuturor concurenților săi.

Sus, jos și tot ce este între

De ce nu puteți alege ce vreți să citiți? De ce trebuie să vă simțiți prost sau inferior, deoarece vreți să citiți ceva care vă distrează, vă amuză sau vă informează despre un subiect nu prea serios? Nu văd nicio crimă în asta. De fapt, cred că este sănătos. Oamenii au nevoie să se relaxeze. Au nevoie de puțină distracție în viețile lor. Au nevoie să evadeze pentru câteva minute. Femeile evadează în *Star,* așa cum bărbații evadează în paginile de sport. Și simt aceeași nevoie de a ține pasul cu gafele starurilor ca și bărbații de a cunoaște ultimele scoruri.

Și doar faptul că o femeie — sau un bărbat — citește *Star* nu înseamnă că nu citește și literatură. Toți avem fațete multiple ale personalității, precum și aspecte multiple ale vieților noastre. Este amuzant să amestecăm ce e sus cu ce e jos și ce e ieftin cu ce e scump. Este ca și cum ai purta un tricou de la Gap cu o fustă Gucci.

Datorită televiziunii prin cablu și a influenței răspândite a internetului, ca să nu mai vorbim despre reviste și ziare, știm cu toții multe lucruri despre celebrități, deci putem cu toții să bârfim despre ele. Avem un subiect comun despre care să discutăm: fie că locuiți în Florida sau Utah, știți despre Brad Pitt. Pentru a ajunge în arena publică în ziua de azi, trebuie să fii o celebritate într-un domeniu, fie ești George W. Bush sau Britney Spears, fie un doctor celebru care face o descoperire majoră. Este vorba despre personalități mari, despre a afla cine sunt *cu adevărat* și ce au făcut efectiv în carierele lor.

Coperțile care au făcut pe toată lumea să vorbească despre noua revistă *Star* conțineau povești despre schimbările uriașe ale celebrităților. Cititorii noștri le adoră. Cred că aceste articole umanizează celebritățile și-i fac pe cititorii noștri să se simtă cu mult mai bine, întrucât pot vedea că celebritățile nu sunt perfecte. Nici măcar nu au un expert în coafuri sau machiaj corporal complet în fiecare zi. Pfui!

În ultimul rând, cred sincer că *Star* și celelalte săptămânale despre mondenități contribuie mai mult la construirea carierelor celebrităților decât orice altceva. Le oferim o publicitate fabuloasă. Îi facem pe cititorii noștri să devină interesați de ei și de viețile lor. Starurile de film s-au confruntat tot timpul cu interesul publicului față de viețile lor. Și au făcut acest lucru din 1920, era filmelor mute. Dacă nu ar fi făcut-o, nu ar fi fost staruri de cinema.

La *Star* nu cumpărăm de obicei fotografiile celebrităților — decât ocazional. Și sunt, desigur, lucruri pe care nu le-am cumpăra, precum pozele acelea făcute de paparazzi, niște fotografii luate de la o distanță mare cu staruri care se bronzează fără sutien pe o barcă sau din cele care iscodesc casele celebrităților. Nu facem poze copiilor celebrităților fără părinții lor sau în timp ce

se află la școală. Nu cumpărăm fotografii ale celebrităților făcute în mod nechibzuit. Există limite, iar noi le respectăm.

Nu există nimic perfect

În afacerea cu reviste, reacția cititorului este esențială. Când eram la *YM* am avut discuții cu un grup de adolescente. La fiecare două săptămâni, invitam o clasă, sau doar un grup de fete, și vorbeam cu ele despre ce le plăcea și ce nu. Într-o discuție despre modele, fetele au spus: „Ne-am săturat să citim despre modele perfecte, cu piele perfectă, picioare perfecte și nu mai știu ce perfect. Vrem să auzim de modele care se trezesc cu coșuri mari pe nas. Vrem să auzim de manechine care cad la o prezentare."

Echipa mea și cu mine ne-am gândit că acestor fete le plăcea când modelele erau puse în situații jenante în mod public: le făcea pe cititoare să fie mai puțin nefericite din cauza propriilor imperfecțiuni. Deci am creat o rubrică unde cititorii puteau istorisi despre anumite momente jenante. Donald Robertson, directorul de creație de la *YM*, și cu mine ne-am dus să vedem filmul *Say Anything*, unul dintre cele mai bune filme despre adolescenți din toate timpurile. Așa că am ales să folosim acest titlu pentru rubrica noastră. Până la sfârșitul săptămânii în care a apărut prima rubrică, am primit mii de scrisori de la cititori, care ne-au împărtășit momentele lor jenante.

E clar că am atins un punct sensibil. „Say Anything" a devenit cea mai populară rubrică din revistă. Nimeni nu mai văzuse ceva asemănător până atunci. Le-a făcut pe cititoare să se simtă mai bine cu privire la niște lucruri îngrozitoare, precum ar fi sfoara de la un tampon care atârna din chilotul costumului de baie ori un strănut care i-a scos mucii din nas în fața tuturor. Am riscat cu un articol nou care părea să placă cititorilor și a meritat.

Vânzările de la tarabe și abonamentele s-au înmulțit din ce în ce mai mult.

Și s-a dovedit că aveam dreptate. Ideea noastră a dat roade pe piață, iar când s-a întâmplat acest lucru, concurenții noștri au început să copieze rubrica. Acum aproape orice revistă de adolescenți are una asemănătoare.

Cititorul revistei *Marie Claire* a fost motivat de modă, dar era un tip de modă diferit de genul care era atunci pe piață. Am arătat nenumărate feluri de a arăta bine, atât cu lucruri scumpe, *cât și* cu un buget mai modest. Până atunci, revistele de modă nu prezentaseră alternative ieftine la propunerile scumpe ale designerilor. Și am inventat rubrici precum „Extravagant *vs* economic"; „Articole de bază la mai puțin de 100$"; „Toate articolele esențiale pentru garderoba de toamnă pentru mai puțin de 100$"; și „Cum să porți un costum în 7 moduri diferite."

Totul se rezuma la a prezenta moda în termeni foarte practici, pentru că *pe asta* se fixase cititoarea — cum să i se potrivească moda. Nu era chiar reinventarea roții, dar în acea perioadă era ceva inovator.

Până atunci nu se prezentase într-un mod foarte serios, în nicio revistă de modă importantă, cum se poate obține un aspect foarte în vogă cu bani puțini. Asta se întâmpla pe la începutul anilor '90, înainte de *In Style* și de revistele de cumpărături precum *Lucky*. Revistele de modă din acea perioadă — *Vogue*, *Harper's Bazaar* și *Elle* — făceau prezentări de modă tradiționale, ședințe foto fie în studio cu manechine, fie în aer liber. Nu făceau multe poze din prim-plan cu îmbrăcămintea, accesoriile și produsele de înfrumusețare. La *Glamour*, echipa mea a extins rubrica „Așa da — așa nu" în toată revista. Când am venit eu, „Așa da — așa nu în modă" se limita a fi pe ultima pagină. Am aflat la o zi după sosirea mea în redacție că această rubrică, în alb și negru, a fost de fapt trucată: echipa nu se ducea propriu-zis

pe stradă ca să pozeze oameni adevărați. Multe instantanee erau făcute folosind membrii echipei. Așa că am schimbat acest lucru, am fotografiat color oameni adevărați și am avut cel puțin o prezentare completă în fiecare număr. Prin extrapolare, am realizat niște rubrici în care explicam ce trebuie și ce nu trebuie făcut în viețile amoroase și tot așa. Am extins conceptul de „așa da-așa nu" în toată revista. Apoi, la fiecare câteva numere, aveam o rubrică foarte mare, pe mai multe pagini, de modă sau de frumusețe, în care se regăseau deseori teme precum „denim", „haine" și „coafuri".

Celălalt lucru care chiar a funcționat pentru *Glamour* a fost că era singura revistă în acea perioadă care era atentă la „respectarea siluetei" — cum să vă îmbrăcați conform tipului *dumneavoastră* de siluetă: cum să găsiți blugii potriviți pentru tipul *dumneavoastră* de corp, cum să alegeți fusta potrivită și care sunt măsurile potrivite în ansamblu. Aceste articole răspundeau anxietăților cititoarelor legate de siluetă și le ofereau sugestii despre cum să arate cel mai bine. Cifrele de vânzări au crescut foarte mult.

Când eram la *Us Weekly*, îmi plăcea să mă uit la fotografiile celebrităților făcute în timpul activităților lor obișnuite — când iau un tichet pentru parcare, când își ridică hainele de la curățătorie, când își duc gunoiul, când țin o tavă cu cafea de la Starbucks, când își dau copiii în leagăn. Am considerat că este fascinant să vezi că celebritățile sunt exact ca noi. Așa că am venit în fiecare săptămână cu acel articol denumit „Starurile sunt exact ca noi", și a mers.

Am inventat și „Bâzometrul", care măsura ce se mai zvonea — ce era nou și despre ce se vorbea. Am introdus niște albine mici pe post de instrument de evaluare; dacă ceva chiar avea o bază adevărată, putea ajunge la cinci albine, ceea ce reprezenta o știre foarte „fierbinte". Alte articole populare includeau „Știri

săptămânale din toată lumea", care era ca un punct de plecare la o revistă, și „Sosiile celebrităților", prezentând asemănări între celebrități și politicieni sau chiar câini.

Deoarece la început, pe când eram la *Us Weekly*, uneori nu aveam acces la povestea reală din interior, improvizam. Dacă un cuplu celebru se căsătorea, ne jucam pe calculator cu fețele lor, ca să vedem cum vor arăta copiii lor.

Am avut dreptate când am bănuit că oamenii voiau să râdă și să se amuze. Ne-am axat pe celebrități tinere, spre deosebire de *People*, care avea un aspect mai învechit, mai tradițional.

Astăzi, există un număr din ce în ce mai mare de reviste de celebrități săptămânale. *Us Weekly* vinde aproape un milion de exemplare pe săptămână. *Star* vinde în jur de 900 000 de exemplare pe săptămână la tarabe și în plus avem 600 000 de abonamente. *People*, care există de mai bine de 30 de ani, încă mai conduce cu aproximativ 1,4 milioane de exemplare vândute la tarabe. Acum există o mulțime de trucuri pentru articole și vânzări la tarabe. Știrile despre celebrități sunt doar o parte din cultura noastră pop, ele fac parte deja din peisaj.

La *Star* am trecut de la formatul de tabloid la o revistă *glossy*. Femeile mai tinere, următoarea generație de cititori, aveau nevoie de *Star* și nu puteau fi convinse să citească un tabloid. Au început să o facă în momentul în care a devenit o revistă *glossy*, în aprilie 2004.

Să transform un tabloid într-o revistă *glossy* a fost poate cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în toată cariera mea. Oamenii aveau idei preconcepute legate de ce era de fapt *Star*, dar incredibila echipă a redacției le-a schimbat concepția. Realitatea era că, timp de 12 ani, *Star* tot scăzuse în vânzările către cititori de la tarabe; conținea foarte puțină publicitate; vârsta medie a cititorului era de peste 50 de ani; și când aveam întâlniri cu focus grupuri, oamenii îmi spuneau că au crezut că în revistă

se povestea despre extratereștri mici și verzi. Din toate aceste motive, *Star* trebuia să renască.

Acum am lansat un subprodus pentru *Star*, o nouă revistă de stil săptămânală numită *Celebrity Living*, care se axează pe case, modă, frumusețe, cumpărături, divertisment, dietă și sport, sănătate, călătorii — toate domeniile pline de strălucire din viața unei celebrități.

Țineți-vă de misiunea voastră!

Indiferent unde am lucrat, cert e că publicațiile au dus-o mai bine cu mine decât înainte să ajung eu acolo. Iar când am plecat, erau într-o formă mult mai bună. Uneori, îmbunătățirea a fost impresionantă; alteori a fost treptată. Dar întotdeauna a fost o creștere constantă.

Deși poate va trebui să-i enervați pe cei din jur pentru a vă îndeplini țelurile, trebuie, de asemenea, să-i apreciați pe cei care fac o treabă bună. Este important în lumea celor care lucrează să fii politicos, atent și să știi să te comporți atât cu cei de sus, cât și cu cei de jos. **Trebuie să tratați bărbații și femeile de la departamentul de corespondență cu același respect pe care-l arătați șefilor și asistentei șefului.** Oamenii de la toate nivelurile companiei pot contribui la succesul vostru.

Trucul este să fiți respectuoase și în același timp proactive, să aveți inițiativă și să nu lăsați alți oameni — în special pe cei care vă critică — să vă facă programul și să vă îndepărteze de la ceea ce știți că este calea bună pentru voi. Și trebuie să vreți să împărțiți faima și gloria cu oamenii care lucrează pentru voi. Lăsați-i pe cei care vă ușurează munca să știe cât de mult apreciați ceea ce fac. Niciodată să nu subestimați oamenii.

Pentru a fi un manager eficient în orice tip de afacere, nu puteți sta deoparte și doar să așteptați să fiți observați. Trebuie

să vă străduiți și să faceți pașii care vă vor duce acolo unde vreți să fiți. Nu vă puteți formaliza în lumea de azi. Concurența este prea mare.

Ca angajată, dacă aveți o idee sau o sugestie, fiți îndrăznețe și riscați. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca șeful să nu fie de acord. Dar, credeți-mă, majoritatea șefilor sunt impresionați de oricare angajat care vrea să progreseze.

Folosiți reacția negativă ca stimulent

Să arătați încredere în voi și-n ideile voastre este important, deoarece, odată ce ați început să obțineți un oarecare succes în viață, va trebui să faceți față detractorilor, oameni care se simt amenințați de entuziasmul, de ambiția și de energia voastră pozitivă. Va trebui să învățați cum să-i ignorați.

Nu lăsați detractorii să vă abată din drum. Cunoașteți deja vocile interioare nesuferite din capul vostru; detractorii sunt negativiștii și criticii din lumea exterioară, care sunt mereu pregătiți să vă avertizeze în anumite privințe sau să facă vreo remarcă negativă. Pot fi colaboratorii, colegii sau criticii din domeniul în care activați. Vă pot critica pe la spate sau în public. În orice caz, țineți minte că este mult prea ușor să fiți duri cu voi înșivă. Nu-i lăsați pe alții să se distreze.

De obicei, negativiștii își pierd entuziasmul la un moment dat sau se plictisesc și caută alte ținte mai valoroase.

Nu sunteți obligată să ascultați comentariile negative sau descurajatoare ale oamenilor; nu sunt medicamente de genul „bune pentru dumneavoastră". Să absorbiți în mod constant lucruri negative despre voi vă va face în mod sigur să vă simțiți prost. Și de ce nu? Dacă cineva vă spune mereu că nu sunteți destul de bun să faceți asta sau asta, ori că modul vostru unic de

a face lucrurile este aiurit sau prostesc, deoarece este diferit, în cele din urmă, vă veți pierde motivarea și încrederea.

Dacă vă preocupați de vocile negative din interior sau exterior, vă veți împiedica singuri în realizarea țelurilor. Uneori, trebuie să nu mai vorbiți deloc cu oamenii care vă trag în jos, chiar dacă sunt colegi apropiați sau chiar membri ai familiei ori prieteni. Puteți oricând să închideți telefonul sau să nu fiți liberi pentru prânz.

Dar nu uitați adevărul, uneori dur, că detractorii nu sunt neapărat persoane dintr-un oraș îndepărtat, ci chiar cei mai apropiați oameni, cei care știu exact unde vă doare: colegii pe care i-ați întrecut; iubiții sau soții care vor să faceți parte din personalul de sprijin din viețile *lor*, și nu doamna care conduce lucrurile pe cont propriu. Pot fi părinții, frații, surorile sau oricine altcineva ale cărui visuri au fost poate zădărnicite și care nu suportă să vadă că vă merge bine.

Pe măsură ce câștigați mai multă încredere în voi înșevă, atât în carieră, cât și în viața personală, cu atât veți atrage un număr tot mai mare de detractori, deoarece cu cât vă va merge mai bine, cu atât veți fi o amenințare pentru oamenii care sunt mai puțin capabili și care gândesc și operează pe o scară mai mică.

Dacă lăsați acești oameni să câștige — indiferent cine sunt sau oricât pretind că vă iubesc —, nu veți fi niciodată fericite. Veți fi frustrate și deprimate. E o diferență mare între critica cu adevărat constructivă și atacurile negative, care distrug sufletul. Veți ști diferența imediat, în mod instinctiv. Încercați să vă concentrați în mod optimist, chiar și când nu este ușor.

Fiți numai urechi la aprecierile constructive

Excepția de la regula criticii este să ascultați oamenii pe care-i respectați și pentru care lucrați — cu alte cuvinte, șeful, clienții

și oamenii care cumpără produsele voastre. În acest caz, sunteți, într-adevăr, obligate să fiți atente la ce se spune. Uneori, un șef vă va critica în mod aspru doar pentru a se simți puternic și a vă face să vă simțiți ca o insectă strivită. Dacă acest lucru apare în mod curent în viața profesională, probabil trebuie să începeți să căutați un alt mediu de lucru, unul care să vă ofere mai multe oportunități și unde să nu fiți distrusă sufletește.

Totuși, nu toate criticile sunt negative, iar șeful vostru poate avea cele mai bune intenții în minte. Când el sau ea face o critică pozitivă, este important să fiți atente. **Nu puteți continua, dacă nu puteți trece peste defensivă suficient, încât să ascultați de critica pozitivă.** Este un punct important: trebuie să fiți absolut deschisă. Cuvântul de bază aici este *constructiv*. Voi și șeful vostru aveți același scop, așa că de ce să nu ascultați?

Iau în considerare critica dacă vine într-un mod pozitiv, în primul rând. Aproape întotdeauna, cineva care vrea să vă ajute începe cu ceva pozitiv: „Merge foarte bine acest aspect al slujbei tale. Dar hai să ne axăm astăzi pe ce putem îmbunătăți." Sau: „Văd că încerci să faci ceva cu adevărat, dar iată câteva moduri în care se poate și mai bine." Sau: „Vă apreciez eforturile, dar..." O persoană care critică în acest mod vrea să primiți critica într-un mod pozitiv; face foarte clară intenția sa de a vă ajuta.

Așa că ar trebui să ascultați cu atenție și să urmați sugestiile făcute în acest mod. Fiecare șef are modul său propriu de acțiune, iar voi trebuie să respectați acest lucru.

Nu reacționați cu scuze și într-o manieră defensivă când sunteți criticată. Mai bine, digerați lucrurile. Șeful nu vrea să vă audă motivațiile pentru care ați făcut ceva într-un mod care s-a dovedit a nu fi bun, vrea să audă *în schimb* că ați auzit cu adevărat ce a spus și că intenționați să acționați prompt.

Dacă vă e greu să auziți critici, respirați adânc și rezistați oricărei tentații de a fi nepoliticoasă sau extrem de emotivă. Dacă

nu vă puteți abține lacrimile, scuzați-vă și ieșiți afară ca să vă reveniți. Precizați șefului că nu el este motivul pentru care plângeți. Spuneți ceva de genul: „Uneori, mi-e greu să-mi controlez lacrimile, dar iau această conversație în serios. Lăsați-mă câteva minute și-o să revin ca să terminăm conversația."

Unele decizii costă

Să plec de la revista *Cosmopolitan* a fost cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată. Am știut pur și simplu că nu voi fi redactorul potrivit pentru *Cosmo* în următorii zece ani. În ciuda faptului că am avut succes acolo, nu mă vedeam având inspirație pe termen lung, așa cum aveam nevoie pentru a fi motivată să continui la nivelul următor. Am simțit că am o șansă mai bună să fac asta dacă mă mutam la *Glamour*, care mi se părea că mi se potrivește mai bine.

Chiar dacă aveți succes la slujbă, nu vă complăceți în această situație. Nu vă uitați misiunea. Uneori, trebuie să riscați și să vă mutați într-un loc unde perspectivele de dezvoltare pe termen lung sunt mai bune.

În lumea de azi, este uneori greu să descoperi unde este cel mai bun loc pentru voi ca angajat. Cum puteți arăta loialitate și, în același timp, să vă câștigați reputația de persoană puternică, de încredere, fără a deranja? Dacă nevoile sau dorințele voastre nu sunt aceleași cu ale șefilor companiei la care lucrați, nu veți fi tratată neapărat cu blândețe la plecare.

Când plecați, fiți corecte

Când decideți să plecați, faceți-o în cei mai buni termeni posibili.

- Planificați-vă tot atât de bine plecarea, precum obținerea postului.

- Lăsați totul bine organizat și dați un preaviz corect — un termen de cel puțin două săptămâni.
- Predați proiectele și explicați-le.
- Întrebați-vă șeful ce dorește să terminați înainte de plecare și apoi faceți-o. Să nu fiți de acord să rezolvați anumite chestiuni înainte de plecare, iar pe urmă să nu le mai faceți. Respectați ce ați spus că faceți.
- Aduceți-vă aminte că viața este lungă. Nu trebuie ca la plecare să vorbiți urât cu șeful sau despre companie.
- Nu vorbiți de rău compania, în general. Foștii angajatori *nu* sunt la fel ca foștii iubiți, chiar dacă și ei, de asemenea, v-au frânt inima.
- Chiar dacă sunteți supărate, nu lăsați să se vadă. Considerați munca o zonă fără resentimente.

Vreau să vă previn și să învățați din greșelile mele: dacă aveți un contract sau un angajament foarte clar cu o companie, nu încercați să vă retrageți înainte de sfârșitul termenului, în afara situației când aveți niște circumstanțe atenuante, precum ar fi o boală. Eu nu am avut o astfel de scuză; eram tratată bine și lucram cu o echipă grozavă. Nu ar fi trebuit să-mi supăr angajatorul de atunci. Am plătit un preț, așa cum veți vedea în următorul capitol. M-am înstrăinat de acei oameni dintr-o corporație importantă și acum nu mai pot schimba nimic — aceasta nu e niciodată o strategie bună.

Recunoașteți-vă greșeala, atunci când e cazul

Să nu vă fie frică să recunoașteți că — Doamne Dumnezeule! — ați făcut o greșeală uriașă. Ați plecat de la o slujbă grozavă în termeni buni și ați făcut un salt către un loc nou unde lucrurile nu

merg. Poate slujba nu este potrivită pentru aptitudinile voastre; poate funcția nu este chiar ce părea la interviu; poate nu sunteți de acord cu mentalitatea din cadrul companiei. În orice caz, vă este dor de fosta slujbă și de fosta companie — *e cam rău!* Dacă vreți să vă întoarceți, *nu mai stați pe gânduri!* Faceți-vă curaj și sunați-vă fostul șef. Dacă ați făcut o treabă bună acolo, iar postul mai este liber, există o șansă foarte mare ca fostul șef să fie încântat să vă primească înapoi. Directorul de imagine de la *Star*, Darren Walsh, a făcut exact așa când lucra cu mine la *Us Weekly*. A lucrat fantastic de bine acolo ca vice la departamentul foto. Apoi a fost ademenit de o agenție de fotografie. A fost plecat trei săptămâni, iar nouă ne era foarte dor de el, când am primit un telefon de la un Darren foarte tăcut care se afla la celălalt capăt al firului.

„Există un mod de a-mi recăpăta slujba?" a întrebat încet. Se simțea mizerabil.

Eram foarte fericită să-l primesc înapoi. Nu era prima dată când unul dintre angajații mei pleca, după care la scurt timp dădea telefon și spunea că vrea să se întoarcă „acasă". Uneori, chiar dacă vechea slujbă nu mai este disponibilă, angajatorii vă vor face loc în organizație, pentru că vă apreciază foarte tare. Dacă ați plecat în termeni buni, ușile rămân deschise pentru voi.

Deși este important să nu te abați din cale pentru a reuși, este, de asemenea, important să fii cinstit cu tine însuți și să admiți când este necesară o corectură sau când a fost făcută o greșeală. Oamenii care știu ce au de oferit la locul de muncă vor fi destul de puternici ca să admită când au făcut o eroare și să o corecteze.

La fel, este esențial să admiteți când ați greșit și să-i cereți scuze persoanei pe care ați jignit-o din neatenție sau altfel. Când sunteți într-o situație tensionată, este ușor să jigniți sau să depășiți limita într-un fel, în ceea ce privește eticheta profesională. **Este aproape la fel de important să știți când greșiți, pe cât este**

să știți când aveți dreptate. Uneori, nu avem dreptate. Fiți conștienți de asta.

Nu vă pierdeți timpul opunându-vă sau analizându-vă comportamentul. Cereți-vă scuze și mergeți mai departe. Dacă nu vă cereți scuze, se pot crea tensiuni între voi și colegi. Un șef eficient sau un angajat vede imaginea de ansamblu și știe că este întotdeauna o strategie mai bună să colaborezi cu colegii decât să te înstrăinezi de oameni.

Tot așa, dacă cineva este ofensiv într-un fel, la locul de muncă, față de voi, atrageți-i atenția, politicos, dar ferm, sau problema va continua. Uneori, colegul poate nici nu este conștient de ce face.

Și nu este niciodată prea târziu să vă cereți scuze sau să-i mulțumiți cuiva pentru o favoare ori o apreciere sau pentru un sfat care v-a ajutat cu adevărat, chiar dacă nu i-ați realizat importanța la momentul respectiv. O scuză, precum ar fi un cuvânt bun sau un bilet de mulțumire, este întotdeauna apreciată, chiar și după mulți ani de la întâmplare. Și dacă, într-adevăr, stăpâniți arta de a vă face prieteni din foști dușmani sau adversari, atunci chiar ați parcurs o etapă completă.

La fiecare pas pe care-l faceți într-o viață plină, responsabilă, e bine să încheiați corect fiecare etapă, indiferent dacă este pe plan personal sau profesional, să fie totul curat, onest și lipsit de resentimente. Apoi puteți porni pe o cale nouă, nu să vă treziți într-o situație fără ieșire.

BCU IAȘI

CAPITOLUL 7

Cum să înghiţiţi găluşca, chiar şi la Ritz: cum să vă reveniţi după un dezastru din viaţa personală sau profesională

Eşecul este numai o condiţie temporară

Am făcut greşeli. Dacă aş fi citit o parte din sfaturile pe care vi le-am dat în ultimul capitol, decât să trec prin evenimentele care m-au învăţat ce ştiu acum, probabil că nu aş fi fost niciodată concediată de la *Glamour*. Atunci când s-a întâmplat, am crezut că eram terminată. Dar, după cum s-a văzut, eram departe de adevăr. Am învăţat că **eşecul este numai o condiţie temporară**.

Aşa cum spunea cântăreaţa Mariah Carey recent, în publicaţia *New York Daily News*: „Nimeni nu poate avea o carieră lungă fără să se lovească de pragul de sus — să înregistreze un eşec. Dar *trebuie* să păstrezi o atitudine pozitivă. Pentru că, dacă nu o faci, tristeţea te va conduce la amărăciune şi se va transforma în ceva urât şi antiproductiv. Eu mă gândesc mai departe. Nu mă uit niciodată în urmă."

După ce a fost declarată „terminată" în urma mai multor proiecte ce nu s-au bucurat de succes, a reuşit să ajungă în vârful topurilor cu cel mai recent album *The Emancipation of Mimi*.

Foarte rar există persoane care se pot ridica la propriu deasupra unei situaţii imposibile din pricina căreia sunt obligate să plece şi sunt totodată în stare să le mulţumească angajatorului pentru oportunităţile oferite, în ciuda faptului că au ratat şansa.

Deşi nu aţi fost potrivite pentru acea slujbă, puteţi fi bune pentru altceva care apare pe parcurs, pentru o profesie de liber întreprinzător sau pentru un proiect special. De ce să ardeţi punţile dacă puteţi evita acest lucru?

Încercând să abordez lucrurile în acest fel, m-am întâlnit cu şeful meu de atunci de la *Glamour*, Si Newhouse, preşedintele Condé Nast Publications, care a fost amabil când am fost concediată. Mi-a plăcut sincer să lucrez pentru el şi am admirat entuziasmul său incredibil în ceea ce priveşte revistele sale. Speram să-şi aducă aminte că i-am mulţumit pentru oportunitatea pe care mi-a dat-o.

Lucrasem în New York timp de zece ani — într-o perioadă de stabilitate economică — şi, ca mulţi oameni din generaţia mea, nu am fost niciodată concediată. Acum pot spune că, odată ce ai trecut prin asta, e ca şi cum ai fi într-un club în care şi ceilalţi oameni au experimentat acelaşi lucru. Clubul creşte de la zi la zi, având în vedere schimbările structurale din mass-media şi din alte afaceri importante.

Când am fost concediată, am fost complet şocată şi nepregătită. Mă focalizasem să muncesc din greu la *Glamour* şi să fac faţă cerinţelor nu numai de la slujbă, ci şi acelora venite din partea băieţelului meu de două luni, Sasha. Nu aveam un plan de rezervă. A fost, de asemenea, şi o perioadă de însingurare. În fond, veniţi la birou în fiecare zi; nu vă daţi seama cât din identitatea voastră este legată de ceea ce faceţi profesional, atunci când cariera este pasiunea voastră. Şi, de asemenea, nu realizaţi mereu partea de socializare, decât atunci când nu o mai aveţi. Toate obiceiurile pe care vi le-aţi făcut se duc de râpă. Aţi avut grijă ca soţul şi copiii voştri să aibă vieţi pline, aşa că nu vă aşteptaţi ca ei să vă umple locurile goale din propria existenţă. Ei vă vor sprijini sufleteşte, ce-i drept, dar este tot ce pot face.

Când i-am spus familiei despre concediere, fiica mea Sophia, care avea pe atunci aproape 9 ani, a fost dezamăgită că nu mai putea veni la birou să stea la taclale cu redactorul pe teme de frumuseţe şi să se aleagă cu nişte farduri din rezerva biroului. Totuşi, a spus repede: „Nu-ţi fă griji, mamă, găseşti tu altă slujbă, una mai bună." A doua zi dimineaţă m-a avertizat să nu citesc articolul din *New York Times* despre faptul că nu mi s-a reînnoit contractul, unde se scria pe două coloane despre căderea mea din graţii şi se specula cu privire la fiecare greşeală pe care îşi închipuiau că aş fi putut-o face, o relatare pe care au scris-o parcă bucurându-se sau aşa mi se părea mie în acea perioadă. Nu numai că îmi pierdusem slujba, dar îmi ieşisem din mână. Mă „răcisem", după cum precizau mai multe articole din ziare.

Prietenii m-au sfătuit să contactez o persoană care lucrează în presă şi să dau o replică la articolul răuvoitor, dar era prea târziu. Am crezut că nu voi mai lucra niciodată ca redactor-şef, având în vedere comunicatul de presă despre concedierea mea. Nimeni nu a scris că, în urmă cu numai patru luni şi jumătate înainte de a fi concediată, *Glamour* terminase anul cu cele mai mari vânzări la stand şi de publicitate şi cu cel mai mare venit din toată istoria sa. În fine!

Nu am realizat că se apropie nenorocirea, iar acum plăteam preţul. Mă simţeam ca şi cum aveam cuvântul „naiv" scris pe frunte.

Să fiu concediată de la *Glamour* a fost o experienţă devastatoare. Eram aşa de legată de slujba mea, încât a fost o lovitură foarte mare să nu-mi fie reînnoit contractul, mai ales că aveam o funcţie aşa de importantă. Privind în urmă, îmi dau seama că nu am fost loială. La un an după ce m-au angajat, am fost contactată de fostul meu angajator, de la Hearst Publications, care deţine revistele *Cosmopolitan* şi *Marie Claire*, ca să mă întorc la acea companie şi să conduc *Harper's Bazaar*, revista lor de modă.

Nu ar fi trebuit să mă gândesc nicio clipă la oferta lor. Am greşit, deoarece aveam un contract cu *Glamour*. Dar m-am lăsat captivată de ideea unei slujbe de vis. Am fost fascinată mult timp de *Harper's Bazaar* şi am simţit că mi s-a oferit o mare oportunitate de a o readuce la viaţă.

Am fost deschisă ideii şi pentru că am simţit că la *Glamour* nu eram deloc acceptată. Predecesoarea mea, legendara Ruth Whitney, avusese slujba de redactor-şef vreme de 30 de ani. Era venerată. În momentul în care am fost aleasă drept succesoarea ei, a declarat ziarului *New York Post* că eram o alegere proastă pentru acel post, deoarece fusesem redactor-şef la *Cosmopolitan*, o revistă considerată mai sexy şi care tot timpul fusese principala rivală a lui *Glamour*.

Venind de la *Cosmo*, eram privită cu scepticism de mulţi membri din echipă şi de câteva persoane de la publicitate. A fost un an greu pentru mine la revistă, iar atunci când m-a abordat cineva de la Hearst, tocmai mă întrebam dacă cei de la Condé Nast nu vor fi fericiţi să mă vadă plecând.

După ce am obţinut o ofertă de la Hearst, i-am spus şefului, iar acesta a fost îngrozit. Nu voia să plec. L-am auzit spunând sus şi tare: rămâne cum am stabilit; avem un contract. Au trecut aproape doi ani şi nu s-a mai suflat o vorbă despre asta. Apoi am fost concediată, şi sunt sigură că oferta primită în urmă cu doi ani a avut un rol în toată treaba asta. Faptul că am vorbit cu Hearst şi că am luat în considerare oferta lor a lăsat impresia că nu sunt loială. A fost o greşeală îngrozitoare.

Până-n prezent, nimeni din industria revistelor — cu excepţia directorilor mari de la Hearst, bineînţeles — nu crede că nu am păstrat legătura cu Hearst Publications după acea propunere. Dar nu am făcut-o. Nici măcar nu am vorbit cu prieteni vechi de la Hearst despre orice ar fi putut avea de-a face cu munca, şi asta de frică să nu apară zvonuri.

Când am realizat că m-am comportat incorect, am schimbat macazul, reangajându-mă față de *Glamour* și cerându-mi scuze de la toți cei implicați. Dar răul fusese deja făcut și pierdusem încrederea șefului meu. Toți facem greșeli, dar poate ale voastre sunt mai puțin grave decât ale mele, dacă vă amintiți că flagranta lipsă de loialitate nu este niciodată o acțiune inteligentă.

În cei doi ani petrecuți între episodul *Harper's* și demisia mea de la *Glamour*, nu mi-am păstrat antenele întinse, așa cum ar fi trebuit. Nu am văzut semnalele evidente care prevesteau că ghilotina urma să cadă. Am observat anumite lucruri ciudate, dar le-am ignorat, considerându-le prosteşti sau neimportante. Nu erau. De ce, m-am întrebat, la o ceremonie de decernare a premiilor am fost exilată la o masă unde nu erau alți redactori-șefi de la alte reviste importante ale companiei? Am observat și că, deși mi-am redus concediul de maternitate și am preferat să-l aduc pe cel de-al patrulea copil, pe fiul meu Sasha, la birou, decât să-mi iau un concediu propriu-zis, compania nu a avut nicio reacție. Nu am reușit să-mi mulțumesc șeful; nu am avut grijă de familia mea; și nu mi-am protejat propria carieră și funcția. Doamne, în ce hal am încurcat lucrurile!

Trebuie să țineți minte că, de la distanță, majoritatea munților par niște simple mușuroaie.

La *Glamour* am avut, de asemenea, niște probleme dezastruoase cu compania. Am făcut o ședință foto foarte drăguță cu actrița Catherine Zeta-Jones, pe vremea când era la început și promitea mult; asta se întâmpla înainte de căsătoria ei cu Michael Douglas și de rolurile care au consacrat-o. Era foarte mulțumită de articol și i-a plăcut sincer coperta. Am avut o reacție grozavă de la echipa ei.

Un an mai târziu, avea să scoată un film important și tocmai se cuplase cu Michael Douglas, așa că era mereu prezentă la știri. Am făcut o altă copertă pentru revistă — fără ea — și n-a ieșit prea grozav. Atunci mi-a venit ideea să mă uit pe vechiul film la imaginile pe care nu le-am folosit, de la acele ședințe foto din anul anterior, ca să vedem ce mai avem la dosar. Și am dat peste niște fotografii nemaipomenite cu Catherine Zeta-Jones în costumații diferite de la ședința noastră anterioară. Trecuse doar un an și arăta la fel. Având în vedere postura înaltă la care ajunsese, am considerat că putem face un articol drăguț despre ea și noul ei film, folosind acele fotografii, pe care aveam dreptul legal de a le utiliza. Când l-am contactat pe noul ei agent PR ca să întrebăm dacă ne poate acorda Catherine un nou interviu, răspunsul ei a fost negativ.

Am decis să mergem mai departe cu coperta oricum. Am discutat despre asta cu șeful meu direct, James Truman, care atunci era director editorial la Condé Nast, iar el a fost de acord. Totuși, când a ieșit pe piață, s-a iscat o mare controversă, deoarece Catherine Zeta-Jones nu era mulțumită. Ea și agentul ei de publicitate nu au verificat ce am făcut noi.

Am aflat că urma să apară pe coperta revistei *Vogue*, două luni mai târziu. Între timp, revista noastră se vindea ca pâinea caldă. Am fost bombardată în presă, prin „surse anonime", pentru că am realizat această copertă neautorizată. Am citit în presă că redactorul-șef de la *Vogue*, Anna Wintour, era supărată că am făcut această copertă înaintea ei. Pentru mine, toate acestea sunt deja istorie: trei ani mai târziu, conceptul de a face o copertă doar dacă o celebritate e de acord întru totul cu acest lucru a devenit o idee perimată. Nici *Star*, nici *Us Weekly* și niciun alt săptămânal de celebrități nu mai practică această metodă.

Când se întâmplă ceva rău, nu fiți supărată sau amărâtă, ci luptați să vă reveniți

Nu puteam să-mi caut o slujbă într-o perioadă mai rea, pentru că economia începuse să se prăbușească, ceea ce pentru reviste însemna o pierdere devastatoare, micșorarea paginilor de publicitate și de beneficii cum nu se mai întâmplase de la Marea Criză încoace. Telefonul nu a sunat, iar săptămânile s-au transformat în luni.

După ce am pierdut slujba de la *Glamour*, a trebuit să dau niște telefoane prin care trebuia să învinge fata bună din mine, pe aceea căreia nu-i plăcea să fie insistentă. Nu este ușor să suni oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată și să le ceri o întâlnire. Vocile interioare care îmi spuneau că nu este un comportament demn de o doamnă erau foarte puternice în acea perioadă, în care mă simțeam foarte vulnerabilă, pentru că mă trezisem concediată. Am decis că era absolut necesar să am o abordare proactivă, așa că am petrecut ore în șir relaționând cu prieteni și cunoștințe pentru a vedea cum pot fi aplicate aptitudinile mele în alte domenii, deoarece mă îndoiam că îmi mai pot continua cariera în domeniul revistelor. Puteam face față șomajului cel mai bine respectând un program, așa că în fiecare zi luam metroul din oraș către un birou oferit de Condé Nast într-o companie de recrutare.

Dacă vă treziți șomeră, vă recomand să negociați servicii de recrutare cu fostul angajator dacă puteți face acest lucru. Am fost destul de norocoasă să am un birou, cu un calculator, un telefon și un fax, plus niște persoane prietenoase, dornice să mă ajute să-mi refac CV-ul și să-mi dea sfaturi. Nu mai scrisesem un CV de ani de zile. **Am muncit toată ziua, în fiecare zi, ca să-mi găsesc o slujbă nouă.**

Luni de zile m-am întrebat dacă o să mă mai angajez vreodată. M-am simţit fără speranţă. Fiecare drum pe care o luam părea să se înfunde. Nicio oportunitate viabilă nu s-a materializat. Apoi a venit dezastrul din 11 septembrie, iar economia a intrat în cădere liberă. Nimeni nu angaja. Îmi plăcuse să lucrez în industria revistelor, dar eram efectiv convinsă în acel moment că acele uşi se închiseseră pentru mine pentru totdeauna. Trebuia să mă reinventez.

Am devenit un consultant pe reviste şi am obţinut un contract pe trei luni cu Meredith Publishing, pentru a întocmi prototipul unei reviste ce aborda stilul de viaţă şi la care mă gândisem ani de zile. Până la urmă s-a numit *Living Room*. Am vândut ideea acestei cărţi directorului de la Simon & Schuster. Am scris un articol despre viitorul publicităţii în modă, pentru o publicaţie care se ocupa atât de domeniul modei, cât şi de cel al reclamelor. Am dezvoltat conceptul unei noi companii de cosmetice cu fostul meu redactor pe teme de frumuseţe de la *Glamour*, Veronica Hinman. Am venit şi cu ideea unui nou tip de centru de frumuseţe şi cu câteva idei despre emisiuni de televiziune. Oferta de muncă ce părea cel mai probabil să se fructifice la acel moment era într-un domeniu înrudit, industria modei.

Când avem o slujbă şi suntem fericite, ne imaginăm ce am face dacă am avea mai mult timp liber sau alte opţiuni de carieră.. Acum aveam timp — deşi nu la asta mă gândisem şi nu aşa voiam să fie. Am încercat să fac tot ce puteam gândind creativ, „în afara tiparului".

În căutarea unei slujbe am întâmpinat momente extrem de dificile. Nu o să uit niciodată interviul meu cu directorul general al unei reviste la care lucrasem cu foarte mult succes înainte. Încercam să-mi vând serviciile ca director editorial. Dar acest director mi-a spus că nu valorez nimic în ochii lui: parcă m-ar fi lovit pe ambii obraji. Experienţa mea nu valora aproape nimic,

mi-a spus el. O persoană este la fel de bună ca oricare alta şi nimeni nu e de neînlocuit, părea el să-mi spună.

Poate cu toţii ne simţim uneori ca nişte rotiţe într-o maşinărie corporatistă, dar nici rotiţele nu sunt toate la fel. Interesant este că acest bărbat a plecat el însuşi la scurt timp după acest interviu. S-a dovedit că avea o mulţime de probleme.

Am continuat să mă întâlnesc cu oameni ca să obţin nişte informaţii: cei care mă ajutau erau ca nişte bărci de salvare pentru mine. Era ca o călătorie; fiecare persoană cu care mă întâlneam mă conducea către următoarea. Şi dacă nu aş fi stabilit acele întâlniri, ce să fi făcut? Să fi dat cu mopul prin casă? Numai voi vă puteţi crea o situaţie nouă, chiar dacă există persoane care vă sprijină şi vă încurajează.

Când cineva găseşte o slujbă nouă după ce a căutat o perioadă, oamenii spun că a „a ajuns la liman". Au păşit pe pământ solid după ce au înotat sau au plutit în marea uriaşă şi albastră. **Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc şi care au fost concediaţi au ajuns într-un loc mai bun sau au ales un drum nou. Aşa am făcut şi eu.**

Am perseverat şi, în final, am găsit o slujbă unde puteam schimba ceva. Şi după cum s-a întâmplat, era tot în domeniul revistelor. După aproape opt luni de şomaj, am auzit că legendarul director de reviste Jann Wenner căuta un redactor nou pentru *Us Weekly*, o fostă revistă lunară de divertisment pe care el a reinventat-o, făcând-o săptămânală, şi care se lupta să-şi găsească identitatea. Când am încercat prima dată să mă duc înapoi în New York, din Canada, am fost intervievată de Jann Wenner pentru revista *Us*, care pe atunci era lunară. În acea perioadă, el nu credea că am destulă experienţă ca să mă ocup de o asemenea slujbă, şi avea dreptate.

Primul meu interviu cu el dintr-o vineri a mers bine şi am decis să-i arăt cât eram de nerăbdătoare, aşa că am petrecut

weekendul creând prezentări haioase pentru revista *Us Weekly* — tăind, rupând și lipind bucăți de litere și fotografii, pentru a-mi demonstra ideile. Mi-am trimis soțul iubit la Kinko's la 2 dimineața pentru a face copii color ale machetelor, pe care le-am lăsat apoi acasă la Jann duminică, astfel încât luni, când a ajuns la birou, a fost clar că pot respecta termenele-limită și că pot veni cu idei pentru publicația sa. Marți la prânz mi-a oferit slujba.

Uneori, punctul vostru cel mai slab vă poate împinge către cel mai înalt punct. Șansa de la *Us Weekly* a venit pe neașteptate; nu se asemăna cu nimic din ce făcusem până atunci. Revista s-a lansat sub conducerea mea. Într-un an și ceva, vânzările de stand au crescut mai mult decât dublu — de la 274 000 la 600 000 pe săptămână. Am fost numită Redactorul anului de *Advertising Age*, un titlu prestigios în domeniul meu. (Am fost prima persoană căreia i-a fost acordat acest premiu de două ori, pentru că am fost numită Redactorul anului și când eram la *Cosmo*.)

Jann Wenner a dat o petrecere nemaipomenită la Four Seasons, aici, în New York, pentru mine; a fost foarte generos. I-a invitat pe ceilalți redactori-șefi și directori de la celelalte reviste și ziare mari. Îmi amintesc cum mă uitam și mă gândeam că fusesem concediată din funcția anterioară cu un an în urmă. În douăsprezece luni urcasem de la cel mai jos punct la cea mai înaltă culme.

Oamenii m-au avertizat să nu mă duc la *Us Weekly*, care se lupta în tranziția de la o revistă lunară la una săptămânală. Unii negativiști s-au îngrijorat că nu voi avea destul noroc ca să o transform — că putea fi scoasă de pe piață dacă nu reușeam imediat. Ei bine, în primul rând, eram șomeră, așa că eram dispusă să-mi asum acel risc. Am gândisem la o revistă cu știri despre celebrități timp de mulți ani. Acum aveam șansa de a o face. Deci chiar și concedierea mea avea o urmare pozitivă: am putut să

concretizez o idee inovatoare, lucru pe care nu l-aş fi putut face dacă rămâneam la slujba mea stabilă de la *Glamour.*

Deşi eram puţini angajaţi în primele luni, iar echipa de la *Us Weekly* era, de asemenea, mai puţin experimentată în ceea ce priveşte obţinerea informaţiilor decât concurentul nostru principal, *People,* am reuşit să fim creativi cu resurse limitate.

De exemplu, când Julia Roberts s-a căsătorit cu cameramanul Danny Moder, fotografia oficială de la nuntă nu a venit la noi, ci la *People.* Aşa că am luat o fotografie din filmul *De bună voie şi nesilită de nimeni,* în care purta o rochie de mireasă, şi am pus-o pe coperta revistei noastre. Am abordat povestea într-un mod haios, original, am întrebat un astrolog dacă uniunea va merge şi am pus un grafician să ilustreze cum ar putea arăta copiii acestui cuplu. Ba chiar am trimis o echipă la Taos, New Mexico, unde a avut loc nunta, ca să fotografieze lampioanele şi scaunele din plastic despre care aflasem că fuseseră folosite la ceremonia „de acasă".

Am reuşit ca la *Us Weekly* să oferim o altă atitudine şi un aspect diferit — mai tânăr, la modă şi mult mai amuzant, cu un simţ al umorului sănătos. Eram mai îndrăzneţi, mai obraznici, mai orientaţi către modă şi, pur şi simplu, mai haioşi decât cei de la *People.* Şeful meu Jann Wenner sprijinea tot ce eu şi echipa editorială de la *Us Weekly* voiam să facem. Eram încântată că am intrat în echipă.

Un şut în fund e un pas înainte. Eşecul nu este o situaţie permanentă. Eşecul este numai *temporar.* Dacă perseveraţi şi urcaţi din nou, veţi ajunge acolo unde trebuie mai devreme sau mai târziu.

Este mai bine să adoptaţi o atitudine realistă. Pentru a începe urcarea, trebuie să faceţi câţiva paşi înapoi. După ce am fost concediată, nu mă aşteptam să fiu reangajată cu salariul pe care-l aveam la *Glamour;* trebuia neapărat să încep să lucrez. Am acceptat o slujbă care implica o tăiere mare din salariu, dar am obţinut

stimulente pentru vânzări. Deşi câştigam mai puţin la *Us Weekly*, având un buget şi o echipă mai mici, am pus totul pe roate. Am văzut slujba ca pe o oportunitate incredibilă. Aveam nevoie de cineva care să-mi ofere o şansă în acel moment, iar Jann Wenner asta a făcut.

Peste un an şi ceva, mi s-a oferit o a doua şansă importantă din partea lui David Pecker, directorul general al American Media. În timp ce aveau loc discuţii despre reînnoirea contractului meu cu Wenner, David Pecker avea şi el o misiune importantă — revitalizarea revistei *Star*. Tabloidul care se bucurase de mult succes intrase în competiţie în ultima vreme cu noile săptămânale *glossy* despre celebrităţi — *Us Weekly* şi *In Touch* (un alt nou-venit intrat în acest domeniu aflat în plină expansiune şi care era un adevărat chilipir la stand, costa doar 1,99 dolari).

Compania sa, American Media, deţinea şi alte tabloide, precum ar fi *National Enquirer* şi *Globe*, dar şi reviste foarte respectate despre sănătate şi fitness — *Shape, Men's Fitness, Natural Health* şi *Muscle and Fitness*. Mi s-a oferit slujba de director editorial al întregii companii, dar primul lucru pe care trebuia să-l fac era să revigorez *Star*. Era o şansă extraordinară de a creşte profesional şi am acceptat provocarea, fapt ce a condus la transformarea *Star* într-o revistă *glossy* importantă, cu un tiraj în creştere şi cu publicitate sănătoasă.

Când intervine o criză, mergeţi mai departe, în ciuda tuturor

O criză este un moment în care vi se defineşte caracterul, indiferent că este vorba de o slujbă, de moartea unei persoane iubite sau de o boală în familie. Ce am învăţat eu din concedierea mea, din sarcinile mele cu probleme, din cancerul la rinichi al mamei mele, ca să nu mai vorbesc de trauma de a avea un copil cu

tumoare la creier şi altul cu leucemie, este că te poţi afla într-o situaţie atât de groaznică, încât să crezi că totul s-a terminat — că este cea mai rea situaţie pe care ţi-o poţi imagina —, şi totuşi afli apoi că nu-i aşa. Poţi trece peste toate aceste lucruri. Puteţi supravieţui, la fel precum copiii şi ceilalţi membri ai familiei. Puteţi găsi sprijin. Viaţa modernă şi medicina sunt pline de miracole. Şi oamenii, inclusiv voi, sunt plini de curaj.

Când fiica mea Sofia, care are acum 14 ani, a dezvoltat o tumoare pe creier la vârsta de trei ani, a fost o criză ce ameninţa viaţa; a trebuit să fie operată în grabă pe creier. Din fericire, la o săptămână de la descoperirea tumorii, am aflat că era benignă şi că va supravieţui. A fost groaznic, dar cu efortul unui extraordinar neurochirurg pediatru, doctoriţa Stephanie Rifkinson, Sofia a supravieţuit celor două intervenţii chirurgicale pe creier ce au durat câte 12 ore.

A fost chiar şi mai rău când Leilah, fiica noastră mai mică, a fost diagnosticată cu leucemie la vârsta de cinci ani, deoarece chinul ei a durat mai mult, plus că nu se ştia prea clar când se va simţi mai bine. Deşi acum cancerul a intrat în remisie, nu mai face chimioterapie de mai bine de un an şi toate testele de sânge i-au ieşit normale, încă mă mai îngrijorez în privinţa ei în fiecare zi. Când copilul vostru are o boală serioasă, învăţaţi un alt mod de a face faţă situaţiei.

Am aflat de cancerul ei, pe când eram plecată singură într-o călătorie de afaceri în Chicago, noaptea la ora 10. Soţul meu m-a sunat, în timp ce pe linia telefonică se afla un oncolog. Eram de-a dreptul şocată şi tremuram fizic în timp ce primeam ştirea că fiica noastră, despre care noi credeam că are un virus, suferea mai degrabă de leucemie sau limfom. Imediat după ce am închis, am sunat plângând un prieten apropiat, care din fericire avea un frate specialist în boli de sânge. Mi-a dat foarte multe informaţii.

Am învățat repede că într-o criză trebuie să te informezi cu privire la natura problemei. Trebuie să pui un milion de întrebări.

A doua zi, la șase dimineața, am zburat la New York, după o noapte nedormită. Michael și cu mine am mers direct la Spitalul Presbiterian din Columbia cu Leilah pentru o consultație. Pediatra noastră ne-a stabilit un program de tratament minunat, condus de doctorul Michael Weiner, șeful secției de oncologie pediatrică din spital. Leilah a început în acea zi tratamentul pentru leucemie limfoblastică acută — cea mai comună formă de leucemie infantilă.

Este oribil să-ți vezi copilul de cinci ani atât de bolnav. Prima dată când a dat semne de boală a fost în timp ce ne aflam în vacanță și schiam la Snowbird, Utah. Era palidă și obosită — nu era ea însăși. Când am dus-o la clinica Snowbird, doctorul a crezut că avea un virus. Instinctul matern mi-a spus că ceva nu era în regulă. Așa că m-am întors la clinică câteva zile mai târziu. De această dată doctorul era îngrijorat că poate avea pneumonie, așa că i-a făcut o radiografie la piept, care a prezentat o umbră mare în jurul inimii. Mi-a spus că nu este normal pentru un copil de cinci ani și s-a întrebat ce provocase oare acea inimă mărită, nu știa dacă o fi fost un defect congenital sau o infecție.

Vedeam că acest doctor încerca să nu mă sperie, dar nu mergea. Mi-am sunat imediat pediatrul, care mi-a răspuns imediat, chiar dacă era o zi de duminică. Mi-a spus să nu mă îngrijorez; era probabil un nod limfatic mărit din cauza unui virus, mi-a explicat. Oricum, am zburat direct spre casă și ne-am dus repede a doua zi la cabinetul doctorului, care ne-a liniștit așa de tare, încât nu am mai anulat călătoria de afaceri de o noapte de la Chicago. A doua zi dimineață, pentru mai multă siguranță, soțul meu a dus-o pe Leilah pentru niște teste de sânge și RMN.

La RMN a reieşit că cercul de pe radiografie nu reprezenta o inimă mărită, ci o masă de celule leucemice în cavitatea toracică. Ceva asemănător avea şi pe coapse, caz tipic pentru leucemie, cancerul sângelui.

Acţionaţi rapid şi hotărât

După ce am instalat-o pe Leilah la spital, Michael şi cu mine am intrat în acţiune. Am strâns mai multe informaţii, am analizat şi alte opţiuni de tratament şi am consultat alţi specialişti. Am cercetat până când ne-am asigurat că îi dăm cel mai bun tratament posibil. Ne-a ajutat să facem faţă faptul că ştiam că se afla în cele mai buni mâini. Cred că mi-aş fi pierdut minţile dacă nu aş fi primit foarte multe încurajări nu numai de la soţ, familie şi prieteni, ci şi de la doctorul Weiner, care ne-a spus prima dată când a examinat-o pe Leilah: „Vă pot vindeca fata." M-am agăţat de acele cuvinte.

Deoarece boala ei a fost descoperită foarte devreme, imediat după ce doctorul de la clinica de schi a făcut prima radiografie, fiica mea avea mai multe şanse să se recupereze integral dintr-o boală care avansa foarte rapid. Inima-mi spunea că Leilah nu era în regulă şi mi-am ascultat vocile interioare şi am acţionat imediat.

Michael şi cu mine urmam întocmai ordinele doctorului. Nu a uitat niciodată să ia o pastilă; făceam tot ce ne sfătuia doctorul. În primul an de tratament, de fiecare dată când febra ei trecea de 38°C, trebuia să o ducem la spital. Stătea acolo până îşi revenea. Asta însemna că ori soţul meu, ori eu stăteam acolo cu ea la spital, 24 de ore, 7 zile pe săptămână. Chiar şi cu radiaţia, chimioterapia şi alte medicamente, nu a lipsit mult de la şcoală. Voiam să-i oferim o viaţă cât se poate de normală.

Fata mea a avut nevoie de tratament doi ani; aceasta era regula pentru boala ei. Acum, a terminat tratamentul de mai bine de un an și o ducem la control din trei în trei luni.

Am fost privilegiați pentru că am avut sprijinul prietenilor, familiei și vecinilor în tot acest timp. Ne aduceau mâncare și aveau grijă de ceilalți copii. Făceau cu schimbul pentru ca soțul meu să poată face o pauză între rundele de la spital; a demisionat ca să poată avea grijă de Leilah, iar eu întreţineam familia. Eram de numai trei săptămâni la *Us Weekly*, când Leilah a fost diagnosticată ca având cancer: am obținut slujba la țanc. Nu cred că aș fi putut face față căutării unei slujbe când fiica mea era așa de bolnavă.

Mulți oameni din presă nu au arătat prea multă compasiune în această situație. De fapt, păreau să creadă că era o prostie din partea mea sau chiar scandalos să continui să lucrez cu program prelungit și dur, într-o astfel de situație. Dar treceam printr-o criză de familie și nu-mi băteam prea tare capul cu ce aveau reporterii de spus. Trebuia să-mi revigorez cariera după plecarea mea de la *Glamour* și încă aveam nevoie să-mi sprijin familia, de vreme ce Michael nu putea munci, ca să nu mai vorbesc despre un alt aspect extrem de important — trebuia să acopăr asigurarea noastră de sănătate. Oricine care s-a aflat în situația mea, într-o slujbă nouă, unde nu și-a demonstrat aptitudinile, și care s-a confruntat cu o urgență medicală în familie știe cât de important este să ai o asigurare de sănătate bună.

Dacă aș fi fost bărbat, faptul că lucram într-o funcție foarte înaltă și că luptam pentru succesul revistelor mele nu ar fi însemnat nimic. Și nimeni nu ar fi scris vreun cuvânt urât despre faptul că aveam un copil bolnav acasă.

Soțul meu și cu mine am făcut ce a trebuit pentru a face față, zi de zi. A trebuit să ignor bârfitorii, să-mi îndeplinesc angajamentele de la serviciu și să fac față problemelor de familie. În timpul primelor luni de tratament intens pentru Leilah, am

continuat să-mi fac treaba şi să fug la spital ori de câte ori puteam. Uneori, nu închideam redacţia decât după miezul nopţii, aşa că alergam la spital în timpul pauzei de prânz sau la ora cinei. Sau mă duceam noaptea târziu, în drum spre casă.

Părea că locuiam practic la spital; eram acolo ca să o sprijinim pe Leilah, să-i citim, să o încurajăm sau pur şi simplu să o ţinem de mână. În weekenduri preluam schimbul de noapte şi rămâneam la spital, ghemuindu-mă lângă ea pe patul de spital.

Atunci am realizat că nu trebuie să fii stoic, dacă eşti la ananghie. Nu trebuie să vă fie frică să le spuneţi oamenilor ce necaz aveţi. În schimb, trebuie să returnaţi favoarea şi să-i ajutaţi pe oameni atunci când au, şi ei, nevoie de voi. Chiar şi lucrurile mici contează.

În acelaşi timp, nu vă puteţi prăbuşi când oamenii depind de voi. Trebuie să reflectaţi şi să mergeţi mai departe. Nu vă puteţi aşeza în poziţie fetală şi să staţi în pat. Dacă aveţi o problemă mare, precum ar fi un copil foarte bolnav, nu vă puteţi îngrijora foarte mult pentru micile detalii sau neplăceri: criza pune lucrurile într-o altă lumină. Acum sunt atât de recunoscătoare că ambele fete sunt sănătoase, încât orice altă problemă păleşte în comparaţie. Nu am multă răbdare cu oamenii care se plâng de lucruri mărunte.

Puteţi fi în cea mai neagră situaţie şi tot să aveţi speranţă. Când sunteţi lovit prima dată în stomac cu ştiri groaznice — precum ar fi faptul că micuţul vostru are nevoie de o operaţie importantă pe creier sau de un tratament imediat pentru leucemie — sunteţi devastaţi. Când fiica mea Leilah era foarte bolnavă, îl sunam periodic pe doctor ca să mă asigure că va fi mai bine. Cuvintele lui mă ţineau pe linia de plutire. Dacă păstraţi speranţa, puteţi continua şi chiar merge mai departe. Puteţi chiar

să învățați din aceste experiențe și, în consecință, să vă dezvoltați ca individ, așa cum spune o veche zicală, atunci când o ușă se închide, o alta se deschide. Este adevărat.

Când fetele mele au fost bolnave și atunci când am fost concediată, mi s-a părut extrem de folositor să-mi continui programul de antrenamente atât cât se putea. Exercițiul fizic nu numai că vă ajută să vă păstrați optimismul, dar chiar vă pune pe picioare, căci vă amintește cum e să ai o viață normală. Noile studii vă arată că să faceți o oră de exerciții cardiovasculare de trei ori pe săptămână este la fel de eficient ca să luați medicamente pentru combaterea depresiei.

În fiecare din aceste perioade, am simțit că înotam într-un vast ocean fără să întrezăresc linia orizontului; credeam că nu voi mai găsi niciodată vreo slujbă, că familia mea va trebui să-și facă mereu griji în privința fetei noastre, Leilah. Dar de fiecare dată, am acționat rapid, m-am informat și am rămas în joc. Am învățat că dacă nu te dai bătut, ceva va apărea pe parcurs.

Partea bună a reprimării

Să refuzi, pur și simplu, să te gândești la ceea ce te trage în jos te poate face să te simți mai bine. Dacă sună ca și cum vă zic că ar trebui să învățați să vă compartimentați și să vă reprimați gândurile și emoțiile negative, aveți dreptate. Cred cu tărie că nu merită să vă lăsați cuprinși de gânduri deprimante sau terifiante.

De fapt, cu cât e mai rea situația cu care vă confruntați, cu atât trebuie să vă compartimentați creierul, astfel încât să faceți față problemelor de zi cu zi. Trebuie să aplanați criza gândindu-vă la niște lucruri concrete din viața voastră. Această metodă se aplică și mai bine la crizele pe termen lung. A trebuit să merg la muncă în fiecare zi în cei doi ani în care Leilah a fost bolnavă. Dacă mi-aș fi permis să stau și să analizez excesiv gravitatea bolii

ei, m-aş fi prăbuşit complet. În schimb, m-am trezit în fiecare dimineaţă şi mi-am făcut treaba. Aceasta era strategia mea de a face faţă situaţiei.

Să te scufunzi în muncă într-o perioadă de criză, indiferent că este vorba despre un copil bolnav, de o inimă frântă sau de moartea persoanei iubite, poate aduce o uşurare imensă. Nu ajută cu nimic să faceţi o fixaţie. Să vă concentraţi pe aspectele periculoase sau negative vă poate realmente îmbolnăvi.

Psihologii au un cuvânt pentru asta: *catastrofizare*, ceea ce înseamnă să luaţi fiecare gând înspăimântător care vă vine în minte şi să-l dezvoltaţi până la nivelul n. Făcând asta, faceţi ca pericolul să fie şi mai mare în mintea voastră decât este deja în realitate. Deveniţi şi mai temător, mai paralizat şi mai puţin capabil să acţionaţi.

De aceea **am ajuns să cred că reprimarea este bună!** Este opusul catastrofizării. Chiar şi acum, trebuie să-mi reprim gândurile înspăimântătoare legate de recuperarea continuă a lui Leilah, pentru că pur şi simplu nu există altă cale să trec peste ele.

Nu dezvoltaţi obsesii

Ştiu că mulţi psihologi-vedete predică faptul că trebuie să cercetaţi în interior pentru a găsi răspunsurile la problemele voastre. Aşa că, dacă sunteţi supărat, confuz sau deprimat, răspunsul este să vă retrageţi ca să meditaţi şi să vă gândiţi la problemele voastre. Cu alte cuvinte, să petreceţi foarte mult timp cu propria persoană. Uneori, există multă înţelepciune îngropată în subconştientul vostru, care poate ieşi la suprafaţă doar după „o perioadă de linişte". Totuşi, cred că prea multe „analizări interioare" pot dăuna stării voastre mentale.

Nu aveţi neapărat toate „răspunsurile" — indiferent care sunt acestea — ascunse în interiorul fiinţei voastre şi tot ceea ce

trebuie să faceți e să dezgropați, cum s-ar spune, comorile. De ce ați face-o? Se poate să aveți nevoie de sfaturi de la cineva cu mai multă experiență, pregătire sau instruire care să vă ajute realmente. Să vă gândiți, să vă gândiți și iar să vă gândiți poate fi mai degrabă contraproductiv și narcisist, nu neapărat o metodă de iluminare.

Pentru a trece prin vremuri grele, nu dezvoltați fixații. Trebuie să continuați să cereți sprijin și să căutați bărci de salvare. Vorbiți cu persoane care au avut aceeași experiență, au reușit să treacă peste probleme și au supraviețuit — indiferent dacă a fost vorba despre o concediere, un divorț, un copil bolnav sau propria boală. Grupurile de sprijin vă pot ajuta, de asemenea. Și întotdeauna trebuie să obțineți cât de multe informații doriți despre situația cu care vă confruntați.

Bărcile de salvare nu vor veni singure către voi. Trebuie fie să le umflați chiar voi, fie să înotați către ele. Să nu vă fie frică să vă arătați vulnerabilitatea. Numai atunci când faceți acest lucru, ceilalți vă vor ajuta.

Când vedeți pe cineva în dificultate, aruncați-i un colac de salvare

Nu uitați să le întindeți o mână de ajutor celorlalți. Chiar și cel mai mic gest poate însemna ceva pentru cineva care trece printr-o criză. Când Leilah a fost bolnavă, oamenii m-au surprins cu modul prin care m-au sprijinit pe mine și familia mea. Am fost impresionată de toate manifestările de sprijin pe care le-am primit. De pildă, un coleg ne-a trimis de mâncare la spital în fiecare seară, timp de o săptămână.

După ce am fost concediată de la *Glamour*, o prietenă care comercializa cărți mi-a trimis volumul *When One Door Closes,*

Another Opens (Când o uşă se închide, o alta se deschide). E o carte care-ţi schimbă viaţa.

Când auziţi de un prieten sau de un coleg care are necazuri, nu ezitaţi şi acţionaţi, deoarece el poate şovăi să vă ceară ajutorul. Dacă o prietenă se desparte de iubitul ei sau şi-a pierdut soţul, scoateţi-o în oraş de Ziua îndrăgostiţilor. Răpiţi o prietenă supărată sâmbătă seara şi mergeţi la un film sau la cină. Faceţi ceva care să vă arate grija şi preocuparea voastră faţă de ea şi de situaţia ei. Încercaţi să o ajutaţi şi să umpleţi acest vid care a intervenit în viaţa prietenei voastre.

Dacă cineva apropiat pierde un părinte, trimiteţi-i un bilet în care să-i împărtăşiţi o amintire despre acea persoană. Nu uitaţi să-i scrieţi o felicitare acelui prieten şi la următoarea sărbătoare.

Dacă o familie nouă se mută în oraşul vostru, întâmpinaţi-o cu invitaţii şi ponturi despre cum să se adapteze în noul oraş sau cartier. Cu toţii ne confruntăm cu senzaţia de vid, depresii şi anxietăţi legate de faptul că suntem nou-veniţi în cartier. Amintiţi-vă de cei care v-au sprijinit şi aruncaţi şi voi, la rândul vostru, colaci de salvare. În general, este adevărat că ceea ce oferi la un moment dat vei primi.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 8

Schimbați postul de radio cu muzică veche: mergeți înainte și îmbrățișați schimbarea

Scoateți-vă ochelarii de cal!

Cred că trebuie să privim mereu totul cu alți ochi. Nu vă blocați pe opiniile și ambițiile personale sau pe propriile idei despre sine, încât să nu mai puteți auzi sau vedea ce încearcă alții să vă spună. Scoateți-vă imediat ochelarii ăia de cal! Cu cât oamenii îmbătrânesc, cu atât își îngustează vederea. Devin foarte fermi cu privire la ce le place și ce nu.

Au luat niște decizii și nu mai vor să revină asupra lor. Așa urmează să arate și să se îmbrace — în albastru și gri, niciodată în roșu. Își dau într-un fel cu creionul de ochi, cu rujul în acel mod și gata. Le place un anumit gen de muzică și nu ar asculta niciun alt tip. Aceste persoane sunt devotate unui anumit partid politic și nu ar dori să-l ia în considerare pe un altul. Sunt blocate.

Cum puteți învăța, dacă respingeți anumite lucruri din viața voastră: purtând numai negru sau alb tot timpul, în loc să aveți o garderobă mixtă; sau refuzând să fiți deschiși la opinii noi; sau petrecându-vă timpul cu foști colegi de școală și nefăcându-vă niciodată un prieten nou? Unde este inițiativa, descoperirea în toate acestea?

Nu vă îngustați orizontul când vine vorba de imaginea pe care o aveți despre voi, indiferent că este vorba despre aspectul fizic sau despre cum să vă trăiți viața

Când mă duc la ora de aerobic, îmi place să aud muzică nouă care să fie tonică, tare și pe care să pot dansa — orice este nou — și pop, și chiar și rap, pe acestea îmi place să-mi fac exercițiile. Uneori, celelalte femei de la sală mormăie și cer Beatles sau vor să facă exercițiile pe melodii disco vechi. Adică de acum 30 de ani. Personal, nu vreau să rămân blocată pe aceeași linie melodică tot restul vieții mele.

Lucrurile nu erau neapărat mai bune când erați tânără. Chiar nu erau.

Fiți deschise la ce e nou. Există foarte multă muzică nouă bună, de exemplu. Poate Eminem chiar este talentat și are multe de spus — indiferent de cum pare să fie. Este un artist. Dacă eliminați ce e nou fără ezitare, fără să analizați sau să-i dați o șansă, puteți pierde ceva.

Nu vă cramponați de un singur aspect sau stil

Vă spuneam despre modul în care un program stabil vă poate ajuta să treceți printr-o zi supraîncărcată, dar am învățat, de asemenea, că este foarte important să nu vă fixați pe un anumit tip de gândire sau pe un anumit stil personal. Puteți sfârși ca acele femei pietrificate de la paginile sociale care par să nu-și fi schimbat coafura de pe vremea lui Reagan.

Eu de când mă știu am fost un dușman al schimbării. Dacă s-ar fi purtat blugii cu talia joasă pe vremea când eram tânără,

nu i-aș fi purtat niciodată — erau prea moderni. Nu eram foarte interesată să fiu la modă, chiar dacă îmi plăcea să citesc revistele de modă. Și nu mă puteam imagina cumpărându-mi o geantă nouă în fiecare anotimp sau cheltuind prea mult pe una. Bugetul meu pentru o geantă era în jur de 10 dolari. Dacă aș fi rămas „blocată" la acel aspect de copil rebel pe care-l aveam când eram mică, sigur nu mi-aș fi colorat niciodată părul sau nu aș fi purtat nimic cu vino-ncoace. Un prieten mi-a dat ideea să profit de modă. M-a încurajat să port blugii care se potriveau siluetei mele.

Să găsiți un stil care să arate cine sunteți sau cine vreți să fiți face parte din dezvoltarea voastră ca persoană. Vă permite ca mai degrabă să acceptați schimbarea decât să vă ascundeți în spatele unei aparențe dictate de mama, de cel mai bun prieten sau de alte standarde sociale. Dar odată ce găsiți acel stil, să nu credeți că va rămâne neschimbat în următorii 15 ani.

Trebuie să vă păstrați mintea și stilul deschise pentru schimbare. Deși poate vă străduiți să nu fiți judecate pentru felul cum arătați, aparențele chiar contează în această lume și poate fi extrem de distractiv să vă adaptați la cele mai superficiale reguli ale jocului.

Încercați să arătați bine și potrivit etapei din viață în care vă aflați. Nimic nu vă îmbătrânește mai repede decât să încercați să arătați a ceva ce nu sunteți. Gândiți-vă la femei precum Christie Brinkley și Kim Basinger ori la actrița care a jucat în filmul *Îngerii lui Charlie*, Jaclyn Smith: aceste femei au peste 50 de ani și arată incredibil. Și dacă au avut operații estetice, nu se vede; aspectul lor este foarte natural. Mare parte din ceea ce le face să arate tinere este că și-au adaptat aspectul la vârstă. Și-au modernizat coafura, machiajul și stilul vestimentar. Nu s-au lăsat fosilizate.

Dacă aveți numai 30 de ani, de exemplu, și credeți că nu vă veți schimba niciodată coafura, rujul sau ideile, nu veți arăta precum Christie Brinkley la 50 de ani. Veți arăta precum mama lui Christie Brinkley. Trebuie să aveți curajul de a vă schimba și de a evolua, indiferent de vârstă.

Când mă tund, las stilistul să-mi spună ce modificări mi s-ar potrivi, poate o coafură nouă, poate altă culoare. Când unul dintre stiliștii de la salonul la care mă duc mi-a sugerat să adaug tonuri roșcate acum câțiva ani, am zis într-un final: „De ce nu?" Mi-a plăcut și am mers mai departe. Apoi, mai recent, stilistul la care mă duc a folosit o nuanță și mai deschisă, din greșeală, dar tuturor le-a plăcut și acea culoare. Prin urmare, acum sunt mai mult roșcată decât bruneta care am fost toată viața. A fost o schimbare benefică, pe care nu aș fi făcut-o niciodată singură.

Dați muzica mai tare!

Cum vă simțiți și arătați în exterior reflectă starea voastră interioară. Când sunteți deschis față de informații, idei și experiențe noi, vă exersați cel mai important mușchi din corp — creierul. Dacă vă țineți creierul mereu ocupat, acest lucru se va reflecta pe fața voastră într-un mod pozitiv. Toți oamenii pe care îi cunosc și care sunt complet implicați în activitățile lor — muncă, creație, lectură, planificare, luarea deciziilor — arată cu mult mai tineri decât vârsta lor biologică.

Unii oameni par să creadă că momentul culminant se întâmplă o singură dată în viață, indiferent că este vorba de o căsătorie, de absolvirea unei școli sau de ziua în care au câștigat primul lor caz important. **Extindeți momentul culminant până la 90 de ani! Cel puțin!** În prezent, fac exerciții fizice de cinci ori pe săptămână și de fiecare dată încerc să depun mai mult efort: sunt

într-o formă mai bună acum decât atunci când aveam 20 de ani. Pot să alerg mai mult și mai repede. Dacă vă păstrați mușchii în formă, vă va crește nivelul de energie și vă veți păstra mintea ascuțită. Dacă nu vă folosiți creierul, îl veți pierde. Cred asta. Merită să vă păstrați tinerețea atât a minții, cât și a corpului.

Vreți să vă simțiți gata de a face o schimbare în viață, indiferent dacă aveți 25 sau 65 de ani. Nu cred foarte tare în comportamentul specific vârstei. Ar trebui să dansați mereu, de exemplu, indiferent de vârstă. Vreți să vă simțiți atrăgătoare, să păstrați într-un fel controlul asupra vieții voastre, să fiți sănătoasă, în formă și să aveți relații fericite. Vreți să fiți provocate și stimulate — nu să lânceziți pe afară sau să stați închise în casă. Chiar și într-o viață nebună, ocupată, vreți să fiți deschise ideilor noi și să vă păstrați simțul umorului.

Puteți vedea aceleași modele în modul în care oamenii își decorează casele: găsesc un anumit stil și nu-l schimbă niciodată. Sunt blocați într-o anumită eră, cu un anumit stil. Nu s-ar gândi să schimbe culoarea sau decorul ori să vândă farfuriile pentru care s-au înregistrat la o licitație cu vânzare din curtea alăturată atunci când s-au căsătorit. Poate nu mai au deloc energie pentru inițiative noi în viața lor. Dacă puteți găsi acea energie, veți vedea că viața vi se reînnoiește în moduri la care nu ați fi visat niciodată că ar fi posibile.

Deci cum vă păstrați o viziune modernă? Ei bine, eu citesc cinci ziare în fiecare zi și ascult știrile. Mă duc la multe filme. Mă uit la emisiunile noi de televiziune. Oamenii se grăbesc să se plângă de toate reality-show-urile de la televizor, dar unele dintre ele mi se par fascinante. Dacă vă plângeți că toate spectacolele noi sunt proaste și că toate emisiunile de televiziune sunt ridicole, faceți-vă un control.

Dacă nu aș fi fost la curent cu tot ce se petrece, poate că nu aș fi văzut pădurea de copaci în ceea ce privește crearea unei noi

forme de jurnalism care a lovit mass-media ca o furtună — revistele cu știri despre celebrități. Indiferent că vă place sau nu, celebrițăile sunt versiunea contemporană a familiei regale a culturii noastre pop. Cititorii, telespectatorii și cinefilii vor să vadă cum trăiesc, cum se îmbracă și cum se comportă starurile lor preferate.

Așa că uitați-vă în oglindă: sunteți o bunicuță prematură sau o falsă adeptă a culturii pop? Trageți aer în piept și schimbați macazul. Nu toată muzica, arta și toate emisiunile de televiziune sunt inferioare. Talentul iese la iveală în permanență: fiți pe față! În mod clar, nu cred că lucrurile care sunt amuzante sunt neapărat prostești sau pentru capete seci ori nu merită a fi încercate. De asemenea, nu cred că e frivol să petreceți ceva timp și să cheltuiți o parte din bani pentru voi. Bucurați-vă de o pedichiură sau de un masaj. Luați-vă farduri. Umpleți dulapul cu cercei.

Respectați clovnul din voi

Cui îi pasă ce cred alții, dacă vă distrați? Copiii vă ajută, desigur, în acest sens: vă mențin tineri. Vă aduc idei noi și moduri noi de gândire. Vă obligă să faceți activități noi tot timpul și trebuie să țineți pasul cu ei, la groapa cu nisip, pe derdeluș și peste tot. Când ajung la adolescență, veți fi la curent cu toată cultura pop, prin ei. Să fii părinte este regenerator, chiar și în ceea ce privește lucrurile simple, precum ar fi găsirea unei povești noi de citit pentru copiii voștri.

Nu reduceți niciodată la tăcere clovnul din voi. De fapt, cred că ar trebui să-l hrăniți. Vreți să-i încărcați bateriile tot timpul. În unele privințe sunt cu adevărat ciudată și de aceea cred că unii oameni nu mă înțeleg.

Femeile în ziua de azi au oportunitatea de a avea vieți pline și de a se dezvolta pe mai multe planuri, de a avea fațete diferite ale personalității lor. Puteți fi un director editorial important,

dar puteți fi și un clovn. Uneori, eu încă îmi mai împachetez prânzul acasă ca să-l duc la birou. Nu trebuie să fiți într-un fel sau altul. Puteți fi în ambele feluri. Nu există niciun motiv să aveți o vedere îngustă asupra voastră, a lumii și a vieții.

Ați observat cum copiii mici plesnesc de fericire, de încredere, că au planuri și visuri nebunești? Sunt caraghioși, inocenți și le lipsește cu totul conștiința de sine. Nu voi uita niciodată cum a început să meargă și să vorbească fiecare dintre cei patru copii ai mei: ei nu mergeau, ei făceau pe grozavii! Dețineau lumea, erau stăpâni și stăpâne despotice ale propriilor domenii, fiind convinși că pot fi tot ce doresc să fie când vor fi mari.

Când încetăm oare să facem pe grozavii și începem să ne îndoim de noi înșine? **Poate că este timpul să vă redescoperiți încrederea în sine din copilărie și să reîncepeți să vă dați mari.** Doar atunci veți recăpăta sursa unei energii care vă va împrospăta și reînnoi. Astfel, veți intra în contact cu sinele vostru mai tânăr, mai nerăbdător, care va fi gata să accepte toate provocările, care va vedea posibilitățile vieții nelimitate și care nu se va gândi niciodată să se retragă din cauza unei nesiguranțe sau a unei voci interioare ce reflectă îndoiala de sine.

Redescoperiți acest sine, stimulați-vă din nou; fiți îngăduitor cu voi din când în când. Luați o decizie conștientă și practică de a arunca cuțitele pe care le-ați folosit asupra voastră. Concentrați-vă pe ceea ce vă pricepeți — toată lumea e bună la ceva — și impresionați-i pe ceilalți cu acel lucru. Dacă gătiți bine, invitați-vă prietenii la cină pentru a se bucura și ei de roadele eforturilor voastre. Lăsați-i pe ceilalți să vă vadă punctele forte.

Este important, de asemenea, să vă faceți prieteni noi care pot fi un pic mai tineri decât voi, în special dacă nu aveți copii care să vă conecteze la entuziasmul împărtășit de membrii generației lor. Prietenii mai tineri vă pot ajuta să vă mențineți o imagine proaspătă și să nu vă blocați într-un anumit stil sau mod de viață.

În plus, este important să aveți legături în viața voastră, oameni care se asociază în mod natural cu ceilalți, indiferent dacă sunt mai tineri decât voi sau nu. Aceste legături, precum ar fi prietenii din generația următoare, vă pot ajuta să fiți la curent cu ultimele noutăți din cultura pop, modă sau știrile zilei.

Un prieten care are foarte multe relații vă încurajează să încercați un anumit restaurant nou sau chiar acea culoare nouă de ruj, sau vă târăște la cină pentru a vă prezenta pe cineva nou pe care știe că l-ați plăcea. Mă pot cufunda așa de tare în muncă, încât sunt ca într-un clopot de sticlă. Dacă nu aveți astfel de legături în viața voastră, trebuie să vă găsiți — la sala de sport, în cadrul unui grup de discuții sau chiar direct de pe internet.

Prietenii cu multe legături își trag energia din astfel de contacte, așa că lăsați-i să facă ce le place și ce știu ei mai bine. Deseori se folosesc de legăturile pe care le au la muncă, în plasarea forței de muncă sau în relațiile cu publicul. Mobilele lor sună continuu; au un milion de prieteni. Dacă vă lipsesc unele dintre elementele unei vieți pline, dezvoltarea de noi prietenii cu niște persoane care au multe legături vă poate lărgi cercurile personal și profesional în moduri care vă vor îmbogăți cu adevărat.

Viață plină, la orice vârstă

Fiecare persoană pe care o știu a fi avidă de viață și productivă, la peste 65 de ani, este încă pasionată de muncă: Oleg Cassini, designer; Leonard Lauder, președinte al Estée Lauder; David Brown, producător; Helen Gurley Brown, redactor; Frank Bennack Jr., președintele comitetului executiv de la Hearst. Și uitați-vă și la directorul general al Viacom și la președintele consiliului de administrație, Sumner Redstone: are vârsta de 80 de ani. Don Hewitt, fostul producător executiv al *60 Minutes*, se simțea bine la vârsta de 80 de ani, înainte de a înceta să se mai

ocupe zilnic de emisiune. În *New York Times*, am citit un interviu cu un bărbat care avea 101 ani și care încă mai merge la birou de trei sau patru ori pe săptămână: era partener într-o companie mare de investiții.

„Care este secretul unei vieți lungi?" a întrebat reporterul.

„Mergi mai departe, pur și simplu, a replicat el. Continui să trăiești și să acționezi."

Merge peste tot; rămâne activ și-și refuză puține lucruri din cauza vârstei sale. Este o atitudine mentală. Vrea să-și trăiască viața din plin, cât de mult timp poate.

Unii oameni emană o vitalitate contagioasă pe care aș dori să o am și eu pe măsură ce îmbătrânesc. Acum 20 de ani, l-am intervievat, pentru *Toronto Star*, pe Oleg Cassini, care avea 71 de ani. A fost designerul lui Jackie Kennedy pe când aceasta era la Casa Albă. Am fost cucerită pur și simplu de charisma și vitalitatea lui. Nu am întâlnit niciodată un bărbat de 71 de ani care să fie atât de plin de vitalitate și de sexy — atât de *puțin bătrân*. În anii următori, nu am mai avut niciun alt contact cu el.

Acum are 91 de ani. Recent a câștigat un premiu și într-o zi l-am sunat așa, din senin, pentru o întâlnire la prânz. Am vorbit despre cât de ocupat este la 91 de ani. Este plin de viață. Muncește în fiecare zi și este un atlet pasionat. Când l-am întrebat dacă încă mai joacă tenis și face echitație, mi-a zis: „Le fac în continuare, dar nu mă gândesc la faptul că *încă* le mai fac. Le fac pur și simplu."

Fără îndoială, sănătatea sa bună este parțial genetică. Nu a fost niciodată vreun mare băutor și nici nu a fumat vreodată. Mi-a spus că a fost întotdeauna atletic și robust. A fost în Marina americană cu John Kennedy, în al Doilea Război Mondial. Mi-a spus că plănuiește să mai lucreze încă vreo 12 ani. Și după aceea, va face un plan pentru alți 12 ani: privește mereu spre viitor, în

ciuda faptului că-i mor mulți prieteni. Așa că-și face și prieteni noi, mai tineri.

Forțați limitele!

Așa vreau eu să fiu. Aceasta este o viață completă în opinia mea, să accepți cu bucurie totul — prieteni și experiențe noi chiar și la vârsta de 91 de ani, să rămâi activ și să nu petreci prea mult timp uitându-te înapoi sau regretând ce nu a fost. **Să faci — să fii implicat — acesta este drumul spre fericire.** În final, ceea ce vrem cu toții este o viață lungă și plină. În fiecare zi, Oleg Cassini se implică în ceva nou; nu stă să-și lipească amintirile vechi în album. Eu, pur și simplu, nu cred că să stai și să reflectezi indulgent asupra trecutului îți poate aduce fericirea: cheia este să te implici activ în implementarea unor idei noi și să te întâlnești cu oameni noi. Filosofia lui de viață se potrivește cu a mea, în ciuda diferenței de vârstă.

Unii oameni par să creadă că, pentru a fi la curent cu tot ce e nou în lume, e nevoie de prea multă muncă sau de o cheltuială prea mare de energie. Eu cred că este exact pe dos: cu cât ești mai blocat pe vechile tale obiceiuri, cu atât mai greu îți va fi să le schimbi. Dacă te scoți singur din joc, s-a terminat.

Nu pot sublinia îndeajuns cât de important este să-ți asumi niște riscuri, în fiecare etapă din viață. Am fost redactorul unei publicații pentru adolescenți, a unei reviste de modă, a unei reviste pentru femei și a unui săptămânal de celebrități. Acum sunt director editorial al câtorva publicații diferite. Nu am stagnat; am reușit să ies din locul strâmt în care mă aflam. Căutați oportunități de a vă extinde gama activităților și modul de gândire. Stimulați-vă cât puteți de mult. Dacă atingeți un scop, stabiliți-vă altul, iar apoi bucurați-vă de îndeplinirea lui.

Nu faceţi un scop în viaţă din a scăpa de stres

Uneori, cred că s-a bătut prea mult monedă pe faptul că stresul este un lucru rău în viaţă. Am devenit obsedaţi de ideea că acum avem vieţi mai stresante decât înainte. Dar gândiţi-vă şi la acest lucru: nimic din ce experimentează majoritatea clasei de mijloc astăzi nici măcar nu se compară cu nimic din ce a experimentat o mare parte din omenire, zilnic, pe vremuri. Majoritatea americanilor din clasa mijlocie îşi controlează viaţa până la un anumit nivel; au ales modul în care vor să trăiască. Cel mai stresant lucru este să nu aveţi niciun fel de control. OK. Deci aveţi un şef exigent, o treabă care trebuie făcută şi un copil care trebuie să ajungă la întâlnirea sa de joacă. Acestea nu sunt tipurile de stres pe care atâţia oameni din istoria omenirii au trebuit să le îndure: frica de moarte sau de ciumă, faptul că nu au destul de mâncare, frica de război şi de persecuţie. Acestea au fost — şi sunt — tipuri de stres *reale*.

Faptul că ne întrebăm dacă putem ajunge la întâlnirea de la coafor sau dacă vom întârzia la sala de sport nu este stres. Este un lux. Adevăratul stres cu care ne confruntăm astăzi, în realitate, este legat de persoanele importante din viaţa noastră: iubiţii care ne înşală, boala noastră sau a cuiva din familie, un divorţ — fie al nostru, fie al părinţilor sau al copilului —, şefi jignitori şi cruzi, regrese financiare, pierderi de slujbe, dependenţe, depresii — sau să fiţi victima unui uragan. Acestea sunt nişte probleme serioase, teribile şi extrem de stresante. Nu vă solicită în vreun sens bun, dar într-o astfel de situaţie aveţi cu adevărat nevoie de sprijin şi atenţie. Ceea ce vreau să spun e că trebuie să priviţi viaţa în ansamblu şi nu să credeţi că o casă dezordonată şi inabilitatea de a avea o viaţă „perfectă", à la Martha Stewart, reprezintă vreun motiv de a vă stresa singuri.

Chiar şi un stres real poate fi bun pentru voi într-un fel, deoarece vă forţează să vă stabiliţi anumite priorităţi şi să eliminaţi

lucrurile neesențiale. Și ca invidia, stresul normal poate fi folosit pe post de stimulent. **Prefer să sufăr de un stres normal decât să mor de plictiseală.**

Când mintea nu vă este stimulată perioade lungi de timp, se atrofiază. Am auzit cu toții povești despre oameni care se retrag pentru a juca golf și mor un an mai târziu. Nu mă surprind.

Nu suntem meniți să trăim fără stimulentul luptei. Deși mitul aceluia care „vânează, strânge și supraviețuiește" nu mai este relevant astăzi, este încă esențial pentru noi să fim angajați activ în muncă, să fim vii, mental și fizic, în tot ceea ce întreprindem.

Începeți să trăiți!

Nu vă recomand să așteptați ca o tragedie sau o cădere din viață să vă ajute să o luați de la început — deși uneori aceste momente dureroase și lacrimogene sunt definitorii și vă împing să dați un sens vieții voastre. Asta s-a întâmplat cu Stephanie Greenfield, care deține buticurile Scoop, specializate pentru femei și extrem de prospere în Manhattan și în alte părți. Cea mai bună prietenă a ei din copilărie era Allie Gertz, o fată inteligentă și curajoasă, din New York, care a murit la vârsta de 21 de ani de SIDA, pe care a contractat-o într-o aventură de-o noapte. S-a întâmplat la începutul epidemiei, când nu erau prea multe tratamente disponibile.

Moartea ei a fost foarte dureroasă: Allie își dorea foarte mult să trăiască, să aibă o carieră, o relație și copii. Când Stephanie și-a pierdut cea mai bună prietenă, a primit impulsul de a-și pune afacerea pe picioare, pentru că a făcut-o să realizeze că viața nu reprezintă doar o probă de rochie: trebuie să realizezi ceva. Nu poți să stai, pur și simplu. Trebuie să acționezi, pentru a-ți realiza visele.

Foarte des femeile sunt comode sau se tem și nu-și duc viața la nivelul următor. Intră în rutina mersului la muncă — nu le place slujba, dar este OK —, câștigă destui bani, apoi se duc să se

întâlnească cu prietenele la un bar, deseori același bar de fiecare dată. Petrec timpul împreună, apoi iau mâncare la pachet pentru acasă și se uită la televizor. A doua zi ciclul se repetă.

Nu vă mulțumiți cu un simplu OK!

Viața asta nu este extraordinară; dar este OK. Este *doar* OK. Femeile care au acest crez nu se dezvoltă, în ceea ce privește cariera și relațiile. Intră într-un fel de rutină. Și multe dintre ele așteaptă să apară Cavalerul Alb și să le scoată din rutină. Adevărul este că **o viață care este doar OK *nu* este deloc OK.**

Într-o astfel de viață, lăsați timpul să treacă pe lângă voi. **Nu permiteți ca „ceva acceptabil" să fie suficient pentru voi.** Pentru că, dacă faceți acest lucru, veți sfârși nefericită și vă veți întreba: „Ei bine, de ce cutare este mult mai bine? De ce are un soț? De ce a obținut promovarea?"

Dacă nu sunteți pasionată de ceea ce faceți în domenii diferite din viața voastră — și nu faceți în așa fel ca pasiunea să vă determine să faceți mai multe la muncă, sau să fiți mai creative, sau să vă găsiți prieteni noi, sau să vă găsiți un bărbat, sau un interes nou, oricare dintre lucrurile care pot face ca viața voastră să fie mai interesantă și plină —, prin urmare, dacă nu faceți aceste lucruri, după o perioadă veți fi deprimată și tristă, iar aceste reacții vă vor paraliza, nu vă vor motiva.

Trebuie să vă gândiți la viață ca la un tren care merge mereu înainte. Se va opri în câteva stații pentru câteva minute și, dacă nu sunteți deja în el, aveți posibilitatea de a sări la bord. Dar dacă nu faceți acest lucru, trenul se va pune în mișcare și va pleca.

Am o prietenă, o fotografă apreciată din echipa unui ziar important, care nu s-a căsătorit decât atunci când avea aproape 40 de ani. Deși n-avea decât 1,52 m și nu purta chiar măsura 2, a arătat mereu grozav. Așa arăta și apartamentul pe care și l-a

aranjat ca femeie singură, care nu aștepta un bărbat care să o ajute să prindă rădăcini. Îi plăcea să decoreze. Într-o zi, în timpul unei vizite, pe când admiram un bufet antic pe care îl adăugase în camera de zi, am întrebat-o: „De unde ai avut bani să-l cumperi?"

O să-mi amintesc mereu răspunsul ei: „Este foarte greu în general să găsesc lucrul potrivit, așa că, atunci când îl văd într-un magazin sau la o licitație, îl cumpăr și mă întreb mai târziu cum o să-l plătesc. Cumva mă descurc."

Avea dreptate. Deși nu voi fi niciodată de acord cu cheltuielile necugetate sau cu creșterea fără control a datoriei de pe card, uneori trebuie să riscați și trebuie să o faceți acum. Dacă o anumită achiziție sau o schimbare în carieră ori o excursie exotică este absolut necesară pentru voi, nu ezitați. Și încă și mai important, nu vă simțiți vinovate și nu vă faceți reproșuri după ce ați luat acea decizie.

Faceți ce trebuie făcut și bucurați-vă atât de risc, cât și de recompensă.

Dacă priviți viața în acest mod, veți vedea că **să săriți în necunoscut este, de fapt, mai puțin riscant decât să acceptați starea de fapt.** Nu aveți de ales decât să mergeți mai departe. Indiferent dacă este vorba despre o culoare nouă de păr sau de un alt stil de viață ori de un nou mod de gândire despre propria persoană și despre situația voastră, trebuie să faceți primul pas, deoarece la un moment dat în viață — credeți-mă — **ceea ce ați acceptat din comoditate va deveni permanență.** Mișcați-vă înainte de a vă trezi într-o zi și de a vă găsi în această situație.

Dacă descoperiți că v-ați pierdut pasiunea, provocarea este să o redescoperiți. **Nu abandonați viața și nu acceptați situații inferioare, deoarece vă par mai ușoare.** Nu spuneți: „Ei bine, nu sunt îndrăgostită nebunește de acest bărbat, dar poate el va fi."

Sau „Slujba mea nu este ceea ce speram, așa că mai bine să stau acasă cu copiii și văd eu ce se mai întâmplă." Sau: „Cred că o să părăsesc competiția și o să trăiesc într-o cabană mică pe undeva."

Oamenii care gândesc în acest mod par să se vadă aproape ca pe niște personaje dintr-un film în care urmează să fie distribuite rolurile. Sunt exact precum personajele principale din filmul lui Albert Brooks, *Pierduți în America*, unde un director din New York și soția sa vând tot ce au ca să aibă cum ar veni „bani albi pentru zile negre", după care se mută într-o rulotă pentru a descoperi o viață nouă. Apoi, banii se duc, iar ei sfârșesc prin a face hamburgeri. În final, se întorc la New York și-și cerșesc vechile slujbe.

Vă puteți schimba viețile, dar nu vă puteți retrage. Nu puteți nega puterea și energia personalității voastre: dacă ați fost o persoană foarte activă, competitivă, cu o viață extrem de plină, nu cred că vă veți putea întoarce la o viață liniștită, „simplă". Poate nu veți înnebuni, dar cu siguranță ați putea intra într-o depresie majoră, pentru că nu ați acționa la viteza cu care v-ați obișnuit. Așadar, alegeți să vă ridicați, nu să vă retrageți. Imaginați-vă cea mai bună situație la care vreți să ajungeți și faceți pașii necesari pentru a găsi calea. Dacă vă simțiți copleșite de treburi, atât la muncă, cât și în familie, încercați să schimbați modul în care priviți situația. Uitați-vă la părțile pozitive: bogăția pe care o oferă viața voastră, atât de plină, de ocupată. Și, poate, pentru a avea mai mult control, mai multă putere și da, mai mulți bani, trebuie să treceți la nivelul următor. *Asta* o să vă mai detensioneze viața într-un fel.

Dacă lucrurile nu merg după cum vreți, trebuie să vă reorganizați. Nu neg că lucrurile pot deveni dificile uneori. E posibil să nu reușiți să scăpați de un șef rău sau de prea multă politică în companie, ori tot domeniul ar putea fi în declin. Dar cred că este important să nu vă descurajați în încercarea de a avea acea viață

plină. Știu femei care-și lasă slujbele când au copii; și atunci când copiii ajung la liceu, iar mamele sunt pregătite să își reia munca, nu mai știu cum să facă acest lucru. Este greu să vă întoarceți după ce ați stat deoparte atât de mult timp. De fapt, timpul pe care îl petreceți crescând copiii — în special dacă aveți numai unul sau doi — este o perioadă relativ scurtă dintr-o viață lungă.

Trebuie să vă întrebați nu cum puteți abandona totul, ci cum puteți reactiva pasiunea care vă motivează cel mai mult în viața voastră zilnică. Poate nu trebuie să cotiți la dreapta sau la stânga, ci să vă alegeți calea la o răscruce de trei drumuri. Fie că este vorba de o slujbă nouă, fie de un alt hobby, vreți să vă petreceți zilele făcând ceea ce *vă place* cu adevărat.

O viață plină, în care aveți totul, este una care vă deschide toate drumurile și vă lasă libertatea de a fi persoana care v-ați născut să fiți, în toate modurile.

O viață prea plină nu este niciodată completă; este mereu deschisă unei evoluții ulterioare. Nu este niciodată o afacere încheiată, cu uși încuiate sau fără alte opțiuni. Persoana cu o viață plină nu încetează niciodată să se dezvolte. Aceasta continuă să dezvolte interese și abilități noi și caută moduri noi de a interacționa cu alții și de a găsi noi profunzimi ori o viață interioară mai complexă și mai interesantă.

O viață plină, în care aveți totul, nu înseamnă niciodată să intrați în rutină sau să vă liniștiți. Se poate să aveți un anumit program, dar acesta reprezintă doar un mijloc de a obține ce doriți.

Odată ce ați obținut acea viață mult prea plină, aceasta devine un fel de a fi — un obicei, dacă vreți —, v-ați pregătit

pentru anii următori. Nu veți fi descrise niciodată drept „plictisite" sau „cinice". Nu vă veți petrece bătrânețea într-o comunitate de pensionari, deoarece nu veți ieși niciodată la pensie. Va exista mereu posibilitatea de a cunoaște lucruri și experiențe noi, de a citi, de a cerceta ce trebuie făcut.

Nu vă cenzurați sau nu vă rețineți din a acționa pe baza unei intuiții solide sau a unei idei bune. Încercați. Bucurați-vă de felul cum vă face să vă simțiți. Fiți curajoși și luptați pentru ce e important pentru voi. Nu vă dați înapoi de la nicio provocare sau de la vreo oportunitate, doar pentru că vine cineva și vă spune: „Asta e prea mult", indiferent că este vorba de a avea un alt copil, de a accepta o slujbă mai importantă sau de a escalada vârful unui munte.

Trebuie să aveți totul. Este exact ceea ce doriți sau ceea ce aveți nevoie, pentru a vă simți vii în fiecare moment al vieții voastre.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUPRINS

Mulțumiri 7

Introducere. Mai mult înseamnă mai mult, nu mai puțin — bucuriile unei vieți dezechilibrate 9

1. Nu acceptați niciodată faptele potrivnice: aspectele pozitive ale negării 15

2. Îmbrățișați canadianul din voi: cum să transformați aspectele negative într-unele pozitive 24

3. Ignorați probabilitățile: descoperiți-vă pasiunea și urmați-o! 52

4. Nu amânați viața reală: bucuria de a găsi dragostea vieții și de a avea copii 81

5. Lăsați salata la garderobă: cum să vă gestionați viața fericită și totuși dezechilibrată 109

6. Nu puteți fi grozavă pentru toți: țineți-vă de misiunea voastră 131

7. Cum să înghițiți gălușca, chiar și la Ritz: cum să vă reveniți după un dezastru din viața personală sau profesională 153

8. Schimbați postul de radio cu muzică veche: mergeți înainte și îmbrățișați schimbarea 174

BCU VASILE ALECSANDRI UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Editor: GRIGORE ARSENE
Redactor: EMILIA VESA
Corector: CARMEN BÎTLAN
Tehnoredactor: DRAGOȘ DUMITRESCU

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București
c.p. 020091
tel.: 021 260 22 87, 021 222 57 26
redacție: 0744 55 47 63
fax: 021 223 16 88
distribuție: 021 222 25 36
redactie@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22 2011/13292

Noi, femeile din ziua de azi, dovedim un curaj nebun. Ne propunem să avem familie, carieră, fericire, liniște, ritm rapid și tinerețe veșnică. Dar cum să facem să le putem avea pe toate? Cărțile **Stiletto** sunt exact cele pe care trebuie să le ai dimineața în geantă, la pauza de cafea pe masă și seara la o baie caldă.
Totul despre cum să devii femeia care îți dorești să fii!

Exclusiv pentru femei.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

O femeie dinamică, mamă a patru copii și coordonatoare a unora dintre cele mai populare publicații americane — precum *Glamour*, *Cosmopolitan*, *US Weekly* și *Star* —, Bonnie Fuller a avut, până de curând, o viață absolut obișnuită. Autoarea mărturisește, în premieră și cu o candoare uimitoare, cum a reușit s-o lase în urmă pe tânăra timidă și fricoasă din ea, ajungând să ducă viața fabuloasă la care a visat dintotdeauna.

În cartea *Bucuria de a avea totul*, autoarea propune o viziune revoluționară: cheia către fericire nu înseamnă să ai o viață echilibrată, ci să excelezi în toate ariile ei: carieră, dragoste și familie. Nu trebuie să te mulțumești cu succese pe un singur plan, pentru că, în mod sigur, le poți armoniza pe toate. Bonnie Fuller te îndeamnă să perseverezi și să-ți împlinești fiecare dorință de natură personală sau profesională — și asta fără să te cramponezi de gândul că faptul în sine e irealizabil.

Dând exemple din viața ei, autoarea descrie neobișnuitele metode prin care a reușit să împace, în mod fericit, familia cu serviciul. Pragmatică și punctuală, Fuller își învață cititorii să transforme aspectele negative într-unele pozitive, să privească dincolo de momentele haotice și să fie în permanență receptivi la necunoscut. *Bucuria de a avea totul* vă va ajuta să vă vedeți într-o lumină mai bună, să vă urmați visurile și, firește, să le concretizați.

Din aceeași colecție, editorul recomandă:

Susan Pinker — *Paradoxul sexelor*

Hannah Seligson — *Tânără, vreau carieră!*

Dorothy McCoy — *Bărbatul manipulator*

CURTEA VECHE STILETTO BOOKS

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

Designul copertei: griffon.ro

GRIFFON AND SWANS BOOKS

Curtea veche

începi să afli

ISBN 978-606-588-248-5

9 786065 882485

www.curteavecne.ro

CUCUASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY